

ЛАЙЗА КЛЕЙПАС ТАЙНИТЕ НА ЕДНА ЛЯТНА НОЩ

Част 1 от „Сезони на любовта“

Превод от английски: Диана Райкова, 2014

chitanka.info

ПРОЛОГ

Лондон, 1841 г.

Макар цял живот да я бяха предупреждавали да не взема пари от непознати, Анабел Пейтън направи изключение един ден... и бързо откри защо трябва да спазва съветите на майка си.

Беше една от редките училищни ваканции на брат ѝ Джеръми и бе станало техен навик двамата да ходят да гледат последното панорамно шоу на площад „Лейчестър“. Бяха икономисвали две седмици, за да спестят пари за билети. Като единствените оцелели деца на семейство Пейтън, Анабел и по-малкият ѝ брат бяха необикновено близки, независимо от десетгодишната разлика във възрастта. Детски болести бяха отнели живота на двете бебета, родени след Анабел, нито едно от тях не доживя да види първия си рожден ден.

— Анабел — каза Джеръми, когато се върна от павилиона за продажба на билети, — имаш ли още пари?

Тя поклати глава и го изгледа въпросително.

— Боя се, че не. Защо?

Като въздъхна кратко, Джеръми отметна кичура златиста коса, паднал на челото му.

— Удвоили са цената на билетите за това шоу — явно е много по-скъпо от обичайните им представления.

— Във вестника не пишеше, че цените са по-високи — взмути се Анабел. Като понижи глас, тя прошепна: — да ги вземат дяволите! — След това отвори кесийката си с надеждата да открие някоя монета.

Дванайсетгодишният Джеръми изгледа мрачно големия плакат, който висеше над входа на панорамния театър: „Падането на Римската империя: едно шоу с максимум илюзии с диорамни гледки“. От откриването му преди две седмици шоуто беше пълно с посетители, нетърпеливи да преживеят чудесата на Римската империя и нейното трагично падане — „като връщане назад във времето“ — говореха хората след това. Обичайната панорама се състоеше от платнен екран,

който беше увесен в кръгла стая, ограждащ зрителите със сложно изрисувани сцени. Понякога се използваша музика и специално осветление, за да направят преживяването по-забавно, докато един лектор обикаляше около кръга, за да опише далечните места и прочутите битки.

Според в-к „Таймс“, обаче, тази нова продукция била „диорамна“ гледка, което означавало, че изрисуваното платно е направено от прозрачно, импрегнирано хасе, осветено отпред, а понякога и отзад, със специално филтрирани светлини. Триста и петдесет посетители стояха на платформа в центъра, която се обслужваше от двама мъже, така че цялата аудитория се въртеше бавно по време на шоуто. Вътрешната игра на светлини, посребрено стъкло и актьори, наети да изпълняват ролята на обсадените римляни, създаваше ефект, наречен „жива изложба“. От онова, което Анабел бе чела, първите кулминационни моменти, имитиращи избухването на вулкани били толкова реалистични, че някои от жените в аудиторията се развикали и припаднали.

Като взе кесийката от заетите ръце на Анабел, Джеръми дръпна шнуровите и ѝ я върна.

— Имаме достатъчно за един билет — каза той небрежно. — Ти влез. Аз и без това не проявявам интерес.

Тя знаеше много добре, че лъже заради нея, затова поклати глава.

— Категорично не. Ти ще влезеш. Аз мога да гледам панорама по всяко време, по което поискам — ти си този, който е непрекъснато на училище. А и шоуто е само четвърт час. Докато трае, ще се разходя из близките магазини.

— Ще пазаруваш без пари? — попита брат ѝ и сините му очи блеснаха скептично. — О, това звучи свръх забавно.

— Смисълът на пазаруването е да се гледа, а не да се купува.

Джеръми изсумтя.

— Това е нещо, което бедните хора си казват, докато вървят по Бонд стрийт. Освен това няма да ти позволя да ходиш никъде сама — ще накараш всеки мъж в района да те сочи с пръст.

— Не бъди глупав — промърмори Анабел.

Брат ѝ се ухили внезапно. Погледът му мина по изящно оформеното ѝ лице, сините очи и къдриците, вдигнати нагоре, които блестяха златистокафяви под периферията на шапката ѝ.

— Не си придавай фалшива скромност. Знаеш добре ефекта си върху мъжете — и доколкото ми е известно — не се колебаеш да го използваш.

Анабел си придаде намръщено изражение.

— Доколкото ти е известно? Ха! Какво знаеш ти за общуването ми с мъжете, когато си на училище почти през цялото време?

Изражението на брат ѝ стана сериозно.

— Това ще се промени — каза той. — Този път няма да се върна в училище — мога да помагам на теб и на мама повече, като получа работа.

Очите ѝ се разшириха.

— Джеръми, няма да направиш такова нещо. Това ще разбие сърцето на мама, а ако татко беше жив...

— Анабел — прекъсна я той с тих глас, — нямаме пари. Не можем да изчоплим дори пет допълнителни шилинга за билет за панорамата...

— Като си представя само каква хубава работа ще си намериш — сардонично каза Анабел, — без образование и без полезни връзки. Освен ако не се каниш да ставаш уличен метач или момче за поръчки, е по-добре да останеш в училище, докато се подготвиш за прилична служба. Междувременно аз ще намеря някой богат джентълмен, за когото да се омъжа, след което всичко ще бъде наред.

— И ще намериш този прекрасен съпруг без зестра? — сопна ѝ се Джеръми.

Те се гледаха намръщено един друг, докато вратите се отвориха и тълпата се втурна покрай тях, за да влезе в ротондата. Като плъзна покровителствено ръка около Анабел, Джеръми я отдръпна от блъсканицата.

— Забрави за панорамата — каза той решително. — Вместо това ще направим нещо друго — нещо забавно, което не струва нищо.

— Например?

Минаха няколко минути в мислене. Когато стана ясно, че никой от тях не може да предложи нищо, те избухнаха в смях.

— Господин Джеръми — долетя дълбок глас зад тях.

Все още усмихвайки се, Джеръми се обърна да види непознатия.

— Господин Хънт — каза той сърдечно и протегна ръка. — Изненадан съм, че ме помните.

— И аз съм изненадан — станали сте с цяла глава по-висок, откакто ви видях за последен път. — Мъжът се ръкува с него. — Връщате се от училище, предполагам?

— Да, сър.

Виждайки объркването на Анабел, Джеръми прошепна в ухото ѝ, докато високият непознат се обърна и направи знак на приятелите си да влизат в ротондата без него.

— Господин Хънт — синът на месаря. — Срецнах го един-два пъти в магазина, когато мама ме изпрати да пазарувам. Бъди мила с него — той е важна клечка.

Слисана, Анабел не можа да не си помисли колко необикновено добре е облечен като за бакалски син господин Хънт. Беше с елегантно черно сако и станалите напоследък модерни по-свободно скроени панталони, които не скриваха стройните, силни линии на тялото отдолу. Като повечето други мъже, влизащи в театъра, той вече бе свалил шапката си, разкривайки тъмна, леко вълниста коса. Беше висок, с едри кости мъж, който изглеждаше към трийсетгодишен, със силни черти, леко дълъг нос и широка уста, и очи толкова черни, че човек не можеше да различи ирисите от зениците. Лицето му бе подчертано мъжествено, очите му блестяха със сардоничен блясък, а в очертанятията на устата не се съдържаше и намек за лекомислие. Беше ясно дори за непроницателен наблюдател, че мъжът рядко стои със скръстени ръце, тялото му и характерът му носеха отпечатък на усилена работа и силни амбиции.

— Сестра ми, госпожица Анабел Пейтън — каза Джеръми. — А това е господин Саймън Хънт.

— Приятно ми е — произнесе Хънт с лек поклон.

Въпреки че маниерите му бяха съвсем любезни, имаше един блясък в очите му, който накара сърцето на Анабел странно да изпърха. Без да знае защо, тя се сви назад в прегръдката на малкия си брат, когато му кимна. За свое неудобство установи, че не може да откъсне очи от него. Като че ли някакъв едва доловим ток на разпознаване бе преминал между тях... не като че са се срещали преди... а като че са се приближавали няколко пъти, докато най-сетне нетърпеливата Съдба е накарала пътищата им да се пресекат. Странно хрумване, но не можа да го пропъди. Разстроена, тя остана безпомощно прикована към напрегнатия му поглед, докато страните ѝ се зачервиха.

Хънт заговори на Джеръми, като продължаваше да гледа Анабел.
— Може ли да ви придружа до ротондата?

Последва миг на неловко мълчание, преди Джеръми да отвърне с преднамерено равнодушие.

— Благодаря ви, но решихме да не гледаме шоуто.

Едната вежда на Хънт се вдигна нагоре.

— Сигурни ли сте? Обещава да е интересно. — Погледът му се премести от лицето на Анабел към това на Джеръми, разчитайки знаците, които издаваха тяхното неудобство. Гласът му беше мек, когато каза на Джеръми: — Несъмнено съществува правило, че човек никога не бива да обсъжда тези неща пред една дама. Само че не мога да не се запитам... възможно ли е, млади Джеръми, да сте били хванати неподготвени за повишените цени на билетите? Ако е така, ще се радвам да ви предложа недостигащата сума...

— Не, благодарим ви — каза бързо Анабел и заби лакът в ребрата на брат си.

Като примига, Джеръми вдигна поглед към неразгадаемото лице на мъжа.

— Оценявам предложението, господин Хънт, но сестра ми не желае...

— Не искам да гледам шоуто — прекъсна го хладно Анабел. — Чух, че някои от ефектите са доста брутални и стресиращи за жените. Предпочитам спокойна разходка в парка.

Хънт я погледна, в дълбоко поставените му очи проблесна насмешлив пламък:

— Толкова ли сте боязлива, мис Пейтън?

Раздразнена от коварното предизвикателство, Анабел хвана ръката на брат си и я дръпна настоятелно.

— Време е да тръгваме, Джеръми. Да не задържаме повече господин Хънт, сигурна съм, че иска да види шоуто...

— Боя се, че ще е съсипано за мен — увери ги сериозно Хънт, — ако не дойдете и вие. — Той хвърли окуражителен поглед на Джеръми. — Неприятно ми е, че липсата на няколко шилинга ще отнеме на вас и сестра ви едно следобедно развлечение.

Усещайки, че брат ѝ омеква, Анабел изсъска в ухото му:

— Не му позволявай да ни плаща билетите, Джеръми.

Игнорирайки я, Джеръми отвърна искрено на Хънт:

— Сър, ако приема предложението ви за заем, не зная кога ще съм в състояние да ви го върна.

Анабел затвори очи и изпусна слаб, измъчен стон. Тя се опитваше толкова отчаяно да не позволи никой да разбере за затрудненията им... а този мъж да научи, че цепят шилинга на две бе повече, отколкото можеше да понесе.

— Не е спешно — чу тя Хънт да казва спокойно. — Като се отбиете следващия път в магазина на баща ми на връщане от училище, ще му оставите парите.

— Добре, тогава — със задоволство се съгласи брат й и двамата си стиснаха ръцете. — Благодаря ви, господин Хънт.

— Джеръми — започна Анабел с тих, но убийствен тон.

— Почакайте тук — подхвърли Хънт през рамо и се отправи към опашката за билети.

— Джеръми, знаеш колко лошо е да вземаш пари от него! — Анабел погледна в очите на брат си, които не показваха никакво разкаяние. — О, как можа? Не е правилно... дори само мисълта, че ще сме задължени на такъв човек е непоносима!

— Какво значи „такъв човек“? — попита невинно брат й. — Казах ти, той е прекрасен човек... о, предполагам имаш предвид, че е от по-низша класа. — Печална усмивка изкриви устните му. — Някак си е трудно да се настройваш така срещу него, особено когато е толкова неприлично богат. А и не е като двамата с теб да сме потомци на благородници. Просто висим на най-ниския клон на родословното дърво, което означава...

— Как може един син на месар да е неприлично богат? — попита Анабел. — Освен ако населението на Лондон не консумира много повече говеждо и бекон, отколкото ми е известно, не е възможно месар да събере толкова пари.

— Не съм казвал, че той работи в магазина на баща си — информира я Джеръми с високомерен тон. — Казах само, че съм го срещнал там. Той е предприемач.

— Искаш да кажеш финансов спекулант? — намръщи се Анабел. В общество, което смяташе за вулгарно дори да се говори или мисли за меркантилни занимания, нямаше нищо по-лошо от мъж, който е направил кариера от инвестиции.

— Нещо много повече — каза брат й. — Но предполагам, че няма значение какво прави или колко има, тъй като е от обикновен селски произход.

Чувайки критиката в гласа на брат си, Анабел го изгледа с присвити очи.

— Звучиш определено демократично, Джеръми — каза сухо тя. — Не е нужно да се държиш така, сякаш съм снобка... бих се противопоставила дори и херцог да бе предложил да ни плати билетите.

— Но не чак толкова много. — Джеръми се засмя на изражението й.

Връщането на Саймън Хънт прекрати по-нататъшните препирни. Като ги погледна разтревожено с кафявите си очи, той се усмихна леко:

— Всичко е уредено. Да влизаме ли вече?

Анабел тръгна нервно напред в отговор на побутването на брат си.

— Моля ви, не се чувствайте задължен да ни придружавате, господин Хънт — каза тя, знаейки, че звучи неблагодарно, но имаше нещо в него, което изпрати искри на тревога по нервите й. Той не й правеше впечатление на надежден човек... всъщност, въпреки елегантните си дрехи и шлифована външност, той не изглеждаше напълно цивилизован. Беше от тези мъже, с които една жена от добро семейство никога не би поискала да остане насаме. А начинът, по който тя го възприемаше, нямаше нищо общо със социалното положение — това бе инстинктивно чувство за пълнокръвен физически и мъжествен темперамент, който й беше напълно чужд. — Сигурна съм — продължи тя смутено, — че ще искате да се присъедините към вашата компания.

Коментарът й бе посрещнат с небрежно свиване на рамене.

— В тази тълпа никога не бих ги намерил.

Анабел би поспорила, изтъквайки, че като един от най-високите присъстващи тук мъже, Хънт вероятно би открил приятелите си без никакво затруднение. Но беше очевидно, че спорът с него е безсмислен. Щеше да гледа панорамното шоу със Саймън Хънт до нея — нямаше избор. Като видя въодушевляването на Джеръми, обаче, негодуванието й избледня и гласът й омекна, когато заговори на Хънт отново:

— Извинете ме. Не исках да звуча толкова остро. Просто не обичам да съм задължена на непознати.

Той ѝ хвърли разбиращ поглед, което бе напълно объркващо въпреки краткостта му.

— Лесно мога да разбера чувствата ви — каза той, като я превеждаше през тълпата. — Но в този случай няма никакво задължение. А и не сме напълно непознати — вашето семейство подкрепя бизнеса на моето семейство от години.

Те влязоха в големия кръгъл театър и стъпиха върху масивна площадка, оградена с перила от ковано желязо и порти. Заобикаляше ги педантично изработено изображение на древноримски пейзаж; една дванайсетярдова пролука отделяше ръба на площадката от картината. Пролуката беше пълна със сложни съоръжения, които предизвикаха възторжени коментари от тълпата. Когато зрителите изпълниха площадката, стаята се затъмни и се чуха ахкане и трепетни възклицания. Леко завъртане на машината и блясък синя светлина освети отзад платното, пейзажът придоби измерения и създаде такова чувство за реалистичност, че изуми Анабел. Тя си помисли, че не ѝ трябва много, за да повярва, че се намира в Рим по средата на деня. Появиха се няколко актьори, облечени в тоги и сандали, докато разказвачът започна да обяснява историята на древен Рим.

Диорамата бе дори още по-завладяваща, отколкото Анабел очакваше. Но тя не можеше да се изгуби и да потъне в развиващия се спектакъл — прекалено остро усещаше мъжа, застанал до нея. Не ѝ помагаше това, че той от време навреме се навеждаше и прошепваше по някой неуместен коментар в ухото ѝ, като подигравателно я мърмеше, че показва такъв интерес при вида на джентълмените, облечени в калъфки за възглавници. Независимо колко старателно се опитваше Анабел да сдържи смеха си, от устните ѝ се откъсна неохотен кикот, който предизвика неодобрителните погледи на околните. А после, естествено, Хънт я смърри, че се смее по време на такава важна лекция, което я накара да избухне отново в смях. Джеръми изглеждаше прекалено погълнат от шоуто, за да забележи странното поведение на Хънт, протегнал врат да види кои части на машината предизвикват удивителния ефект.

Хънт замълча, обаче, когато неочаквана засечка във въртенето накара платформата да се раздрусва леко. Няколко души изгубиха

равновесие, но околните ги задържаха. Изненадана от рязкото спиране, Анабел се залюля и се оказа подпряна на гърдите на Хънт. Той я пусна в мига, когато тя възвърна равновесието си, и я попита дали всичко е наред.

— О, да — останала без дъх отвърна тя. — Моля да ме извините. Да, напълно съм...

Не можа да завърши изречението, гласът ѝ се изгуби от смущение, когато осъзна случилото си. Никога в живота си не бе изпитвала нещо подобно към мъж. Какво точно чувство на неотложност влечеше това след себе си или как да го удовлетвори, бе далеч извън сферата на ограничената ѝ компетентност. Единственото, което знаеше, бе, че за миг отчаяно искаше да продължи да стои облегната на него, срещу това силно и твърдо тяло, толкова неуязвимо, предлагащо сигурно убежище, когато подът се наклони под краката ѝ. Ароматът му; чиста мъжка кожа, излъскана кожа и дъх на колосано бельо възбудиха всичките ѝ сетива е приятно очакване. Той бе напълно различен от парфюмираните и напомадени аристократи, които се бе опитвала да плени по време на изминалите два сезона.

Силно притеснена, Анабел загледа право напред в екрана, без нито да вижда, нито да я е грижа за промяната на светлината и цвета, които създаваха впечатление за приближаващо свечеряване... за упадъка на Римската империя. Хънт изглеждаше също равнодушен към шоуто, главата му бе наклонена към нейната, погледът му — закован върху лицето ѝ. Макар дишането му да остана леко и дисциплинирано, стори ѝ се, че ритъмът му се е променил леко.

Анабел навлажни сухите си устни.

— Вие... не бива да се взирате в мен така.

— При положение че сте тук, нищо друго не си заслужава да гледа човек.

Тя не помръдна, нито заговори, преструвайки се, че не е чула лекия дяволски шепот, докато сърцето ѝ прескочи един такт, а пръстите на краката ѝ се свиха в обувките. Възможно ли беше това да се случва в театър, пълен с хора, с брат ѝ от другата ѝ страна? Тя бързо затвори очи да предотврати замайването, което нямаше нищо общо с въртенето на платформата.

— Гледай! — Джеръми я смушка развълнувано. — Сега ще покажат вулканите.

Внезапно театърът потъна в пълен мрак и отдолу се чу злокобен тътен. Последваха няколко разтревожени вика, смях и ахкане. Анабел усети как гръбнакът ѝ се сковава, когато една ръка докосна гърба ѝ. Неговата ръка се плъзна бавно и предпазливо нагоре... ароматът му, свеж и примамлив, нахлу в ноздрите ѝ... и преди да е успяла да издаде и звук, устата му обхвана нейната в топла, плячкосваща целувка. Беше прекалено изумена, за да помръдне, ръцете ѝ изпърхаха във въздуха като пеперуди, увиснали наскре полет; нейното олюляващо се тяло замръзна от леката му хватка на кръста ѝ, докато другата му ръка обхвана тила ѝ.

Бяха я целували и преди — нагли млади мъже, които открадваха по бърза прегръдка по време на разходка в градината или в някой ъгъл на салона, когато нямаше как да бъдат забелязани. Но никой от тези бързи, дръзки опити не беше като този... толкова бавна целувка, толкова замайваща, че я остави без дъх. Изпълниха я странни усещания, прекалено силни, за да ги овладее, и тя потръпна безпомощно в прегръдката му. Повдигна се напълно инстинктивно и отвърна на неспокойната ласка на устните му. Натискът им се усили, когато той поиска повече, награждавайки безпомощния ѝ отговор с чувствено изследване, което разпали сетивата ѝ.

Точно когато започна да губи разума си, устата му пусна нейната със стряскаща внезапност, оставяйки я замаяна. Без да отмества ръката си от тила ѝ, той наведе глава и прошепна печално в ухото ѝ:

— Съжалявам. Не можах да устоя. — След това се отдръпна и когато червената светлина най-после изпълни театъра, него го нямаше.

— Виждаш ли? — Ентусиазиран, Джеръми посочи с ликуване вулкана пред тях с ярка разтопена скала, която постепенно изникваше пред очите им. — Невероятно! — Забелязвайки, че Хънт не е там, той се намръщи учудено. — Къде отиде господин Хънт? Сигурно е видял приятелите си. — Като сви рамене, брат ѝ продължи да наблюдава вулканите, присъединявайки възклицанията си към тези на изпълнената с благоговение публика.

С разширени очи и напълно изгубила дар слово, Анабел се запита дали онова, което си мислеше, че се е случило току-що, наистина се бе случило. Сигурно не е била целуната от непознат наскре театъра. И то целуната по този начин...

Е, така става, когато позволиш на непознат джентълмен да ти плаща — даваш му разрешително да се възползва от теб. Но колкото до нейното собствено поведение. Засрамена и озадачена, Анабел се мъчеше да разбере защо бе позволила на господин Хънт да я целуне. Трябваше да възрази и да го отблъсне. Вместо това тя стоеше в глупава омая, докато той... о, тази мисъл я накара да потръпне. Всъщност нямаше значение как и защо Саймън Хънт е успял да разтърси цялата й добре изградена защита. Фактът беше, че го е направил... Заради което трябваше да бъде избягван на всяка цена.

ПЪРВА ГЛАВА

Лондон, 1843 г.

Краят на сезона

Момиче, решено да се омъжи, можеше да преодолее всички препятствия, с изключение липсата на зестра.

Анабел потропваше нетърпеливо с крак под бухнатата си бяла рокля, докато изражението ѝ оставаше сдържано. През изминалите и провалени три сезона беше свикнала да бъде без кавалер за танц. Свикнала, но не и примирена. Неведнъж ѝ беше минавало през ума, че заслужава много повече, вместо да стои отстрани в залата в дълъг, тесен стол. И да се надява непрекъснато, че ще я поканят, което все не ставаше. Като се преструва, че изобщо не я интересува — че е напълно щастлива да гледа как другите танцуват и биват ухажвани.

Като изпусна една дълга въздишка, Анабел се заигра с малката сребърна карта за танци, която висеше на една панделка върху китката ѝ. Калъфчето ѝ се плъзна и разкри книжка с полупрозрачни листи от слонова кост, които се разпериха ветрилообразно. Момичетата трябваше да вписват имената на партньорите си за танци върху тези нежни картончета. Анабел си помисли, че ветрилото с празни карти ѝ прилича на редица от зъби, които ѝ се хият подигравателно. Като го затвори и прибра в калъфа, тя погледна трите момичета, които седяха до нея и се стареха да изглеждат по същия начин равнодушни към съдбата си.

Тя знаеше добре защо бяха там. Значителна част от състоянието на семейството на мис Еванджелин Дженър беше направено от хазарт и произходът ѝ бе обикновен. Освен това мис Дженър беше болезнено срамежлива и заекваше, което превръщаше евентуалния разговор в мъчение за двете страни.

Другите две момичета, мис Лириан Бауман и по-малката ѝ сестра Дейзи, още не бяха свикнали с Англия — и, както изглеждаше, това щеше да им отнеме дълго време. Разправяше се, че майка им ги довела от Ню Йорк, защото не могли да получат никакви подходящи

предложения там. Сапунените наследнички, така ги наричаха подигравателно, а понякога — долларовите принцеси. Въпреки елегантно очертаните им скули и удължени тъмни очи, нямаха по-голям късмет и тук, освен ако не откриеха някоя аристократка за спонсор, която да гарантира за тях и да ги научи как да се впишат в британското общество.

Анабел си помисли, че през изминалите няколко месеца от този ужасен сезон, те четирите — тя, мис Дженър и сестрите Бауман — често бяха седели на балове и соарета в ъгъла или до стената. И въпреки това рядко бяха разговаряли една с друга, обхванати от тихата скука на очакването. Погледът ѝ се спря на Лилиан Бауман, чиито кадифени тъмни очи искряха от неочакван смях.

— Поне да бяха направили столовете по-удобни — прошепна Лилиан, — като се има предвид, че явно ще седим на тях през цялата вечер.

— Трябва да изгравираме имената си върху тях — отвърна горчиво Анабел. — Щом през цялото време ги заемаме, значи са наша собственост.

От Еванджелин Дженър се разнесе глух кикот, когато тя вдигна облечената си в ръкавица ръка да отметне от челото си една палава червена къдрица. Усмивката накара кръглите ѝ сини очи да заблестят и бузите ѝ порозовяха под пръснатите златни лунички. Сякаш внезапно чувство за близост я накара да забрави срамежливостта си.

— Н-направо е необяснимо, ч-че сте без кавалер — каза тя на Анабел. — В-вие сте най-красивото момиче тук — мъжете би трябвало д-да се избият да танцуват с вас.

Анабел вдигна рамене.

— Никой не иска да се омъжи за момиче без зестра.

— Само в романите херцози се женеха за бедни момичета. В реалността херцозите, графовете и подобните тям бяха натоварени с огромните финансови отговорности по поддръжка на големи имения и големи семейства, и подпомагане на арендаторите. Богатият благородник се нуждаеше да се ожени за пари точно толкова отчаяно, колкото и бедният.

— Както никой не иска да се омъжи за новозабогатяло американско момиче — призна Лилиан Бауман. — Единствената ни

надежда да принадлежим към това общество, е да се омъжим за някой благородник със солидна английска титла.

— Но нямаме гарант — добави по-малката ѝ сестра Дейзи. Тя беше дребничка, приличаше по-скоро на елфическа версия на Лилиан, със същата бледа кожа, тежка тъмна коса и кафяви очи. Дяволита усмивка заигра по устните ѝ. — Ако случайно знаете някоя мила херцогиня, която да ни вземе под крилото си, ще сме ви много задължени.

— Аз дори не искам да си намеря съпруг — довери им Еванджелин Дженър. — Само се и-измъчвам през сезона, тъй като няма какво друго да правя. П-прекалено съм голяма, за да стоя вече в училище, а баща ми... — Тя млъкна рязко и въздъхна: — Ами, имам да издържа само още е-един сезон, след това ще съм на д-двайсет и три и затвърдена стара мома. Н-нямам търпение да стане!

— Вече дваайсет и три години ли е границата за стара мома? — попита Анабел с полупресторена тревога и завъртя очи нагоре. — Мили боже, нямах представа, че съм преминала разцвета си.

— На колко години сте? — попита Лилиан Бауман с любопитство.

Анабел хвърли поглед наляво и надясно, за да се увери, че никой не подслушва. — Другия месец ставам на дваайсет и пет.

Разкритието предизвика три съжалителни погледа и Лилиан произнесе утешително:

— Не изглеждате и с ден по-възрастна от дваайсет и една годишна.

Анабел стисна картата си за танци, докато тя изчезна и ръкавицата ѝ. Времето се изнизва бързо, помисли си тя. И то, четвъртият ѝ сезон скоро щеше да свърши. А човек не участва в пети — това би било нелепо. Трябваше да си намери съпруг, и то скоро. Иначе нямаше да могат да си позволят да оставят Джеръми в училище... и щяха да бъдат принудени да напуснат скромната си къща и да намерят някой пансион, в който да се нанесат. А започнеше ли веднъж срывът, нямаше връщане назад.

За шестте години, откакто баща ѝ бе починал от сърдечен удар, финансовите им източници се бяха стопили до нула. Те се бяха опитали да замаскират увеличаващите се затруднения, преструвайки се, че имат половин дузина прислужници, вместо една отрудена

готвачка и един възрастен прислужник... обръщаха избелелите си рокли... продаваха скъпоценните камъни от бижутата си и ги заменяха със стъклени. Анабел се беше уморила от постоянните усилия да лъже всички, когато изглеждаше, че хората вече знаят, че са на ръба на катастрофата. Напоследък беше започнала дори да получава дискретни предложения от женени мъже, които многозначително подмятаха, че е необходимо само да ги помоли за помощ, за да я получи мигновено. Не беше нужно да описва компенсациите, които изискваше такава „помощ“. Анабел знаеше добре, че имаше заложибите за първокласна метреса.

— Госпожице Пейтън — попита Лилиан Бауман, — какъв мъж бихте искали за съпруг?

— О — отвърна Анабел с непочтителна лекота, — какъвто и да е, стига да е благородник.

— Какъвто и да е благородник? — вдигна скептично вежди Лилиан. — Ами хубавият външен вид?

Анабел сви рамене.

— Ще е добре дошъл, но не е задължителен.

— Ами страст? — намеси се Дейзи.

— Определено е нежелателна.

— Интелигентност? — предложи Еванджелин.

Анабел отново сви рамене.

— Може да се обсъди.

— Чар? — попита Лилиан.

— Също може да се обсъди.

— Не искате много — отбеляза сухо Лилиан. — Колкото до мен, аз бих добавила няколко условия. Моят благородник трябва да е тъмнокос и красив, чудесен танцьор... и никога да не иска разрешение, преди да ме целуне.

— Аз искам да се омъжа за мъж, който е прочел събраните съчинения на Шекспир — каза Дейзи. — Някой тих и романтичен — още по-добре, ако носи очила, — който да обича поезията и природата... и няма да ми хареса, ако е прекалено опитен с жените.

По-голямата ѝ сестра вдигна очи нагоре.

— Очевидно няма да се състезаваме за един и същ мъж.

Анабел погледна Еванджелин Дженър.

— Вие какъв съпруг бихте искали за себе си, мис Дженър?

— Еви — прошепна момичето и руменината ѝ се засили, докато отмяташе огнената си коса. Тя явно се бореше с отговора, изключителната ѝ свенливост се опитваше да преодолее силния инстинкт за запазване на тайната. — Предполагам... че би ми харесал н-някой, който е мил... и... — Тя спря и поклати глава със самоосъдителна усмивка. — Не знам. Просто някой, който да ме обича. Да ме обича и-истински.

Думите трогнаха Анабел и тя се изпълни с внезапна меланхолия. Любовта беше лукс, за който тя не смееше да се надява... определено безполезно нещо, когато самото ти оцеляване до голяма степен е под въпрос. Но тя се пресегна и докосна облечената в ръкавица ръка на момичето със своята.

— Надявам се да го намерите — произнесе искрено. — *Може би няма да се наложи да чакате дълго.*

— Искам първо вие да намерите вашия — каза Еви със срамежлива усмивка. — Иска ми се да м-мога да ви помогна по някакъв начин.

— Явно всички ние се нуждаем от помощ в една или друга форма — изкоментира Лилиан. Погледът ѝ замислено се плъзна по Анабел. — Хм... нямам нищо против да измисля един план за вас.

— Какво? — Анабел вдигна вежди, питайки се дали трябва да се смее, или да се обижда.

Лилиан се зае да обяснява:

— Остават само няколко седмици до края на сезона, а той е последният ви сезон, мисля.

Анабел кимна предпазливо.

— Тогава предлагам... — Внезапно Лилиан млъкна по средата на изречението.

Проследявайки погледа ѝ, Анабел видя да се приближава една тъмна фигура и простена вътрешно.

Натрапникът беше господин Саймън Хънт — мъж, с когото никой от тях не искаше да има нищо общо — по основателни причини.

— В скоби казано — прошепна Анабел, — идеалният ми съпруг трябва да е пълната противоположност на господин Хънт.

— Каква изненада — сардонично промърмори Лилиан, тъй като всички те споделяха мнението ѝ.

Джентълменска грация. Обаче Саймън Хънт не я притежаваше. Не можеше да се водят любезни разговори с мъж, който винаги казваше точно каквото мисли, независимо колко неласкателно или осъдително е мнението му.

Може би някои биха нарекли господин Хънт добре изглеждащ. Анабел предполагаше, че някои жени намират привлекателен грубия му мъжествен вид — дори тя признаваше, че има нещо неустойливо във вида на цялата тази обуздана сила, която се таеше под официалните вечерни дрехи в черно и бяло. Но грубостта на неговия характер надхвърляше силно оспоримата привлекателност на Хънт. В него нямаше никаква чувствителност, никакъв идеализъм или разбиране за елегантност... той беше изцяло паунди и пенсове, пълен егоист, алчен сметкаджия. Всеки друг мъж в неговото положение би бил смутен от липсата си на изтънченост — но Хънт явно бе решил да я превърне в достойнство. Той обичаше да се подиграва на ритуалите и любезните маниери на аристокрацията, студените му черни очи блестяха весело — сякаш се надсмиваха над всички.

За облекчение на Анабел той никога не бе направил намек, че си спомня онзи далечен ден на панорамното шоу, когато бе откраднал целувка от нея в тъмнината. Колкото повече време минаваше, толкова повече тя се самоубеждаваше, че си е въобразила цялата случка. В ретроспекция това не изглеждаше реално, особено собствения ѝ пламенен отговор на един дързък непознат.

Няма съмнение, че много хора споделяха неприязънта на Анабел към Хънт, но за смайване на лондонските първенци, той не се канеше да се маха. През изминалите няколко години Хънт бе станал невероятно богат, придобивайки мажоритарен дял от акции в компании, които произвеждаха селскостопанско оборудване, кораби и локомотивни двигатели. Въпреки недодялаността му го канеха на партита на висшата класа, защото просто бе прекалено богат, за да бъде игнориран. Хънт въплъщаваше заплахата, която индустриалното предприемачество представляваше за британската аристокрация, окопала се в земеделски имоти. По тази причина благородниците го гледаха с прикрита неприязън дори когато неохотно му даваха достъп до свещените си социални кръгове. Хънт не се правеше на скромен, вместо това явно се наслаждаваше, пробивайки си път до места, на които не го искат.

В няколкото случая, когато се бяха срещнали след онзи ден на панорамата, Анабел се държеше със Саймън Хънт хладно, като отхвърляше всеки опит за разговор и отказваше всяка негова покана за танц. Той винаги изглеждаше развеселен от презрението ѝ и я гледаше, преценявайки я дръзко, което караше косъмчетата на тила ѝ да настръхват. Анабел се надяваше, че един ден интересът му към нея ще спадне, но за момента той си оставаше дразнещо настоятелен.

Тя усети облекчението на другите момичета, когато Хънт ги игнорира и насочи вниманието си специално към нея.

— Мис Пейтън — каза той. Обсидиановият му поглед като че ли не пропускаше нищо: старателно преправените ръкави на роклята ѝ, факта, че беше използвала клонки от разцъфнали рози, за да скрие оръфаните ръбове на горнището на роклята си, стъклените перли, които висяха от ушите ѝ. Анабел го изгледа със студено презрение. Въздухът между тях бе сякаш наелектризиран и всеки миг можеше да експлодира, и тя усети как нервите ѝ се напрягат неприятно от близостта му.

— Добър вечер, господин Хънт.

— Ще ме удостоите ли с един танц? — попита той без предисловия.

— Не, благодаря.

— И защо?

— Краката ми са изморени.

Едната му вежда се вдигна нагоре.

— И от какво? Цяла вечер седите тук.

Анабел издържа погледа му, без да мигне.

— Не съм длъжна да ви се обяснявам, господин Хънт.

— Не би трябвало един валс да ви затрудни чак толкова много.

Въпреки усилията ѝ да остане спокойна, Анабел усети как малките мускулчета на лицето ѝ потрепват.

— Господин Хънт — каза тя напрегнато, — никой никога ли не ви е казал, че не е любезно да се опитвате да досаждате на една дама като я карате да направи нещо, което тя очевидно няма желание да направи?

Той се усмихна.

— Госпожице Пейтън, ако взема да се тревожа дали съм любезен или не, никога няма да получа това, което искам. Само си помислих, че

макар и за малко, ще се зарадвате да си отдъхнете от това да сте постоянно без кавалер. И ако този бал продължи обичайната схема, предложението ми за танц, както изглежда, ще е единственото, което ще получите.

— Колко очарователно — отбеляза Анабел с тон на присмехулно учудване. — Какво изискано ласкателство. Как бих могла да откажа?

Очите му проблеснаха.

— Значи ще танцувате с мен?

— Не — прошепна тя пламенно. — А сега си идете. Ако обичате.

Вместо да се оттегли смутено от отказа, Хънт се ухили, белите му зъби проблеснаха върху загорялото лице. Усмивката му придаде пиратски вид.

— Какво толкова обидно има в един танц? Аз съм доста талантилив партньор — дори ще ви хареса.

— Господин Хънт — прошепна тя, повишавайки тон, — идеята да си партнирам с вас по какъвто и да било начин и по каквато и да било причина кара кръвта ми да изстива.

Като се наведе по-близо, Хънт понижи глас, така че никой друг да не чуе.

— Много добре. Но ще ви предлага нещо, над което да помислите, мис Пейтън. Може би ще дойде време, когато няма да имате лукса да отхвърляте почтено предложение от човек като мен... или дори непочтено.

Очите ѝ се разшириха и тя усети как се изчервява от обида и как руменината плъзва по шията ѝ. Наистина, това вече беше прекалено — да седи подпряна до стената цяла вечер, а след това да приема обидите от мъж, когото презираше.

— Господин Хънт, звучите като негодник от много слаба пиеса.

Това предизвика друга усмивка и той се поклони със сардонична любезност, преди да се отдалечи.

Разтърсена от разговора, Анабел го изгледа с присвити очи.

Другите момичета си отдъгнаха с облекчение от тръгването му.

Лилиан Бауман първа заговори:

— Думата „не“ явно не му прави никакво впечатление, нали?

— Какво ви каза накрая, Анабел? — попита Дейзи. — Цялото ви лице пламна.

Анабел загледа сребърното калъфче на картите си за танци, прокарайки палец по едно малко тъмно петънце в ъгъла ѝ.

— Господин Хънт намекна, че един ден положението ми може да стане толкова отчаяно, че да се замисля дали да не стана метреса.

Ако не беше толкова притеснена, сигурно щеше да се засмее на еднаквите удивени изражения върху лицата им. Но вместо да се възмути от обидата или тактично да си замълчи, Лилиан зададе единствения въпрос, който Анабел не беше очаквала.

— Прав ли е?

— Беше прав за отчаяното ми положение — призна тя. — Но не и за това, че ще стана негова... или на когото и да било... метреса. По-скоро ще се омъжа за фермер, който отглежда цвекло, отколкото да падна толкова.

Лилиан ѝ се усмихна, явно солидаризирайки се с нотката на мрачна решимост в гласа ѝ.

— Харесвам ви — обяви тя и се облегна назад в стола си, кръстосвайки крака с небрежност, която бе по-скоро неуместна за момиче по време на първия му сезон.

— И аз ви харесвам — отвърна автоматично Анабел, подтиквана от добро възпитание да отвърне на любезността с любезност — но когато думите излязоха от устата ѝ, тя откри с изненада, че са истина.

Преценяващият поглед на Лилиан мина по нея, когато тя продължи:

— Няма да ми хареса да ви видя да се тътрите подир муле и да орете нива с цвекло — предопределена сте за нещо по-добро от това.

— Съгласна съм — рече сухо Анабел. — И какво да правим сега?

Въпреки че въпросът трябваше да прозвучи закачливо, Лилиан го възприе напълно сериозно.

— Заемам се с това. Преди да ни прекъснат, ще направя едно предложение: да сключим съюз и да си помагаме една на друга в намирането на съпруг. Щом правилните джентълмени не ни преследват, тогава ние ще преследваме тях. Процесът ще е много по-ефикасен, ако действаме с общи сили, вместо да се опитваме поотделно. Ще започнем с най-голямата — която, струва ми се, сте вие, Анабел — и ще продължим до най-малката.

— Това едва ли е в моя полза — възрази Дейзи.

— Но е честно — сряза я Лилиан. — Ти разполагаш с повече време от нас.

— Каква точно „помощ“ имате предвид? — попита Анабел.

— Каквато е нужна. — Лилиан започна да драска прилежно в картата си за танци. — Ще напишем слабостите си една на друга и ще си даваме съвети и подкрепа, когато е необходимо. — Тя погледна нагоре с весела усмивка. — Ще сме като един отбор.

Анабел я изгледа скептично.

— Говорите за играта, в която джентълмени удрят поред кожена топка с бухалка, плоска от едната страна?

— Не само джентълмени — отвърна Лилиан. — В Ню Йорк жените също могат да играят, стига да не изпаднат в прекалено голяма възбуда.

Дейзи се усмихна.

— Както когато Лилиан се вбеси толкова от едно подвикване, че изтръгна един стълб от земята.

— Той вече беше разхлабен — възрази Лилиан. — Което означава, че беше опасен за бегачите.

— Особено когато го хвърли по тях — каза Дейзи, посрещайки намръщеното изражение на сестра си с мила усмивка. Потискайки смеха си, Анабел премести поглед от сестрите към смутеното лице на Еви. Лесно можеше да прочете мислите ѝ — че сестрите американки ще се нуждаят от много тренировки, преди да привлекат вниманието на желания благородник. Лилиан и Дейзи гледаха очаквателно. Не беше трудно да си ги представи как удрят топките с бухалки и се носят по игрището с вдигнати до коленете поли. Запита се дали всички американски момичета притежаваха такъв дух... без съмнение Бауман биха ужасили всеки истински британски джентълмен, който дръзнеше да ги доближи.

— Незнайно защо никога не съм гледала на преследването на съпруг като на отборен спорт — каза тя.

— А би трябвало! — натъртено рече Лилиан. — Помислете си само колко по-ефикасно може да бъде. Единствената потенциална трудност ще е, ако две от нас проявят интерес към един и същи мъж... но това изглежда малко вероятно като се имат предвид вкусовете ни.

— Тогава ще се договорим никога да не се състезаваме за един и същ джентълмен — каза Анабел.

— И о-още нещо — намеси се Еви неочаквано, — не трябва да вредим на никого.

— Много благородно — одобрително се усмихна Лилиан.

Анабел се намеси:

— Тогава да измислим план за действие — няма да е добре за нас да си пречим една на друга.

— Трябва също така да си казваме всичко — допълни Дейзи.

— Дори и-интимните подробности ли? — попита боязливо Еви.

— О, най-вече тях!

Лилиан се усмихна и плъзна преценяващ поглед по роклята на Анабел.

— Дрехите ви са ужасни — каза тя без заобикалки. — Ще ви дам няколко от моите рокли. Имам цял сандък с неща, които никога не съм носила и няма да ми липсват. Майка ми няма да забележи.

Анабел поклати глава, едновременно благодарна за предложението и в същото време унижена от очебийните си финансови затруднения.

— Не, не, не мога да приема такъв подарък, макар че сте много щедра...

— Онази бледосинята с лавандуловия ширит — прошепна Лилиан на Дейзи, — сещаш ли се?

— О, страшно ще ѝ отива — ентузиазирано отвърна сестра ѝ. — Ще ѝ прилича много повече, отколкото на теб.

— Не, наистина... — опита се да ги прекъсне Анабел.

— И другата, зелената муселинена с бялата дантела отпред — продължи Лилиан.

— Не мога да приема роклите ви, Лилиан — настоя Анабел с тих глас.

Момичетата вдигнаха глави от бележките си.

— Защо не?

— Първо, защото не мога да си позволя да ви се отплатя. А и защото е безполезно. Красивата перушина няма да направи липсата ми на зестра по-привлекателна.

— О, парите — каза Лилиан с небрежния маниер на човек, който има много от тях. — Ще ми се отплатите като ми дадете нещо безкрайно по-ценно от кеш. Ще научите мен и Дейзи как да бъдем... ами, повече като вас. Ще ни научите на правилните неща, които да

казваме и да правим... на всички неписани правила, които очевидно нарушаваме непрекъснато. Ако е възможно, дори да ни намерите поръчителка. Тогава ще можем да преминем през вратите, които в момента са затворени за нас. Колкото до липсата ви на зестра... вие само накарайте мъжа да ухапе кукичката. Ние, останалите, ще ви помогнем да навиеете макарата.

Анабел я погледна с изумление.

— Вие наистина сте сериозни.

— Разбира се, че сме — отвърна Дейзи. — Какво облекчение ще е за нас да имаме нещо, с което да се занимаваме, вместо да подпираме стената! Двете с Лилиан направо полудяваме от скучния сезон!

— К-както и аз — добави Еви.

— Ами... — Анабел огледа лицата им и не можа да сдържи смеха си. — Щом вие трите искате, и аз искам. Но ако ще сключваме договор, не трябва ли да го подпишем с кръв или нещо такова?

— О, небеса, не! — завъртя глава Лилиан. — Мислех си, че можем да се договорим, без да трябва да записваме всичко. — Тя посочи картата си за танци. — А сега предполагам, че трябва да съставим списък на най-обещаващите кандидати, останали след изминалия сезон. Да ги изредим ли последователно? Да започнем с херцозите, какво ще кажете?

Анабел поклати глава.

— Можем да не се занимаваме с тях, тъй като не познавам нито един подходящ под седемдесет години и с останали в устата зъби.

— Значи интелигентността и чарът подлежат на обсъждане, но не и зъбите? — подхвърли дяволито Лилиан, карайки Анабел да се разсмее.

— Зъбите също подлежат на обсъждане — отвърна тя. — Но са силно препоръчителни.

— Добре, тогава — кимна Лилиан. — Прескачаме категорията на беззъбите херцози и продължаваме с графовете. Познавам лорд Уестклиф, например...

— Не, не Уестклиф. — Анабел трепна, когато добави: — Той е студенокръвна риба — и не проявява интерес към мен. Почти му се хвърлих на врата, когато излязох в обществото преди четири години, а той ме погледна, сякаш съм нещо, залепнало за обувката му.

— Забравяме Уестклиф, тогава. — Лилиан вдигна вежди въпросително. — А какво ще кажете за лорд Сейнт Винсънт? Млад, с подходящите качества, красив като греха...

— Няма да се получи — поклати глава Анабел. — Колкото и компромисна да е ситуацията, Сейнт Винсънт никога няма да ми предложи. Той е компрометирал, съблазнил и напълно съсипал поне дузина жени — честта не означава нищо за него.

— Тогава граф Еглинтън — колебливо предложи Еви.

— Но той е доста п-п-пълнен и е най-малко на петдесет години...

— Включете го в списъка — настоя Анабел. — Не мога да си позволя да бъда придирчива.

— Ами виконт Роузбъри — подхвърли Лилиан и леко се намръщи. — Макар, че е доста странен... и как да кажа... ами, отпуснат.

— Стига портфейлът му да е твърд, навсякъде другаде може да е отпуснат — каза Анабел, карайки останалите да се изкикотят. — Запишете и него.

Игнорирайки музиката и двойките, които се въртяха пред тях, четирите старателно се трудеха над списъка, размивайки се една друга от време навреме толкова силно, че привличаха погледите на минаващите наблизко.

— Тихо — изшътка Анабел и се опита да звучи сериозно. — Нали не искаме да разберат какво планираме... а от дамите без кавалер не се очаква да се смеят.

Всички приеха скръбни изражения, което предизвика нов пристъп на кикот.

— О, вижте — ахна Лилиан, докато гледаше нарастващия списък е евентуални съпрузи. — Картите ни за танцуване внезапно се запълниха. — Тя стисна устни замислено. — Струва ми се, че някои от тези джентълмени със сигурност ще посетят партито на Уестклиф в Хемпшир при завършване на сезон. Двете с Дейзи вече бяхме поканени. А вие, Анабел?

— Познавам една от сестрите му — отвърна тя. — Мисля, че мога да я накарам да ме покани. Ще я помоля, ако е необходимо.

— Аз също ще кажа няколко добри думи за вас — увери я Лилиан. Тя се усмихна на Еви. — Ще използвам влиянието си и за вас.

— Колко ли ще е забавно! — възкликна Дейзи. — Значи планът е готов. За две седмици ще покорим Хемпшир и ще намерим съпруг за Анабел. — Те се пресегнаха и си стиснаха ръцете, чувствайки се глупави и замаяни, но изпълнени с малко повече кураж. Може би късметът ми ще се промени, помисли си Анабел и затвори очи с кратка молитва, изпълнена с надежда.

ВТОРА ГЛАВА

Саймън Хънт бе научил рано, че след като съдбата не го е благословила с благородническа кръв, богатство или необичайни дарби, той сам трябва да изтръгне щастieto си от грубия свят. Беше десет пъти по-агресивен и амбициозен от един среднoстатистически мъж. Хората обикновено намираха за по-лесно да му позволят да стане по неговия начин, отколкото да се изправят срещу него. Въпреки че Саймън бе доминиращ, може би дори безмилостен, сънят му нощем никога не бе смущаван от пристъпи на гузна съвест. Беше природен закон: само най-силните оцеляват, а най-слабите трябваше да се пръждосат и да отидат по дяволите.

Баща му беше месар, изкарваше достатъчно за шестчленно семейство и включи Саймън като свой помощник, когато стана достатъчно голям, за да размахва тежкия касапски нож. Годишните работи в магазина на баща му бяха дали на Саймън масивните ръце и яките рамене на касапин. Винаги се бе очаквало, че той накрая ще наследи семейния бизнес, но когато навърши двайсет и една година, разочарова баща си, като напусна магазина в търсене на друго препитание. Инвестирайки малкото си спестявания, Саймън бързо откри своя истински талант в живота — да прави пари.

Той обичаше езика на икономиката, елементите на риск, взаимодействието на търговията и индустрията, и политиката... и беше осъзнал веднага, че развиващата се британска железопътна мрежа ще стане от първостепенно значение, за да могат банките да ръководят бизнеса си ефективно. Превеждането на кеш и ценни книжа, създаването на бързо развиващи се инвестиционни възможности би зависело силно от обслужването на железниците. Следвайки инстинкта си, Саймън инвестира всеки цент, който имаше, в железопътни спекулации и беше възнаграден с взрив от печалби, които веднага вложи в различни други съдружия. Сега, на трийсет и три, притежаваше контролния пакет акции от три производствени компании, девет акра ниви и една корабостроителница. Той беше гост

— макар и нежелан — в аристократичните бални зали и седеше рамо до рамо с благородници в бордовете на шест компании.

След години неуморна работа беше получил почти всичко, което искаше. Но ако някой го попиташе дали е щастлив човек, Саймън щеше да изсумти. Щастието, този неуловим резултат на успеха, беше сигурен знак за удовлетворение. А по самата си природа той никога не бе удовлетворен и задоволен; нито пък искаше да бъде.

Въпреки това... в най-дълбоките, най-интимни кътчета на пренебрегнатото му сърце се таеше едно желание, което Саймън явно не можеше да загаси.

Той хвърли крадешком поглед през балната зала, изпитвайки както винаги странния, остър спазъм, който видът на Анабел Пейтън предизвикваше. При всичките тези жени, които бяха достъпни за него — а те не бяха малко — нито една не привличаше вниманието му с такава сила. Привлекателността на Анабел беше отвъд чистата физическа красота, макар че бог знае, че тя бе благословена с такава даже в излишък. Ако имаше и грам поетичност в душата му, Саймън би измислил дузина възторжени фрази, за да опише прелестите ѝ. Но той беше плебей до мозъка на костите и не можеше да намери думи, за да опише точно привличането си. Единственото, което знаеше, бе, че видът на Анабел под блестящата светлина на полилеите караше коленете му да омекват.

Той не бе забравил първия път, когато я видя да стои пред панорамния театър и да рови в чантичката си, леко намръщила чело. Слънцето огряваше златистокестенявата ѝ коса и караше кожата ѝ да блести. Имаше нещо толкова възхитително... толкова трогателно в нея, в кадифената кожа и блестящите сини очи, в леко намръщеното изражение, което той копнееше да изтрие.

Беше напълно сигурен, че Анабел би трябвало да се е омъжила досега. Доказателството, че семейство Пейтън преживяват труден период нямаше никакво значение за Саймън, който предполагаше, че всеки благородник с ум в главата би видял нейните достойнства и би я поискал на мига. Но тъй като бяха минали две години, а тя оставаше неомъжена, у него се събуди крехка надежда. Той видя трогателна смелост в решителното ѝ търсене на съпруг, хладнокръвието, с което тя носеше все по-изтърканите си рокли... несъмнено високото мнение, което имаше за себе си въпреки липсата на зестра. Начинът, по който

тя подхождаше към процеса за намиране на съпруг, я караше да прилича на комарджия, разиграващ последните си няколко карти в една изгубена игра. Анабел беше умна, внимателна, безкомпромисна и все още красива, въпреки заплахите за бедност напоследък, които придаваха твърдост на очите и устата ѝ. Саймън не съжаляваше за финансовите ѝ трудности — те създаваха възможност, която никога не би пропуснал.

Проблемът беше, че не разбира как да я накара да го желае, при положение, че се отвращаваше от всичко, което той беше. Саймън осъзнаваше добре, че има малко привлекателни качества. Освен това амбицията му да стане джентълмен не беше по-голяма от тази на тигър, стремящ се да се превърне в домашна котка. Той бе просто мъж с много пари и въпреки това се чувстваше безсилен, осъзнавайки, че не може да си купи това, което най-много искаше.

До този момент стратегията му бе да чака търпеливо, знаейки, че отчаянието най-накрая ще тласне Анабел да направи неща, които никога не бе мислила, че ще направи. Лишенията имаха свойството да представят ситуацията в съвсем нова светлина. Скоро играта на Анабел щеше да свърши. Тя щеше да се сблъска с избора да се омъжи за бедняк, или да стане любовница на някой богаташ. В последния случай неговото легло щеше да е онова, в което щеше да завърши.

— Апетитно сладкишче, а? — чу той коментар зад себе си и се обърна. Хенри Бърдик, чийто баща, виконт, беше — както се говореше — на смъртно легло. Нетърпелив от дългото чакане баща му да се спомине и най-после да отстъпи титлата и фамилното състояние, Бърдик прекарваше по-голямата част от времето в хазарт и фустогонство. Той проследи погледа на Саймън към Анабел, която говореше оживено с момичетата около нея.

— Нямам представа — отвърна Саймън, усещайки мигновена антипатия към Бърдик и останалите от неговата пасмина, които получаваха привилегиите на сребърно блюдо още в деня на раждането си. И обикновено не правеха нищо, за да оправдаят неблагоприятната щедрост на съдбата.

Бърдик се усмихна, лицето му беше червендалесто от прекалено много пиене и обилна храна.

— Мисля да разбера скоро — изкоментира той.

Бърдик не беше изключение. Мнозина мъже хвърляха погледи към Анабел с предчувствията на глутница вълци, преследващи ранена плячка. В мига, в който бъдеше най-уязвима и би оказала най-малко съпротивление, единият от тях щеше да се приближи и да нападне. Но както и в природата, господстващият мъжкар винаги печелеше.

Сянката на усмивка кацна върху твърдата уста на Саймън.

— Изненадвате ме — прошепна той. — Бих предположил, че затрудненията на една дама ще събудят галантност у джентълмен като вас — а вместо това откривам, че се забавлявате с невъзпитаните прищевки, които се очакват от човек като мен.

Бърдик се засмя, без да забелязва дивия блясък в черните очи на Саймън.

— Дама или не, ще трябва да избере един от нас, когато ресурсите ѝ накрая свършат.

— Никой от вас ли няма да ѝ предложи брак? — попита разсеяно Саймън.

— Боже мили, защо? — Бърдик облиза устни при мисълта, която прекоси съзнанието му. — Не е нужно да си нахлузваш брачния хомот заради такава женичка, при положение, че тя скоро ще е достъпна на правилната цена.

— Може би е с прекалено силно развито чувство за чест, за да се съгласи на това.

— Съмнявам се — отвърна весело младият аристократ. — Жени, които са красиви и бедни не могат да си позволят чест. Освен това се носят слухове, че вече е давала благоволенията си на лорд Ходжхем.

— Ходжхем? — Смаян вътрешно, Саймън запази лицето си безизразно. — Кое е породило този слух?

— О, екипажът на Ходжхем бил виждан в уличката зад къщата на Пейтън в доста странни часове на нощта... а според някои от кредиторите им той се грижи за сметките им от доста време. — Бърдик спря и отново се засмя. — Една нощ между тези хубави бедра си заслужава да се плати сметката на бакалина, не мислите ли?

Мигновената реакция на Саймън беше смъртоносен импулс да отдели главата на Бърдик от останалото му тяло. Нямаше представа доколко от студената разбиваща ярост е подхранена от образа на Анабел Пейтън в легло с приличния на свиня лорд Ходжхем и доколко

е предизвикана от злонамерената наслада на Бърдик от слуха, който по всяка вероятност беше лъжлив.

— Бих казал, че ако искате да оклеветите репутацията на една дама — каза Саймън с опасно любезен тон, — ще е по-добре да имате някакво неопровержимо доказателство за това, което говорите.

— Ей богу, слуховете не се нуждаят от доказателства — отвърна младият мъж с намигване. — А времето скоро ще разкрие истинския характер на дамата. Ходжхем няма средствата да държи една такава истинска красавица — много преди това тя ще поиска повече, отколкото той може да й даде. Предричам, че в края на сезона красавицата ще отплава към приятелчето с най-дълбоките джобове.

— Които ще са моите — произнесе меко Саймън.

Бърдик примигна изненадано и усмивката му избледня, когато се запита дали е чул правилно. Ка...

— Гледам как вие и останалата шайка идиоти обикаляте и душите около нея от две години — каза Саймън и очите му се присвиха. — Сега загубихте шансове за нея.

— Изгубил съм... какво искате да кажете? — попита Бърдик възмутено.

— Искам да кажа, че ще причиня най-силната душевна, физическа и финансова болка на първия, който дръзне да прекрачи моята територия. А на следващия, когото чуя да повтори някакъв несъстоятелен слух за мис Пейтън, ще му го набутам обратно в гърлото — заедно с юмрука си. — Усмивката на Саймън съдържаше свирепа заплаха, а погледът му не изпускаше лицето на Бърдик. — Кажете го на всеки, който може да се интересува — посъветва го той и остави с увиснало чене надутия дребосък.

ТРЕТА ГЛАВА

Връщайки се до градската им къща с една по-възрастна братовчедка, която понякога вземаше като своя компаньонка, Анабел влезе в празното, застлано с каменни плочки фоайе. Спря за миг при вида на шапката, оставена върху масичката с форма на раковина до стената. Беше висока сива шапка на джентълмен, обточена с лента от тъмночервен сатен. Доста характерна, сравнена с обикновените черни шапки, които повечето джентълмени носеха. Анабел я беше виждала да стои твърде често на същата тази маса като навита на кълбо змия.

Стилен бастун с гравирани с диаманти дръжка бе подпрян на масичката. Анабел изпита неистово желание да използва този бастун, за да фрасне върха на шапката — за предпочитане, докато е върху главата на притежателя си. Вместо това, обаче, се изкачи по стълбите с натезало сърце и една дълбока бръчка се вряза на челото ѝ.

Когато наближи втория етаж, където се намираха семейните стаи, на площадката се появи набит мъж. Той я изгледа с непоносимо самодоволна усмивка, със зачервени и потни страни от неотдавнашно усилие, докато една паднала накриво къдрица от сресаната му нагоре коса се поклащаше като петльов гребен.

— Лорд Ходжхем — произнесе сковано Анабел, преглъщайки срама и яростта, които се надигнаха в гърлото ѝ. Ходжхем бе един от малцината в този свят, които тя искрено мразеше. Тъй наречен приятел на баща ѝ, Ходжхем се отбиваше рядко в дома им, но никога в нормалните за визити часове. Идваше късно вечер и против всички правила на благоприличието, и прекарваше известно време насаме в частна стая с майката на Анабел, Филипа. И в дните след посещенията му Анабел не можеше да не забележи, че едни от най-просрочените им сметки са платени по мистериозен начин, а някои раздразнили кредитори са успокоени. А Филипа е необичайно обидчива и раздразнена, и няма желание да говори.

За Анабел бе почти невъзможно да повярва, че майка ѝ, която винаги се свиваше от някоя непристойна дума или жест, би позволила

някой да използва тялото ѝ срещу пари. И все пак това бе единственият логичен извод, и той изпълваше Анабел с безпомощен срам и гняв. Гневът ѝ не бе насочен само срещу майка ѝ — тя беше бясна също така на положението и на себе си, че не е успяла да си намери съпруг. Беше ѝ отнело дълго време да осъзнае, че независимо колко красива и очарователна е, независимо какъв интерес проявяват джентълмените, няма да получи предложение. Във всеки случай, не и почтено.

Откак го разбра, тя постепенно се бе насилвала да приеме, че мечтите ѝ за красив, възпитан кандидат, който да се влюби в нея и да направи всичките ѝ проблеми да изчезнат, е наивна фантазия. Това обезверяване се бе задълбочило от продължителното разочарование през третия ѝ сезон. А сега, вече в четвъртия, непривлекателната перспектива да стане фермерска съпруга заплашваше да се превърне в реалност.

С каменно лице Анабел мина покрай Ходжхем, без да каже нищо. Той я спря, като сложи месестата си ръка върху нейната. Анабел отскочи с такова отвращение, че едва не изгуби равновесие.

— Не ме докосвайте — изсъска, впила очи в червендалестото му лице.

Очите на Ходжхем изглеждаха много сини на фона на червенината. Като се ухили, той сложи ръка на перилата, препречвайки ѝ пътя към площадката.

— Колко негостоприемно — прошепна той с неуместния тенор, от който толкова много високи мъже явно страдаха. — След всичките услуги, които съм правил на семейството ви...

— Не сте ни правили услуги — каза кратко Анабел.

— Отдавна щяхте да сте на улицата, ако не беше моята щедрост.

— Да не би да намекувате, че трябва да съм ви благодарна? — попита Анабел с ненавист. — Вие сте отвратително животно.

— Не вземам нищо, което да не ми е дадено доброволно. — Ходжхем се пресегна и докосна брадичката ѝ, влажните му пръсти я накараха да се отдръпне от отвращение. — В действителност беше досадно забавление. Майка ви е прекалено покорна за моя вкус. — Той се наведе по-близо и мирисът на тялото му — застояла пот, обилно гарнирана с одеколон — изпълни ноздрите на Анабел. — Може би следващия път ще ви склоня — промърмори той.

Несъмнено очакваше от нея да се разплаче, да се изчерви, или да започне да моли. Но тя го изгледа студено.

— Надут, стар глупак — произнесе тя спокойно, — ако ще ставам любовница на някого, не допускате ли, че мога да получа нещо по-добро от вас?

Ходжхем изви устни в усмивка, макар че това явно му костваше голямо усилие.

— Неразумно е да ме правите свой враг. С няколко думи, където трябва, мога да съсия семейството ви без никаква надежда за спасение. — Той впери очи в износения плат на роклята ѝ и се усмихна презрително. — Ако бях на вас, нямаше да проявявам такава надменност, натъкмен в дрипи и стъкълца.

Анабел пламна и отблъсна ръката му ядосано, когато той се протегна да хване горницето на роклята ѝ. Като се подсмиваше, Ходжхем тръгна надолу по стълбите. Анабел чакаше в пълно мълчание. След като чу входната врата да се затваря, тя забърза надолу и превъртя ключа в ключалката. Задушавана от обида, притисна ръце върху тежката дъбова врата и подпря челото си на една от дъските.

— Край — произнесе тя гласно, треперейки от гняв. — Никакъв Ходжхем повече, никакви неплатени сметки... достатъчно бяха страдали. Щеше да намери някой, за когото да се омъжи веднага — щеше да намери най-добрия кандидат, когото можеше, на партито в Хемпшир, и най-после щеше да приключи с това. А ако не успееше...

Плъзна бавно ръце надолу по вратата и пръстите ѝ оставиха влажни следи по дървото. Ако не откриеше човек, за когото да се омъжи, можеше да стане нечия любовница. Макар никой да не я искаше за съпруга, имаше безброй много джентълмени, които я искаха за прелюбодейство. Ако беше умна, можеше да натрупа състояние. Но тя се сгърчи при мисълта никога вече да не може да влезе в доброто общество... да бъде презирана и отлъчена, и ценена единствено за уменията си в кревата. Алтернативата, да живее в целомъдрена бедност и да шие или да пере, или пък да стане гувернантка, беше далеч по-рискована — млада жена в такова положение би разчитала на снизхождението на всеки. А заплатата нямаше да е достатъчна да издържа майка си или Джержъми, който също трябваше да си намери някаква служба. Всички те явно не можеха да си позволят морала ѝ.

Живееха в къщичка от карти... и най-лекото побутване можеше да я събори.

* * *

На следващата сутрин Анабел седеше на масата за закуска, стиснала една порцеланова чаша с ледените си пръсти. Макар току-що да бе изпила чая си, чашата беше още топла от силната запарка. Върху порцелана имаше едно малко, нащърбено място и тя прокара замислено палец по него, без да вдига очи нагоре, когато чу майка ѝ да влиза в стаята.

— Чай? — попита тя монотонно и чу глухия отговор на майка си. Наля още една чаша от чайника пред себе си, добави му малка бучка захар и щедро количество мляко.

— Вече не го пия със захар — каза Филипа. — Предпочитам го чист.

Денят, когато майка ѝ престанеше да обича сладко, щеше да е денят, когато започнеха да сервират ледена вода в ада.

— Все още можем да си позволим захар за чая — отвърна Анабел и бързо го разбърка с лъжичка. Като вдигна поглед, тя побутна чашата и захарницата към Филипа. Както очакваше, майка ѝ бе мрачна и измъчена от срама, прозиращ зад горчивината. Някога би предположила, че е немислимо — нейната енергична, самоуверена майка — винаги по-красива от майките на останалите момичета — да има такова изражение. И докато я гледаше, Анабел осъзна, че собственото ѝ лице вече носи уморения, отегчен от живота израз, а угълчетата на устата ѝ са увиснали от разочарование.

— Как мина балът? — Филипа надвеси лицето си над чашата с чай, така че парата да я лъхне.

— Обичайният провал — каза Анабел, омекотявайки правдивостта на отговора си с преднамерено висок смях. — Единственият, който ме покани на танц, беше господин Хънт.

— О, небеса — прошепна Филипа и отпи една гореща глътка чай. — Ти прие ли?

— Разбира се, че не. Би било напразно. Когато ме погледне, е ясно, че в главата му има всичко друго, но не и мисъл за брак.

— Дори мъже като господин Хънт накрая се женят — отговори Филипа, вдигайки лице от чашата си. — А ти би била идеалната съпруга за него... би смекчила острите му ръбове, би улеснила пътя му към доброто общество...

— Боже, мамо... звучи сякаш ме окуражаваш да приема вниманието му.

— Не... — Филипа вдигна лъжичката и без нужда разбърка чая си. — Не и ако ти наистина го намираш за отблъскващ. Но ако успееш да го докараш до нужното ниво, определено ще бъдем добре обезпечени...

— Той не е човек за брак, мамо. Всички го знаят. Каквото и да направя, никога няма да получа порядъчно предложение от него. — Анабел бръкна в купата със захар с потъмнели сребърни щипки, търсейки възможно най-малката бучка. Накрая извади една и я пусна в чашата си.

Филипа изпи чая си, погледът ѝ внимателно се отклони, когато подхвана нов разговор, което Анабел възприе като неприятно продължение на предишния.

— Нямаме средствата, за да задържим Джеръми следващия срок в училище. Не съм плащала на слугите за два месеца. Има сметки...

— Да, знам — каза Анабел, зачервена от пристъпа на раздразнение. — Ще си намеря съпруг, мамо. Съвсем скоро. — Успя някак си да изобрази усмивка. Какво ще кажеш за една екскурзия до Хемпшир? Сега, когато сезонът завършва, мнозина ще напуснат Лондон в търсене на нови развлечения — по-специално лов, който се устройва от лорд Уестклиф в селското му имение.

Филипа я погледна с тревога.

— Не знаех, че сме получили покана от графа.

— Не сме — отвърна Анабел. — Все още. Но ще получим... а аз имам чувството, че ни чакат хубави неща в Хемпшир, мамо.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Два дни преди Анабел и майка ѝ да тръгнат за Хемпшир, пристигна една голяма купчина кутии и пакети. Портиерът трябваше да ходи на три пъти, за да ги пренесе от входа до стаята на Анабел на втория етаж, където ги натрупа до леглото ѝ. Когато ги разопакова, тя откри най-малко половин дузина рокли, които изобщо не бяха обличани... копринена тафта и муселин във великолепни цветове и подходящи палта, обточени с мек като масло велур, също бална рокля, ушита от плътна коприна в цвят слонова кост с тънка, изящна белгийска дантела на корсажа и ръкавите, шалове, шалчета и шапки с такова качество и красота, че едва не я накараха да се разплаче. Роклите и аксесоарите сигурно струваха цяло състояние — несъмнено нищо за сестрите Бауман, но за Анабел подаръкът бе зашеметяващ.

Като вдигна бележката, донесена заедно с пакетите, тя счупи восъчния печат и прочете уверено надрасканите изречения.

От твоите вълшебни кръстници, известни иначе като
Лилян и Дейзи. За един успешен лов в Хемпшир.
Послепис: Няма да изгубиш смелост, нали?

Тя написа отговор:

Скъпи мои вълшебни кръстници,
Смелостта е единственото нещо, което ми е останало.
Благодаря ви безкрайно за роклите. Във възторг съм, че
най-после ще мога да нося отново красиви дрехи. Това е
един от многото ми недостатъци: толкова да обичам
красиви неща.

Ваша предана Анабел

Послепис: Връщам обувките, обаче, тъй като са прекалено малки. Винаги съм чувала, че американките имат големи крака!

Скъпа Анабел,

Недостатък ли е да обичате красиви неща? Това трябва да е някаква английска идея, тъй като сме убедени, че това никога не би хрумнало на никого в Манхатънвил. Колкото до вашата забележка за краката, ще ви накараме да играете с нас раундърс в Хемпшир. Ще ви хареса да удряте топките с бухалка. Нищо не може да е толкова удовлетворяващо.

Скъпи Лилиан и Дейзи,

Ще се съглася да играя само ако успеете да убедите Еви да дойде с нас, в което силно се съмнявам. И макар че няма как да знам, докато не опитам, мога да измисля доста неща, които са по-удовлетворяващи от удрянето на топка. Сецам се, например, за намирането на съпруг...

Между другото, с какво се обличат при игра на раундърс? С костюм за разходка?

Скъпа Анабел,

Ние играем, обути с къс голф, разбира се. С пола не може да се тича.

Скъпи Лилиан и Дейзи,

Думата „къс голф“ не ми е позната. Възможно ли е да говорите за бельо? Сигурно не допускате, че ще лудуваме навън по долни гащи като дивачки...?

Скъпа Анабел,

Думата произлиза от „никърбокърс“ — слой от нюйоркското общество, от който ние сме ритуално изключени. Както и да е, Еви каза „да“.

Скъпа Еви,

Не повярвах на очите си, когато сестрите Бауман ми написаха, за да ме информират, че сте се съгласили да играете раундърс по къси гащи. Наистина ли сте го казали? Надявам се, че ще откажете, тъй като дадох съгласието си при условие, че вие ще приемете.

Скъпа Анабел,

Вярвам, че това приятелство с Бауман ще ми помогне да се излекувам от срамежливостта си. Раундърс по къси гащи — това, струва ми се, е начинът да се започне. Шокирах ли ви? Никога не съм шокирала никого преди, дори самата себе си! Наистина се надявам да сте впечатлена от готовността ми да се впусна в това приключение.

Скъпа Еви,

Впечатлена, развеселена и същевременно обезпокоена от това, в което тези Бауман ще ни вълечат. Къде, умолявам ви да ми кажете, ще намерим място, където да играем раундърс по къси гащи, без да ни наблюдават? Да, аз съм напълно шокирана от вас, дръзка безсрамнице.

Скъпа Анабел,

Започвам да вярвам, че има два вида хора... такива, които избират да са господари на собствената си съдба и

такива, които чакат в столовете си, докато другите танцуват. Предпочитам да съм от първия вид, вместо от втория. Колкото до това как и кога ще се състои играта, доволна съм да оставя тези подробности на Бауман.

С цялата си обич,
безсрамницата Еви

* * *

По време на суматохата около тези и други закачливи бележки, които прелитаха напред-назад, Анабел започна да изпитва нещо отдавна забравено... удоволствието да имаш приятелки. Тъй като предишните ѝ приятелки се бяха омъжили, тя бе останала сама. Положението ѝ на момиче без кандидат, да не споменаваме липсата на пари, бе изкопало пропаст, над която приятелството явно не можеше да прехвърли мост. През изминалите няколко години тя бе станала изключително самоуверена и дори направи усилия да избягва компанията на момичетата, с които някога разговаряше, смееше се и споделяше тайните си.

Но само с един замах беше придобила три приятелки, с които имаха общи неща въпреки напълно различния си произход и биография. И трите бяха млади жени с надежди, мечти и страхове... всяка от тях запозната с вида на лъснатите черни обувки на джентълмените, които отминаваха техните столове в търсене на обещаваща плячка. Те нямаше какво да губят като си помагат една на друга, можеха само да спечелят.

— Анабел — дойде гласът на майка ѝ откъм прага, докато тя грижливо подреждаше кутиите с нови ръкавици в куфара си. — Искам да ти задам един въпрос, на който трябва да ми отговориш честно.

— Винаги съм честна с теб, мамо. — Анабел вдигна поглед от заниманието си. Обзе я вина, когато съзря прекрасното измъчено лице на Филипа. Мили боже, беше изморена от вината на Филипа и от своята собствена. Почувства съжаление и отчаяние заради жертвите, които майка ѝ правеше, като спеше с лорд Ходжхем. И все пак някъде дълбоко в съзнанието ѝ премина една неприлична мисъл — ако

Филипа бе избрала да прави нещо такова, не можеше ли поне да го направи както трябва и да стане истинска любовница, вместо да приема малките подаяния, които лорд Ходжхем ѝ даваше?

— Откъде са тези дрехи? — попита Филипа. Лицето ѝ беше сериозно, докато гледаше дъщеря си право в очите.

Анабел се намръщи.

— Вече ти казах, мамо — от Лилиан Бауман. Защо ме гледаш така?

— Да не би да ти ги е изпратил някой мъж? Може би господин Хънт?

Анабел зяпна.

— Ти всъщност ме питаш дали аз... с него? Господи, мамо! Дори да съм имала намерение, не е съществувала такава възможност. Как, по дяволите, ти хрумна такова нещо?

Майка ѝ срещна погледа ѝ, без да мигне.

— Споменавах достатъчно често господин Хънт през този сезон. Далеч повече, отколкото всеки друг джентълмен. А тези рокли са очевидно доста скъпи...

— Не са от него — произнесе Анабел твърдо.

Филипа сякаш се успокои, но един въпрос остана в очите ѝ. Несвикнала някой да я гледа с подозрение, Анабел взе една шапка и я нахлупи на главата си.

— Не са! — повтори отново.

Любовница на Саймън Хънт... Обръщайки се към огледалото, тя видя странно замръзналото си изражение. Предположи, че майка ѝ е права — споменавах Хънт достатъчно често напоследък. Имаше в този мъж нещо, което караше мислите ѝ да витаят около него дълго, след като се бяха видели. Никой друг от познатите ѝ не притежаваше харизматичността му, порочната му външност, нито пък бе проявил такъв открит интерес към нея. И сега, в последните няколко седмици от един пропаднал сезон, тя се хвана, че размишлява за нещо, за които никоя порядъчна жена не би трябвало да помисля. Знаеше, че без много усилия може да стане любовница на Хънт и всичките ѝ неприятности да приключат. Той беше богат — щеше да ѝ даде каквото поискаше, да изплати дълговете на семейството ѝ, да ѝ купи красиви дрехи, бижута, екипаж специално за нея, нейна собствена къща... всичко това в отплата, че спи с него.

Мисълта изпрати остра тръпка до слабните ѝ. Тя се опита да си представи, че е в легло със Саймън Хънт и какви неща може да поиска от нея... ръцете му върху тялото ѝ, неговата уста...

Усети, че се изчервява, отпъди образа и се заигра с копринените розови украшения на панделката на шапката си. Ако станеше любовница на Хънт, той щеше да я притежава напълно, в леглото и извън него, и мисълта да бъде оставена изцяло на милостта му беше ужасяваща. Едно подигравателно гласче в главата ѝ попита: „Толкова ли е важна за теб честта? По-важна от благополучието на семейството ти? Или дори от собственото ти оцеляване?“

— Да — прошепна Анабел, вглеждайки се в бледото си, решително изражение. — В момента е по-важна.

Не можеше да отговаря за след това. Но докато последната надежда не изтлееше, тя щеше да има своето самоуважение... и щеше да се бори да го запази.

ПЕТА ГЛАВА

Беше лесно да види защо името Хемпшир е произлязло от староанглийската дума „хем“, означаваща водна ливада. Графството беше пълно с ливади, да не споменаваме обраслите с ниска растителност равнини и тучни гори, които навремето били определени като места за ловуване. С контраста си от драматични склонове, дълбоки зелени долини и пълни с пъстърва реки, Хемпшир предлагаше занимания за всеки. Графството на Уестклиф, Стоуни крос парк, беше скътано като бижу в една плодородна долина, покрита с щедри гори. Изглеждаше, че в Стоуни крос парк винаги има гости, а Уестклиф бе колкото изискан домакин, толкова и ненаситен ловец.

По всичко личеше, че лорд Уестклиф е заслужил репутацията си на безупречно честен и с високи принципи. Той не беше мъж, който се въвлича в скандали, тъй като не проявяваше търпимост към интригите и хлъзгавия морал на лондонското общество. Вместо това прекарваше голяма част от времето си в провинцията, носейки отговорностите си и грижейки се за арендаторите си. При случай пътуваше до Лондон, за да придвижи бизнес интересите си или да вземе участие в политическо събитие, изискващо неговото внимание.

Точно по време на едно от тези пътувания Анабел беше срещнала графа и двамата бяха представени един на друг на едно соаре. Макар да не бе красив в класическия смисъл на думата, на Уестклиф не му липсваше чар. Беше среден на ръст, но притежаваше силно тяло на трениран спортист и мъжествено лице. Всичко това, съчетано с безгранично лично състояние и една от най-старите графски титли сред аристокрацията, го правеше най-желаната партия за брак в Англия. Естествено, Анабел не губи време и започна решително да флиртува с него, още когато се запознаха. Само че Уестклиф бе свикнал на внимание от нетърпеливи млади жени и мигновено я бе окачествил като ловджийка на съпруг — което бе оскърбително, макар и вярно.

Оттогава тя се отказа от него и правеше всичко възможно да го избягва. Само че харесваше по-малката му сестра, лейди Оливия, добро момиче на същата възраст като нея, опетнено от скандал в миналото си. Именно благодарение на любезността на лейди Оливия Анабел и Еви бяха поканени на това парти. През следващите три седмици различни видове плячки — както четириноги, така и двуноги — щяха да бъдат под обсада в Стоуни крос парк.

— Милостива госпожице! — възкликна Анабел, когато лейди Оливия дойде да ги посрещне. — Колко мило от ваша страна да ни поканите! Лондон беше определено задушаващ — освежаващият климат на Хемпшир е точно това, от което се нуждаехме.

Лейди Оливия се усмихна. Макар че беше дребно и по-скоро непретенциозно момиче с обикновени черти, тя изглеждаше необикновено красива в този момент, лицето ѝ грейше от щастие. Според Лилиан и Дейзи, лейди Оливия била сгодена за американски милионер. „Това брак по любов ли е?“ — беше попитала Анабел в последното си писмо до тях, и Лилиан ѝ бе отвърнала, че така се говори. „Обаче — бе добавила тя огорчено — баща ми казва, че съюзът между двете семейства определено ще е от финансова полза за Уестклиф, поради което именно се е съгласил. За графа любовта съвсем не беше толкова важна, колкото практическите въпроси“.

Връщайки ума си към настоящето, Анабел се усмихна, когато лейди Оливия хвана ръцете ѝ в радушен жест.

— А вие сте точно това, от което ние се нуждаехме — възкликна момичето със смях. Къщата е препълнена с мъже, които си търсят спортни занимания — информирах графа, че просто трябва да поканим малко жени, за да поддържаме атмосферата поне относително цивилизована. Хайде, позволете ми да ви придружа до стаите ви.

Като вдигна полите на роклята си от розов муселин, получена от Лилиан, Анабел последва лейди Оливия нагоре към преддверието.

— Как е лорд Уестклиф? — попита Анабел, докато се изкачваха по голямото двойно стълбище. — В добро здраве, надявам се?

— Брат ми е много добре, благодаря. Макар да се боя, че се е побъркал с планове за сватбата ми. Настоява да ръководи всяка подробност.

— Сигурна съм, че това е израз на голямата му обич към вас — обади се Филипа.

Лейди Оливия се засмя кисело:

— По-скоро израз на безкрайната му нужда да контролира всичко. Страхувам се, че няма да е лесно да си намери булка, която ще бъде склонна да го понася.

Хващайки многозначителния кос поглед на майка си, Анабел поклати глава леко. Не би било добре да окуражава надеждите на Филипа в тази насока. Обаче...

— Случайно познавам една очарователна млада жена, която още не е омъжена — изкоментира тя. — Всъщност, американка е.

— Да не би да имате предвид една от сестрите Бауман? — попита лейди Оливия. — Още не съм се запознала с тях, макар че баща им е идвал преди в Стоуни крос.

— Двете сестри са възхитителни във всяко отношение — каза Анабел.

— Отлично! — възкликна Оливия. — Току-виж сме намерили булка за брат ми.

Когато стигнаха втория етаж, те спряха да огледат хората, които се събираха долу в преддверието.

— Боя се, че тук няма толкова много неженени мъже, както човек би искал — направи коментар лейди Оливия. — Но има неколцина... сецам се за лорд Кендъл. Ако желаете, ще ви запозная с него, когато се отдаде възможност.

— Благодаря, би ми било много приятно.

— Страхувам се обаче, че той е доста сдържан — добави Оливия. — Може да не се понрави на такова сърцато и самоуверено момиче като вас, Анабел.

— Тъкмо напротив — бързо отвърна Анабел, — намирам сдържаността за най-привлекателното качество у един мъж. Джентълмените с благородна сдържаност са много по-приятни от онези, които вечно се перчат и се хвалят. — Като *Саймън Хънт*, помисли си тя мрачно, чието високо самомнение не можеше да бъде по-явно.

Преди лейди Оливия да успее да отговори, погледът ѝ бе привлечен от един висок, златокос джентълмен, който се бе изправил в преддверието долу. Той стоеше отпуснат, подпрял рамене на една колона, пъхнал ръце в джобовете на самото си. Анабел позна веднага, че е американец. Непочтителната му усмивка и сините очи, както и

нехайният начин, по който носеше елегантните си дрехи, го издаваха веднага. Освен това лейди Оливия се изчерви и явно трябваше да си поеме дълбоко въздух няколко пъти от начина, по който той я гледаше.

— Моля да ме извините — произнесе тя отсъстващо. — Аз... годеникът ми... явно му трябва за нещо... — И тя се отдалечи с разсеян, подхвърлен през рамо, коментар, че стаята им е петата отдясно. На мига се появи прислужница, за да ги придружи до там, и Анабел въздъхна.

— Ще има ожесточено съревнование за лорд Кендъл — промърмори развълнувано тя. — Надявам се само да не е вече зает.

— Не може да е единственият *неженен* джентълмен тук — отбеляза с надежда Филипа. — Да не забравяме и самия лорд Уестклиф.

— Недей да храниш никакви надежди в тази посока — Каза ѝ мрачно Анабел. — Графът определено не беше впечатлен от мен, когато се запознахме.

— Голяма грешка от негова страна — дойде възмутеният отговор на майка ѝ.

Усмивайки се, Анабел се пресегна и стисна облечената в ръкавица ръка на Филипа.

— Благодаря, мамо. Само че съм спряла поглед върху далеч по-привлекателна цел.

Гостите продължаваха да пристигат, някои отиваха веднага в стаите си, за да се освежат с обедна дрямка в очакване на вечерята и танците, които щяха да се състоят по-късно. Ключокарките се бяха събрали в салона и стаята за карти, докато джентълмените играеха бiliarд или пушеха в библиотеката. След като прислужницата приключи с разопаковането на техните дрехи, Филипа реши да дремне. Спалнята беше малка, но приятна, с френски тапети на цветя по стените и прозорци, засенени с бледосини копринени пердета.

Прекалено нетърпелива и развълнувана, за да спи, Анабел си помисли, че Еви и сестрите Бауман сигурно вече са дошли. Въпреки това щяха да се нуждаят от известно време да се възстановят от пътуването. Вместо часове наред да бездейства принудително, Анабел реши да изследва околността навън. Денят беше топъл и слънчев, и тя се нуждаеше от някакво раздвижване след дългото пътуване с карета.

Преоблечена в синя муселинена рокля с малки плохи, тя напусна стаята.

Измъкна се от една странична врата, размина се с няколко прислужници по пътя и излезе под ярката слънчева светлина. Имаше нещо възхитително в атмосферата на Стоуни крос парк. Лесно можеше да си го представи като вълшебно място, разположено в някоя далечна земя. Околните гори бяха толкова дълбоки и гъсти, че имаха праисторически вид, докато двайсетакровата градина зад къщата бе прекалено съвършена, за да е реална. Имаше горички, поляни, езера и фонтани. Беше градина с много настроение, спокойствие, редуващо се с цветно буйство. Дисциплинирани градини, всяко стръкче трева точно подрязано, краищата на чимширените храсти бяха подравнени като по конец.

Без шапка, без ръкавици и изпълнена с внезапно чувство на оптимизъм, Анабел вдиша дълбоко селския въздух. Тя заобиколи края на терасираните градини от задната страна на къщата и тръгна по една чакълеста пътека между лехи с макове и здравец. Атмосферата скоро се изпълни с аромат на цветя, когато пътеката пое успоредно на една каменна стена, покрита с бледорозови и кремави рози.

Анабел забави ход, пресече овощната градина със стари крушови дървета, изваяни от годините в причудливи форми. По-нататък балдахин от сребърна бреза отвеждаше към редица от дървета, които сякаш преминаваха безследно в гората отвъд. Чакълестата пътека завърши в малък кръг, в средата на който стоеше каменна маса. Като се приближи още, Анабел видя дебелите остатъци от две стопени свещи, явно запалени направо върху каменната повърхност. Тя се усмихна тъжно, осъзнавайки, че уединеността на поляната трябва да е била идеалният декор за някой малък романтичен антракт.

Привикнали с мечтателната атмосфера около тях, пет охранени бели патици пресякоха, поклащайки се, посипания с чакъл кръг, и се насочиха към езерото в другия край на градината. Явно птиците отдавна бяха свикнали с безбройните посетители на Стоуни крос парк, поради което игнорираха напълно Анабел. Като крякаха радостно в предчувствие за близката вода, те се заклатиха още по-комично и тя не се сдържа и се засмя.

В този миг чу хрущене на тежки стъпки. Беше мъж, който явно се връщаше от разходка в гората. Бе вдигнал шапката си и я гледаше с

изражение на интерес, тъмните му очи бяха впити в нея.

Анабел замръзна.

Саймън Хънт, помисли си тя, изгубила напълно дар слово, виждайки го в Стоуни крос. Беше го свързвала винаги с градския живот — обикновено го виждаше вътре, по вечерно време, ограден от стени и прозорци, и колосани яки. Но в тази дневна, обляна от слънце обстановка, той изглеждаше напълно различно същество. Широките му рамене, толкова дразнещи в тясноскроените вечерни дрехи, сега изглеждаха напълно съвместими с грубата тъкан на ловджийската куртка и ризата, която бе оставена разкопчана на шията, без да се вижда никаква вратовръзка. Той беше по-тъмен от обикновено, кожата му бе загоряла от дългото време, прекарано на открито. Слънцето се отразяваше в ниско подстриганата му коса и хвърляше отблясъци от плътните къдрици, които не бяха съвсем черни, а с кестеняв оттенък. Чертите му, прекрасно очертани от светлината, бяха решителни. Лекият намек за мекота в това лице... гъстите дъги на черните му мигли, сочната извивка на долната устна, още по-интригуващи заради безкомпромисната рамка.

Хънт и Анабел се гледаха един друг в мълчаливо изумление, сякаш някой бе задал въпрос, на който нито той, нито тя можеха да отговорят.

Моментът се удължи неловко, докато Саймън Хънт най-последно заговори:

— Прекрасен звук, нали? — попита той.

Анабел се опита да извади глас от гърлото си.

— Кое имате предвид? — вдигна вежди тя.

— Смехът ви.

Анабел усети остра болка в диафрагмата, която не беше съвсем болка, но не беше и удоволствие. Обезоръжаващото чувство не приличаше на нищо, което бе изпитвала преди. Тя несъзнателно допря пръсти до мястото под ребрата си. Погледът на Хънт се стрелна към ръката ѝ, преди бавно да се върне върху лицето. Той дойде по-близо до каменната маса, скъсявайки разстоянието между тях.

— Не съм очаквал да ви видя тук. — Погледът му мина по нея. — Но, разбира се, това е логичното място за жена във вашето положение.

Анабел присви очи.

— В моето положение?

— На жена, която се опитва да си хване съпруг — поясни той.

Тя отвърна с високомерен поглед.

— Не се опитвам „да хвана“ никого, господин Хънт.

— Като хвърляте примамката — продължи той, — поставяте кукичката и навивате влакното на въдицата, докато вашата непредпазлива жертва лежи и се опитва да си поеме дъх с отворена уста на палубата.

Устата ѝ се стегна.

— Можете да се успокоите, господин Хънт, тъй като нямам намерение да ви отнемам безценната свобода. Вие сте последният в списъка.

— Какъв списък? — Хънт я съзерцаваше в напрегнатата тишина, която последва, и се опитваше сам да проумее. — А-аа. Направили сте си списък с потенциални съпрузи? — Очите му се развеселиха. — Облекчение е да чуя, че не съм на опашката, тъй като съм решил на всяка цена да избегна да бъда вкаран в кошарата на брака. Но не мога да се въздържа да не попитам... кой е начело на списъка?

Анабел отказа да отговори. Колкото и да се проклинаше за склонността си да нервничи, не можа да се сдържи да не докосне остатъците от свещта с върховете на пръстите си.

— Уестклиф, вероятно — предложи Хънт.

Анабел изсумтя пренебрежително, полусядайки на масата. Старата каменна повърхност беше затоплена от слънцето и излъскана.

— Определено не. Не бих се омъжила за графа, дори да падне на колене и да ме моли.

Хънт се разсмя на безочливата лъжа.

— Чистокръвен лорд, с цялото му състояние? Не бихте се спрели пред нищо, за да го получите. — Той небрежно седна на отсрещната страна на масата и Анабел се застави да не се свива от близостта му. Обикновено се подразбираше, че в разговор между джентълмен и дама има определени неща, които джентълменът не би трябвало да прави... да кара дамата да се чувства неудобно, да я обижда или да се възползва, по какъвто и да е начин. Само че със Саймън Хънт не съществуваше такава гаранция.

— Защо сте тук? — попита тя.

— Приятел съм на Уестклиф.

Анабел не можеше да си представи графа да нарече приятел някой като Хънт.

— Защо му е да се свързва с вас? Не се опитвайте да твърдите, че имате нещо общо с него — двамата сте толкова различни, колкото кредата и сиренето.

— По една случайност имаме общи интереси. И двамата обичаме лова, и споделяме еднакви политически убеждения. За разлика от повечето благородници, Уестклиф не си позволява да бъде окован от рестрикциите на аристократичния живот.

— Мили боже — присмя се Анабел, — явно гледате на благородничеството като на затворничество.

— Всъщност, да.

— Тогава нямам търпение да се хвърля в затвора и да се отърва от ключовете.

Думите ѝ накараха Хънт да се разсмее.

— Сигурно ще сте напълно подходяща за съпруга на благородник.

Осъзнавайки, че тонът му е далеч от комплимента, Анабел се намръщи.

— Ако благородниците не ви харесват толкова много, питам се защо прекарвате толкова време с тях.

Очите му светнаха дяволито.

— От тях има големи ползи. И не че не ги харесвам — просто нямам желание да бъда един от тях. В случай, че не сте забелязали, аристокрацията — или поне начинът на живот, който благородниците познаваха досега — умира.

Анабел реагира като се ококори, искрено шокирана от твърдението.

— Какво имате предвид?

— Повечето притежаващи земя аристократи губят състоянието си поради разделяне и свиване от непрекъснато нарастващия брой роднини, които се нуждаят от подкрепа... а после, има я и трансформацията на икономиката, с която трябва да си съперничат. Господството на големия собственик на земя скоро ще свърши. Само мъже като Уестклиф — които са отворени за нови начинания — ще устоят на промяната.

— С вашата безценна помощ, разбира се — каза Анабел.

— Точно така — кимна Хънт с такова самодоволство, че тя не се сдържа и се засмя.

— Хрумвало ли ви е някога поне да се престорите на смирен, господин Хънт? Ей така, заради едната любезност.

— Не вярвам във фалшивата скромност.

— Хората може да ви харесват повече, ако го правехте.

— И вие ли?

Ноктите ѝ се забиха в мекия цветен восък и тя погледна Хънт, за да прецени степента на подигравка в очите му. За нейно изумление такава нямаше. Той изглеждаше сериозно заинтересуван от отговора ѝ. Докато я гледаше напрегнато, тя усети с уплаха как по лицето ѝ плъзва гореща руменина. Не се чувстваше никак комфортно в тази ситуация, да разговаря насаме със Саймън Хънт, докато той се излежава до нея като мързелив, инквизиращ пират. Погледът ѝ падна на едрата му ръка, която бе отпуснал на масата, дългите, чисти пръсти, загорели от слънцето, с ниско подрязани нокти, така че белите полумесеци върху тях едва се виждаха.

— „Харесвам“ може би е малко прекалено — каза Анабел и отпусна свещта от стегнатата си хватка. Колкото повече се опитваше да контролира червенината си, толкова по-силна ставаше тя, докато накрая стигна до косата ѝ. — Предполагам, че бих могла да понасям компанията ви по-лесно, ако се опитвахте да се държите като джентълмен.

— Например?

— Като начало с начина... начина, по който обичате да поправяте хората...

— Честността не е ли добродетел?

— Да... но рядко помага за добрия разговор! — Игнорирайки ниския му смях, тя продължи: — А начинът, по който говорите така открито за пари, е вулгарен, особено за хората от по-висшите кръгове. Възпитаните хора се преструват, че не се интересуват от пари, нито как се печелят, нито как се инвестират, както и от всичките други неща, които вие обичате да обсъждате.

— Никога не съм разбирал защо на ентузиазираното преследване на богатство трябва да се гледа с такова презрение.

— Може би защото това преследване е съпроводено с толкова много пороци... алчност, егоизъм, двуличиe...

— Това не са мои пороци.

Анабел вдигна вежди.

— О?

Усмивайки се, Хънт поклати глава бавно и слънцето проблесна в тъмните му кичури.

— Ако бях алчен и егоистичен, щях да запазвам повечето печалба от бизнеса си. Но моите партньори ще ви кажат, че са били щедро възнаградени за своите инвестиции. А служителите ми са добре платени по всички стандарти. Колкото до двуличието... мисля, че е съвсем очевидно, че имам противоположния проблем. Аз съм правдив — което е почти безпардонно в цивилизованото общество.

По някаква причина Анабел не можа да се сдържи и се усмихна на този невъзпитан негодник. Тя се отдръпна от масата и изтупа полата си.

— Няма да губя време да ви казвам как да бъдете любезен, когато е напълно очевидно, че не искате да бъдете.

— Времето ви не беше изгубено — каза той, като заобиколи и се приближи до нея. — Ще помисля сериозно над това как да променя поведението си.

— Не си давайте труда. Боя се, че сте безнадежден случай. А сега, ако ме извините, ще продължа разходката си из градината. Приятен следобед, господин Хънт.

— Позволете ми да ви придружа — каза той меко. — Можете да ме посъветвате още малко. Дори ще ви слушам.

Тя набръчка нос пред дързостта му.

— Не, няма. — След което тръгна по пътеката, усещаше погледа му върху гърба си, докато не се скри в овощната градина.

ШЕСТА ГЛАВА

Точно преди първата вечер на партито, Анабел, Лилиан и Дейзи се срещнаха в приемната на първия етаж, обширно пространство със столове и маси, на които много от гостите бяха избрали да се съберат.

— Трябваше да се досетя, че тази рокля ще изглежда сто пъти по-добре на теб, отколкото на мен — каза Лилиан Бауман радостно, като прегърна Анабел и после се отдръпна на една ръка разстояние, за да я огледа. — О, това е мъчение, да си приятелка на толкова очарователно момиче.

Анабел беше облякла друга от нейните нови рокли, жълта коприна с пърхащи фусты от тюл, хванати отгоре през тесни интервали с малки букетчета копринени виолетки. Косата ѝ бе вдигната на тила в сложно сплетена плитка.

— Имам много недостатъци — информира я Анабел.

— Нима? И какви са те?

Анабел се усмихна.

— Няма да ги призная, щом още не си ги забелязала.

— Лилиан казва на всички за своите недостатъци — каза Дейзи и кафявите ѝ очи проблеснаха. — Тя се гордее с тях.

— Аз наистина имам ужасен нрав — призна Лилиан самодоволно. — И мога да псувам като моряк.

— Кой те е научил да го правиш? — попита Анабел.

— Баба ми. Тя беше перачка. А дядо ми — производител на сапун, от когото тя си купувала сапуна. Тъй като работела близо до доковете, повечето ѝ клиенти били моряци и докери, които я научили на толкова вулгарни думи, че ще ти се накъдри косата като ги чуеш.

Анабел се разсмя. Беше напълно очарована от палавия дух на двете момичета, които не приличаха на никоя нейна позната. За съжаление, беше трудно да си представи Лилиан или Дейзи щастливи като съпруги на благородници. Повечето джентълмени от аристокрацията искаха за съпруга момиче, което е спокойно, красиво, свито... от онези, чиято единствена цел е да направят съпруга си фокус

на възхищение и внимание. Обаче наслаждавайки се така на компанията на Бауман, Анабел си помисли, че ще е жалко за всяка от тях, ако трябва да потисне невинната си дързост, която ги правеше толкова привлекателни.

Тя внезапно улови погледа на Еви, която бе влязла в стаята с неохотата на мишле, хвърлено в чувал с котки. Лицето на Еви се отпусна, когато видя Анабел и двете американки. Като прошепна нещо на намусената си леля, тя се насочи към тях с усмивка.

— Еви — изписка Дейзи и се втурна към момичето. Анабел хвана облечената ѝ в ръкавица ръка и ѝ прошепна:

— Почакай! Ако привлечеш вниманието към Еви, тя сигурно ще припадне от смущение.

Дейзи се подчини, спря и я възнагради с невъзмутима усмивка.

— Права си. Аз съм абсолютна дивачка.

— Не бих казала това, скъпа... — успокои я Лилиан.

— Благодаря — отвърна Дейзи приятно изненадана.

— Ти си само привидна дивачка — завърши по-голямата ѝ сестра.

Потискайки отново изблика на смях, Анабел прегърна Еви през кръста.

— Колко красиво изглеждаш тази вечер — каза тя. Косата на Еви беше събрана в корона на главата ѝ — блестящи червени къдрици, захванати с фуркети с перлени връхчета. Златните лунички около носа ѝ само подчертаваха нейната привлекателност, сякаш природата в момент на прищявка бе пръснала допълнително няколко петънца слънчева светлина по нея.

Ели я прегърна, сякаш търсеше успокоение.

— Леля Ф-флорънс казва, че изглеждам като п-пламтяща факла с тази прическа — каза тя.

Дейзи се намръщи на коментара.

— Леля ти Флорънс няма право да прави такова изявление, при положение, че тя прилича на плашило.

— Дейзи, тихо! — строго я сгълча Лилиан.

Анабел задържа ръката си около кръста на Еви и си помисли, че от малкото, което момичето бе разказало за нея, леля Флорънс явно изпитваше безсърдечно удоволствие да съсипва и малкото увереност, която Еви притежаваше. След като майката на Еви бе починала на

млади години, семейството бе прибрало нещастното момиче под покровителството си — и последвалите години на критика бяха унищожили напълно самоувереността му.

Усмивката на Еви съдържаше пламъче на веселие, когато тя погледна сестрите Бауман.

— Тя не е п-плашило. Аз винаги съм я в-възприемала по-скоро като т-трол.

Анабел се засмя.

— Кажете ми — рече тя, — някоя от вас видяла ли е вече лорд Кендъл? Казаха ми, че бил един от неколцината неженени мъже тук — и с изключение на Уестклиф, единственият с титла.

— Съревнованието за Кендъл се очертава да бъде брутално — отбеляза Лилиан. — За щастие, двете с Дейзи току-що измислихме план как да вкараме в капана на брака един нищо неподозиращ джентълмен. — Тя им направи знак да се приближат.

— Страхувам се да попитам — каза Анабел, — но как?

— Ще го поставиш в компрометираща ситуация, след което ние трите удобно ще се появим и ще ви „хванем“ заедно. И тогава джентълменът ще бъде морално задължен да поиска ръката ти.

— Блестящо, нали? — изгледа ги Дейзи.

Еви погледна Анабел несигурно.

— Това н-не е ли доста н-непочтено?

— Няма нищо „непочтено“ — отвърна Анабел. — Но се боя, че аз не мога да измисля нищо по-добро, а вие?

Еви поклати глава.

— Не — призна тя. — Въпросът е дали сме ч-чак толкова отчаяни да си хванем съпруг, че да п-прибягваме до всякакви честни или нечестни средства?

— Аз — да — отговори Анабел без колебание.

— Както и ние — изчурулика Дейзи.

Еви ги изгледа несигурно.

— Н-не мога да изоставя чак в-всички скрупули. Макар че не би т-трябвало да ми пука да излъжа мъж да направи нещо, което той...

— Еви — прекъсна я нетърпеливо Лилиан, — мъжете очакват да бъдат лъгани за тези неща. Това ги прави щастливи. Ако някой се държи праволинейно с тях, цялата перспектива за брак ще е прекалено обезпокоителна и никой от тях никога няма да се ожени.

Анабел изгледа американките с подправена тревога.

— Безмилостни сте — каза тя.

Лилиан се усмихна сладко.

— Това ми е семейното наследство. Бауман са безмилостни по природа. Можем дори да сме жестоки, ако случаят го изисква.

Като се смееше, Анабел обърна вниманието си към Еви, която гледаше объркано.

— Еви — каза тя нежно, — досега винаги съм се опитвала да правя нещата по правилния начин. Но това не ме заведе много далеч — и в този момент искам да опитам нещо ново... а ти?

Все още не напълно убедена, Еви отстъпи с примирено кимане.

— Това е смелостта — окуражи я Анабел.

Докато говореха, в тълпата настъпи кратка суматоха при появата на лорд Уестклиф. Очевидно напълно спокоен в позицията си на ръководещ парада, той чевръсто раздели джентълмените от дамите, подготвяйки ги за процесията към салона за хранене. Въпреки че Уестклиф не беше най-високият мъж в стаята, той имаше магнетично присъствие, което бе невъзможно да се игнорира. Анабел се запита защо някои хора притежаваха това качество — нещо неизразимо, което придаваше значимост на всеки техен жест и на всяка дума, която казваха. Поглеждайки към Лилиан, тя видя, че американката също е забелязала това.

— Ето един мъж, който мисли добре за себе си — каза сухо Лилиан. — Питам се какво ли — ако изобщо има такова — би могло да го извади от равновесие.

— Не мога да си представя — отвърна Анабел. — Но ми се иска да съм там, когато се случи.

Еви се приближи и леко я побутна по ръката.

— Лорд К-кендъл, ето го там, в ъгъла.

— Откъде знаеш, че това е лорд Кендъл?

— Защото е заобиколен от дузина неомъжени жени, които сноват около него като а-акули.

— Добра логика — промърмори Анабел и погледна към младия мъж и скупчилите се дами. Уилям, лорд Кендъл, изглеждаше объркан от прекомерно голямото женско внимание, което получаваше. Той беше русокос, строен млад мъж, продълговатото му лице бе украсено от чифт очила. Отраженията на стъклата проблясваха, когато

смутеният му поглед се местеше от лице на лице. Страстният интерес, проявен към мъж с боязливото поведение на Кендъл доказваше, че няма по-силен афродизиак от ергенство в края на сезона.

— Изглежда приятен — замислено произнесе Анабел.

— Изглежда така, сякаш се плаши лесно — изкоментира Лилиан.
— Ако бях на твое място, щях да се опитам да изглеждам колкото се може по-свенлива и безпомощна, когато се запознавам с него.

Анабел я изгледа иронично.

— „Безпомощността“ никога не е била от силните ми страни. Ще се опитам да съм свенлива, но не мога да обещаая нищо.

— Не допускам, че ще имаш някакви проблеми да отклониш вниманието на Кендъл от тези момичета към себе си — каза уверено Лилиан. — След вечерята, когато дамите и джентълмените се върнат тук за чай и разговори, ще намерим някакъв начин да те представим.

— Как би трябвало да... — започна Анабел и млъкна, усетила, че косъмчетата на тила ѝ настръхват, сякаш някой е прокарал вейка от папрат по кожата ѝ. Питайки се на какво се дължи, тя вдигна ръка към тила си и внезапно улови погледа на Саймън Хънт.

Хънт стоеше от другата страна на стаята, небрежно облегал рамо на един плосък пиластър, докато тримата мъже около него разговаряха. Той изглеждаше измамно отпуснат, но погледът му бе напрегнат като на котка, която обмисля дали да нападне, или не. Беше ясно, че е забелязал интереса ѝ към Кендъл.

Дявол да го вземе, помисли си тя ядосано и решително му обърна гръб. Нямахше да позволи на Хънт да ѝ създава неприятности.

— Забелязахте ли, че господин Хънт е тук? — попита тя приятелките си с нисък глас и видя, че очите им се разшириха.

— Твоят господин Хънт ли? — бързо попита Лилиан, а Дейзи изви глава да го погледне.

— Той не е мой! — възрази Анабел и направи комично изражение. — Но да, стои в другия край на стаята. Всъщност, днес порано го видях. Твърди, че е близък приятел на графа. — Тя се намръщи и предрече мрачно: — Господин Хънт ще направи всичко възможно да разбие плановете ни.

— Наистина ли е толкова е-егоистичен, че да ти попречи д-да се омъжиш? — слисано попита Еви. — С-само, за да те направи н-негова... негова...

— Държанка — довърши вместо нея Анабел. — Едва ли изключва такава възможност. Господин Хънт има репутация на човек, който не се спира пред нищо, за да получи това, което иска.

— Може би е истина — изкоментира Лилиан и решително сви устни. — Само че няма да те получи — мога да ти го обещаю.

Вечерята беше великолепно представление с гигантските сребърни супници и подноси, носени в безкрайна процесия около трите дълги маси в салона за хранене. Анабел трудно можеше да повярва, че е възможно гостите да ядат това всяка вечер, но джентълменът от лявата ѝ страна — енорийският пастор — я увери, че това е всекидневие за масата на Уестклиф.

— Графът и семейството му са известни с техните балове и вечери — каза той. — Лорд Уестклиф е най-изисканият домакин от благородниците.

Анабел нямаше намерение да спори. Бе минало много време, откак ѝ бяха поднасяли такава великолепна храна. Студеният бюфет на лондонските соарета и партита не можеше да се сравни с този пир. През изминалите няколко месеца семейство Пейтън не беше в състояние да си позволи много повече от хляб, бекон и супа, от време на време пържена риба или задушено овнешко. Тя внезапно се зарадва, че не седи до някой разпален сладкодумник, тъй като това ѝ даваше възможност за дълги периоди мълчание, по време на които можеше да яде колкото ѝ харесва. А и с тези слуги, сервиращи все нови и смайващи ястия, които гостите да опитват, никой явно не забелязваше неприличния ѝ за една дама апетит.

Тя лакомо изяде една супа, стотвена с шампанско и камамбер, последвана от нежни телешки жулиени в билков сос, млади тиквички в сметана... риба, печена в хартиен плик, от която се вдигна благоуханна пара, когато го отвори... дребни картопки в масло, сервирани върху канапета от кресон... и, най-вкусното от всичко, вкусни плодове, сервирани в издълбани портокалови кори.

Тя бе толкова погълната от храната, че минаха няколко минути, преди да забележи, че Саймън Хънт седи начело на масата на лорд Уестклиф. Като вдигна една чаша разрежено вино до устните си, тя му хвърли дискретен поглед. Хънт бе облечен изискано, както обикновено, в официално черно сако и с бронзова на цвят жилетка, копринената тъкан блестеше с мек блясък. Загорялата му кожа

контрастираше силно на колосаната ленена риза, възелът на вратовръзката беше безупречен като острие на нож. Тежките тъмни къдрици на косата му очевидно имаха нужда от помадата... един плътен кичур вече беше паднал на челото му. Това раздразни Анабел по някаква причина, тази непокорна къдрица. Прииска ѝ се да я вдигне от лицето му. Не ѝ убягна, че жените, седнали от двете страни на Саймън Хънт, се бореха за вниманието му. Анабел беше забелязвала при други случаи, че жените очевидно намираха Хънт за доста привлекателен. Знаеше точно защо — заради комбинацията от греховен чар, хладна интелигентност и очевидна обиграност. Хънт приличаше на човек, минал през леглата на много жени, и знаещ точно какво да прави с тях. Подобно качество би трябвало да го прави помалко, а не повече привлекателен. Но Анабел беше открила, че понякога има голяма разлика между това, което знаеш, че е добре за теб, и онова, което наистина искаш. И макар да ѝ се искаше да го отрече, Саймън Хънт бе единственият мъж, който някога я бе привличал до такава степен.

Макар и винаги защитена по някакъв начин, Анабел бе запозната с основните факти на живота. Скромните ѝ познания бяха натрупани от подочути тук-там разговори и събиране на две и две. Беше целувана от няколко мъже, показали краткотраен интерес през изминалите четири години. Но никоя от тези целувки, независимо от романтичната обстановка или това колко красив е младият мъж, не бе предизвикала такава реакция от нея, както целувката от Саймън Хънт.

Колкото и да се опитваше, Анабел никога не забрави онзи отдавнашен момент в панорамния театър... нежния, еротичен натиск на устата му върху нейната, завладяващото удоволствие от неговата целувка. Искаше ѝ се да разбере защо е било толкова различно с Хънт, но нямаше кого да пита. За това не можеше да говори с Филипа, тъй като не искаше да признае, че някога е вземала пари от непознат. А не ѝ се искаше да споменава инцидента пред другите момичета, които явно не знаеха повече от нея за целуването и мъжете.

Когато погледът на Хънт внезапно се закова в нейния, тя се разтревожи, осъзнавайки, че го е гледала. Втрещено и фантазирайки си. Макар да седяха далече един от друг, тя усети мигновена електрическа връзка между тях... Лицето му имаше застинало изражение и тя се запита какво ли е видял, че толкова го е очаровало.

Изчерви се силно и извърна очи, след което забодя вилицата си в една тенджерата с праз и гъби, покрити с тънък слой настъргани бели трюфели.

След вечеря дамите се върнаха в салона с кафе и чай, а джентълмените останаха на масите за портвайн. В традиционния стил групата накрая щеше да се присъедини в стаята за танци. Докато жените се смееха и бърбеха небрежно в салона, Анабел седна до Еви, Лилиан и Дейзи.

— Научихте ли нещо за лорд Кендъл? — попита тя, надявайки се, че някоя от тях може да е подочула някой слух, докато вечеряха. — Дали е проявил специален интерес към някоя?

— До този момент теренът изглежда свободен — отвърна Лилиан.

— Аз попитах мама какво знае за Кендъл — обади се Дейзи, — и тя каза, че имал порядъчно голямо състояние и е необременен с дългове.

— Откъде може да знае? — поинтересува се Анабел.

— По молба на мама — обясни Дейзи — баща ни поръча писмен доклад за всеки приемлив благородник в Англия. А тя го е запомнила. И казва, че идеалният кандидат за всяка от нас би бил един поразен от бедността херцог, чиято титла би гарантирала на Бауман социален успех, а парите ни биха обезпечили неговото сътрудничество в брака. — Усмивката ѝ стана сардонична и тя се пресегна и потупа ръката на сестра си, добавяйки: — В Ню Йорк измислиха стихотворение за Лилиан... „Ожени се за Лилиан — ще получиш милион“. Римата стана толкова популярна, че това бе една от причините да дойдем в Лондон. Семейството ни изглежда като банда нетактични, свръхамбициозни идиоти.

— А не сме ли? — попита горчиво Лилиан.

Те се спогледаха с Дейзи.

— Мога само да се радвам, че се магнахме, преди да са успели да измислят някоя рима и за мен.

— Аз измислих — каза Лилиан. — „За Дейзи ти се ожени и после цял живот лежи“.

Дейзи я изгледа красноречиво и сестра ѝ се ухили.

— Не бой се — продължи Лилиан, — накрая ще успеем да се внедрим в лондонското общество, ще се омъжим за лорд Тежки

дългове и лорд Празни джобове и накрая ще заемем местата си на господарки на имението.

Анабел поклати глава със съчувствена усмивка, докато Еви тръгна, прошепвайки нещо, по всяка вероятност свързано със собствените ѝ нужди. Анабел изпита почти съжаление към Бауман, защото ставаше ясно, че шансовете им да се омъжат по любов не са по-големи от нейните.

— И двамата ви родители ли имат амбицията да се омъжите за титла? — попита тя. — Какво е мнението на баща ви?

Лилиан сви рамене равнодушно.

— Доколкото си спомням, татко никога не е имал мнение за нищо, свързано с децата му. Единственото, което иска, е да бъде оставен на спокойствие, така че да печели повече пари. Когато му пишем, не обръща внимание на съдържанието на писмото, освен ако случайно не го молим да изтеглим още пари от банката. И тогава ни отговаря с един ред: — „Разрешавам да се тегли“.

Дейзи явно споделяше мнението на сестра си.

— Мисля, че татко е доволен, задето мама се занимава със сватосването ни, тъй като е прекалено заета, за да му досажда.

— Боже мой — прошепна Анабел. — А той никога ли не се оплаква, че искате още пари?

— О, никога. — Лилиан се засмя на явната завист на Анабел. — Ние сме отвратително богати, Анабел — имаме още трима братя, всички неженени. Не е ли възможно да погледнеш на някого от тях като на кандидат? Ако искаш, ще накарам един от тях да прекоси Атлантика с кораб, за да го видиш.

— Изкушаващо е, но не — отвърна Анабел. — Не искам да живея в Ню Йорк. Искам да стана съпруга на благородник.

— Наистина ли е толкова хубаво да си съпруга на благородник? — попита Дейзи игриво. — Да живееш в някоя от онези стари къщи с лоша канализация и да трябва да научиш всичките безкрайни правила за начина, по който трябва да се прави всичко...

— Не си никоя, ако не си омъжена за благородник — увери я Анабел. — В Англия благородническата титла е всичко. Тя определя как другите се отнасят с теб, училищата, в които ще учат децата ти, местата, на които те канят... всеки аспект от живота ти.

— Не знам... — започна Дейзи, но беше прекъсната от стремглавото завръщане на Еви.

Макар Еви да не проявяваше очевидни признаци на припряност, сините ѝ очи блестяха и страните ѝ бяха поруменели от вълнение. Като седна на стола, който бе заемала преди, тя се наведе към Анабел и прошепна, заеквайки:

— Т-трябваше да обиколя н-наоколо и бързам да ти к-кажа... той е свободен!

— Кой? — попита също шепнешком Анабел. — Кой е свободен?

— Лорд Кендъл! Видях го на з-задната тераса. Седеше си с-сам на една маса.

Лилиан се намръщи.

— Може би е чакал някого. Ако е така, на Анабел ще ѝ е трудно да щурмува като носорог в подходящ момент.

— Дали не е възможно да употребиш някоя по-ласкателна метафора, скъпа? — попита меко Анабел и Лилиан ѝ изпрати кратка усмивка.

— Съжалявам. Просто подходих с предпазливост, Анабел.

— Доводите се приемат. — Анабел оправя роклята си. — Ще разузная ситуацията. Добра работа, Еви.

— Късмет — пожела ѝ момичето и всички стиснаха палци, когато я видяха да излиза от стаята.

Пулсът на Анабел се ускори, докато вървеше през къщата. Знаеше много добре, че потъпква сложен лабиринт от социални правила. Една дама никога не биваше предназначено да търси компанията на джентълмен; но ако пътищата им случайно се пресечаха, или се случеше да се окажат на едно и също канапе, или да участват в един и същ разговор, те можеха да разменят няколко любезности. Никога не биваше да остават насаме, освен ако не яздеха или не пътуваха в открита карета. А ако момиче срещнеше случайно джентълмен, когато е излязла да разглежда градината навън, тя трябваше да се увери, че ситуацията не изглежда компрометираща по никакъв начин.

Освен, разбира се, ако не искаше да бъде компрометирана.

Докато се движеше плътно покрай дългата редица френски врати, отворени към широката каменна тераса, Анабел съзря плячката си. Както Еви бе описала, лорд Кендъл седеше сам до кръгла маса,

облегнат в стола си, опънал напред небрежно единия си крак. Изглеждаше така, сякаш се наслаждава на временната почивка от задушната атмосфера на къщата.

Анабел тихо се приближи до най-близката врата и се промъкна през нея. Въздухът ухаеше леко на пирен и на мирта, а реката зад градината успокояващо ромолеше. Навела глава, тя разтърка слепоочията си с пръсти, сякаш я мъчеше силно главоболие. Когато беше на десетина крачки от масата на Кендъл, вдигна очи и отскочи театрално, уж изненадана, че го вижда там.

— О! — Не беше толкова трудно да прозвучи задъхано. — Беше нервна, тъй като знаеше колко важно е да създаде у него правилното впечатление. — Не разбрах, че тук има някого...

Кендъл стана, очилата му проблеснаха на светлината на факлите на терасата. Фигурата му беше слаба до степен, че изглеждаше нереална, самото му висеше около тялото. Въпреки че беше с около десетина сантиметра по-висок от Анабел, тя не би се изненадала да разбере, че тежат еднакво. Стойката му стана изведнъж неуверена и странно напрегната, като на елен, застинал пред внезапна, сигурна заплаха. Когато го погледна, Анабел трябваше да признае мълчаливо, че Кендъл не беше от мъжете, към които би изпитала истинско привличане. От друга страна, тя не харесваше и маринована херинга. Но ако умираше от глад и някой ѝ дадеше буркан с маринована херинга, едва ли щеше да извърне нос от него.

— Хей — каза Кендъл. — Гласът му прозвуча културно и меко въпреки високите нотки. — Не е необходимо да се плашите, аз съм безвреден.

— Това трябва аз да преценя — усмихна се Анабел, когато примигна, сякаш усилието ѝ причиняваше болка. — Извинете, че нарушавам уединението ви, сър. Искрах глътка чист въздух. — Тя започна да диша дълбоко, докато гърдите ѝ издуха корсета така, сякаш щяха да изхвъркнат от него. — Атмосферата в къщата е доста потискаща, нали?

Кендъл се приближи с полувдигнати ръце, сякаш се боеше, че тя може да рухне на терасата.

— Да ви донеса ли нещо? Чаша вода?

— Не, благодаря. Няколко минути навън ще ми се отразят добре — и седна грациозно в съседния стол. — Въпреки че... — Тя млъкна и

се опита да изглежда притеснена. — Не е добре да ни виждат тук заедно без придружителка. Особено при положение, че не сме представени един на друг.

Той направи лек поклон.

— Лорд Кендъл, на вашите услуги.

— Госпожица Анабел Пейтън. — Тя погледна към празния стол наблизо. — Седнете, моля ви. Обещавам, че ще си тръгна веднага щом главата ми се проясни.

Кендъл се подчини предпазливо.

— Не е необходимо — каза той. — Останете колкото искате.

Това бе окуражаващо. Без да забравя съвета на Лилиан, Анабел обмисли следващите си думи грижливо. Тъй като Кендъл беше преследван до изтощение от тълпи жени, тя трябваше да се разграничи, преструвайки се, че е единствената, която не се интересува от него.

— Мога да предположа защо сте излезли тук сам — каза тя с усмивка. — Сигурно се опитвате отчаяно да избегнете преследващите ви орди.

Кендъл ѝ хвърли изненадан поглед.

— Казано честно, да. Трябва да кажа, че никога не съм присъствал на парти с толкова прекомерно любезни гости.

— Почакайте до края на месеца — посъветва го тя. — Ще станат толкова любезни до тогава, че ще ви е нужен камшик, за да ги държите надалеч.

— Явно намекувате, че съм нещо като брачна мишена — направи той сухо коментар, но гласът му говореше, че е наясно.

— Единственият начин да станете повече мишена, е да накарате да начертаят бели кръгове върху гърба на сакото ви — каза Анабел, карайки го да се засмее. — Мога ли да попитам по какви други причини сте избягали на терасата, господарю?

Кендъл продължи да се усмихва, явно вече се чувстваше далеч по-комфортно, отколкото преди.

— Боя се, че не нося на алкохол. Има толкова много портвайн, че трябваше да пия от любезност.

Анабел никога не бе срещала мъж, който да си признае подобно нещо. Повечето джентълмени приравняваха мъжествеността със

способността да се пият такива количества спирт, които биха съборили и слон.

— Значи ви е лошо, така ли? — попита тя съчувствено.

— Като на псе. Казвали са ми, че поносимостта идва с практиката — но това ми се вижда безсмислено. Мога да измисля по-добър начин да прекарвам времето си.

— Като например...

Кендъл обмисли въпроса внимателно.

— Една разходка сред природата. Книга, която развива ума. — В очите му трепна приятелско пламъче. — Разговор с нова приятелка.

— И аз обичам тези неща.

— Наистина ли? — Кендъл се поколеба; шумът на реката и полюляването на дърветата сякаш шепнеха във въздуха. — Може би ще ме придружите на една разходка утре сутринта? Знам няколко отлични места около Стоуни крос.

Анабел усети, че ѝ е трудно да сдържи възторга си.

— Би ми било приятно — отвърна тя. — Но ще се одързостя да попитам... ами антуражът ви?

Кендъл се усмихна, разкривайки редица дребни, равни зъби.

— Не очаквам някой да ни досажда, ако излезем достатъчно рано.

— Аз съм ранобудна — излъга тя. — И обичам да вървя.

— Шест часа, тогава?

— Шест часа — повтори тя и стана от стола си. — Трябва да се връщам вътре — отсъствието ми скоро ще се забележи. Но се чувствам много по-добре. Благодаря ви за поканата, господарю. — След което си позволи да му изпрати лека флиртуваща усмивка. — И за споделянето на терасата.

Когато влезе обратно вътре, затвори очи за миг и изпусна въздишка на облекчение. Беше добро начало — и далеч по-лесно, отколкото си бе представяла. С малко късмет — и малко помощ от приятелките си — можеше да си хване благородник; а след това всичко щеше да бъде наред.

СЕДМА ГЛАВА

Посещенията след вечеря привършиха и повечето от гостите започнаха да се оттеглят за вечерта. Когато Анабел мина през един от сводестите входи на балната зала, видя, че другите момичета я чакат. Усмихна се на нетърпеливите им физиономии и отиде при тях в една ниша, където да разменят няколко думи насаме.

— Е? — поиска да знае Лилиан.

— Двете с мама ще отидем на разходка с лорд Кендъл утре сутринта — каза Анабел.

— Сами ли?

— Сами — потвърди тя. — Всъщност, ще се срещнем на зазоряване, за да избегнем ловджийките на съпрузи.

Ако бяха на някое по-усамотено място, щяха да се разпискат от радост. Вместо това обаче се ограничиха само с триумфални усмивки, но Дейзи изтанцува един бурен танц на победата.

— К-какъв е той? — попита Еви.

— Срамежлив, но приятен — отвърна Анабел. — И явно има чувство за хумор, за което не бих се осмелила да се надявам.

— Освен това, също и зъби — възкликна Лилиан.

— Беше права за него, че се плаши лесно — каза Анабел. — Сигурна съм, че не би го привлякла волева жена. Той е предпазлив и любезен. Опитвам се да бъда скромна — въпреки че може би се чувствам виновна заради измамата.

— Всички жени правят това по време на ухажването.

— Впрочем, мъжете също — отбеляза прозаично Лилиан. — Ние се опитваме да прикрием дефектите си и да казваме неща, които мислим, че на другите ще им хареса да чуят. Преструваме се, че сме винаги приятни и добросърдечни, и че нямаме нищо против досадните малки навици на другите. А след сватбата — само ела и виж какво става.

— Не мисля, че мъжете трябва да се преструват чак толкова, колкото жените — отвърна Анабел. — Ако един мъж е пълен, има

черни зъби или бавно загарява, той продължава да е изгодна партия, стига да е джентълмен и да има някакви пари. Но към жените се прилагат далеч по-големи изисквания.

— Е-ето защо ние всички сме б-без кавалери — каза Еви.

— Няма да е за дълго — обеща Анабел с усмивка.

Флорънс, лелята на Еви, се появи откъм балната зала, приличаше на вещица в черната си рокля, която не представяше в по-хубава светлина жълтеникавия ѝ тен. Семейната прилика между Еви с нейното кръгло лице, червена коса и лунички, и раздражителната ѝ леля, която бе дребна, суха жена, беше съвсем слаба.

— Еванджелин. — Лелята хвърли строг, неодобрителен поглед към групичката и направи знак на Еви. — Предупредих те да не изчезваш така — търся те от почти десет минути и не си спомням да си ме молила за разрешение да се срещаш с приятелките си. И от всички възможни момичета, ти се свързваш с... — Като дърдореше ядосано, леля Флорънс тръгна към голямото стълбище, а Еви въздъхна и тръгна след нея, помахвайки с ръка на момичетата за довиждане.

— Еви казва, че семейството ѝ е много богато — отбеляза Дейзи. — Но също, че те всички са нещастни, до един. Питам се защо.

— Стари пари — каза Лилиан. — Татко повтаря, че охолният живот не помага на човек да разбере какво му липсва. — Тя пхна ръка в тази на Дейзи: — Хайде, скъпа, преди мама да осъзнае, че сме изчезнали. — Тя погледна Анабел с въпросителна усмивка. — Ще дойдеш ли да се разходиш с нас, Анабел?

— Не, благодаря. Майка ми ще ме чака в основата на стълбището след малко.

— Лека нощ, тогава. — Тъмните очи на Лилиан блеснаха, когато добави: — По времето, когато утре се събудим, ти вече ще си на разходка с Кендъл. Ще очаквам пълен доклад на закуска.

Анабел им помахна игриво и ги изпрати с поглед, след което тръгна бавно към стълбището и спря в сянката на извивката му. На Филипа, както винаги, ѝ трябваше безкрайно много време, за да приключи един разговор горе в балната зала. Анабел нямаше нищо против да почака, обаче. Главата ѝ беше пълна с мисли, включително шеговити гамбити, които можеха да развеселят Кендъл по време на утрешната им разходка, и идеи за това как да запази вниманието му за

себе си въпреки многото други момичета, които щяха да го преследват през следващите няколко седмици.

Ако беше достатъчно умна, за да накара лорда да я хареса, и ако приятелките ѝ успеяха в своя план за впримчване, какво ли щеше да бъде да е съпруга на такъв мъж? Тя имаше инстинктивната увереност, че не би могла никога да се влюби в такъв като Кендъл — но си обеща, че ще направи всичко възможно да му бъде добра съпруга. А с времето можеше и да го заобича. Бракът с Кендъл можеше да е много приятен. Животът щеше да е удобен и сигурен, а тя никога повече нямаше да се тревожи за това дали има, или не храна на масата. И най-важното — бъдещето на Джеръми щеше да е подсигурено, а майка ѝ нямаше да е принудена да понася отвратителните домогвания на лорд Ходжхем.

Чуха се тежки стъпки, когато някой тръгна надолу по стълбището. Изправена до перилата, Анабел вдигна поглед нагоре с лека усмивка и замръзна. Не можеше да повярва — срещу нея стоеше едно месесто лице, заобиколено от поклащащ се гребен сива коса. Ходжхем? Не можеше да бъде!

Той стигна до последното стъпало и се изправи пред нея с официален поклон. Изглеждаше непоносимо самодоволен. Когато погледна в студените му сини очи, храната, която преди малко бе поела, се превърна в плътно остро топче, което се затъркаля из стомаха ѝ.

Как беше възможно да е тук? Защо не го бе видяла по-рано днес? При мисълта за майка ѝ, която скоро щеше да се появи тук, я обзе ярост. Този вулгарен, безочлив мъж, който се представяше за техен благодетел и принуждаваше майка ѝ да понася възмутителното му внимание като отплата за миризливите си пари, сега бе дошъл да ги тормози във възможно най-лошия момент. Нямаше по-голям тормоз за Филипа на това парти от присъствието на Ходжхем. Във всеки момент той можеше да издаде връзката си с нея — можеше да ги съсипе с такава лекота, а те не можеха да сторят нищо, за да го накарат да мълчи.

— Ах, госпожице Пейтън — прошепна Ходжхем и топчестото му лице се изпълни с откъснато удоволствие. — Каква щастлива случайност, вие сте първият гост, когото срещам в Стоуни крос парк.

Разтърсиха я тръпки на отвращение, но издържа погледа му. Опитва се да изтрие всички следи от емоция по лицето си, но Ходжхем

се ухили безсрамно, явно осъзнавайки враждебния страх, който я бе обхванал.

— След изморителното пътуване от Лондон — продължи той — избрах да вечерям в стаята си. Толкова съжалявам, че съм ви изпуснал по-рано. Но ще има много възможности да се виждаме през следващите седмици. Очарователната ви майка е тук с вас, предполагам?

Анабел би дала всичко да можеше да отговори „не“. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че сякаш изкарваше въздуха от дробовете ѝ...

— Не я доближавайте — произнесе тя, доволна, че гласът ѝ звучи толкова равно. — Не говорете с нея.

— Ах, мис Пейтън, обиждате ме... Аз, който бях единственият приятел на вашето семейство в тези трудни времена, когато всички други ви изоставиха.

Тя го гледаше, без да мига, без да помръдва, сякаш беше лице в лице с отровна змия, която се готви да нападне.

— Не е ли щастлива случайност, че се оказваме на едно и също парти? — попита Ходжхем и се засмя тихо; от движението един кичур от занизаната му нагоре коса се отдели и се свлече върху челото му. Той го отхвърли назад с дебелия си ръка. — Щастието наистина ми се усмихна — да ми предостави такава близост с жена, която ценя толкова високо.

— Няма да има никаква близост между вас и майка ми — каза Анабел и сви силно юмрук, за да не го забие в разплутото му, злорадстващо лице. — Предупреждавам ви, господине, ако я обезпокоите по някакъв начин...

— Скъпа моя, вие да не си помислихте, че говоря за Филипа? Прекалено сте скромна. Имах предвид вас, Анабел. Отдавна ви се възхищавам. Всъщност, горя от желание да ви демонстрирам характера на чувствата си. Сега явно съдбата ни предоставя идеалната възможност да се сбlijим един с друг.

— По-скоро ще спя в гнездо на змии — отвърна студено Анабел, но гласът ѝ изтъня и той се засмя.

— В началото ще протестираме, разбира се. Момичетата като вас винаги го правят. Но после ще направите правилното нещо... умното нещо... и ще видите преимуществата да сте моя приятелка. Аз мога да

бъда безценен приятел, скъпа моя. А ако ме удовлетворите, ще ви възнаградя хубавичко.

Анабел се опита отчаяно да измисли начин да изкорени всяка надежда, че може да стане негова метреса. Страхът, че той може да наруши територията на друг мъж вероятно бе единственото нещо, което би държало Ходжхем далеч от нея.

— Изглежда ли ви да се нуждая от вашето тъй наречено приятелство? — попита тя, оправяйки плохите на красивата си нова рокля. — Много грешите. Вече имам покровител — далеч по-щедър от вас. Така че по-добре ме оставете — мен и майка ми — на мира. Иначе ще отговаряте пред него.

Тя видя промяната на емоциите върху лицето на Ходжхем — първоначално невяра, последвана от страх, а след това подозрение.

— Кой е той?

— Защо трябва да ви казвам? — попита Анабел със студена усмивка. — Предпочитам да ви оставя да се чудите.

— Лъжете, проклета кучка такава!

— Вярвайте, в каквото искате — прошепна тя.

Месестите му ръце се свиха безсилно, толкова му се искаше да я хване и да изтръгне признание от нея. Вместо това, обаче, я изгледа с омраза и гняв.

— Още не съм свършил с вас — изсъска той, като пръскаше слюнки. — Дори наполовина. — И я остави с безцеремонна грубост, прекалено ядосан, за да си дава труд да проявява възпитание.

Анабел стоеше, без да мърда. Гневът ѝ се оттече, оставяйки след себе си щипеща тревога, която се утаи в костите ѝ. Дали това, което бе казала на стария мръсник, щеше да го държи далеч? Не... вероятно беше само временно решение. През следващите дни той щеше да я наблюдава внимателно, да следи всяка нейна дума и действие, за да се увери дали е излъгала, че има покровител. После щяха да последват заплахи и грубости, предназначени да късат нервите ѝ. Но независимо от всичко тя нямаше да му позволи да разкрие споразумението, което бе сключил с майка ѝ. Това би убило Филипа и със сигурност би разрушило шансовете на Анабел за брак.

Мислите ѝ се гонеха трескаво и тя остана неподвижна и напрегната, докато един тих глас наблизо не я изтръгна от вгълбеността ѝ.

— Интересно. За какво се карахте с лорд Ходжхем?

Анабел пребледня, завъртя се рязко и се оказа срещу Саймън Хънт, който се бе приближил с котешка грация и напълно безшумно. Раменете му блокираха ярката светлина от балната зала. Във върховната си невъзмутимост той изглеждаше безкрайно по-заплашителен от Ходжхем.

— Какво чухте? — изстреля бързо Анабел, проклинайки се вътрешно, когато чу оправдателните нотки в гласа си.

— Нищо — отвърна той спокойно. — Просто видях лицето ви, докато говорехте. Явно бяхте разстроена от нещо.

— Не съм била разстроена. Разчели сте изражението ми погрешно, господин Хънт.

Той поклати глава и я изуми, когато се пресегна и докосна с върха на пръста си горната част на ръката ѝ, която не беше покрита от ръкавица.

— Ставате на петна, когато сте ядосана. — Като погледна надолу, Анабел видя бледорозово петно, доказателство, че кожата ѝ имаше навика да се зачервява неравномерно, когато е под стрес.

От докосването му през тялото ѝ премина тръпка и тя отстъпи назад.

— В беда ли сте, Анабел? — попита тихо Хънт.

Той нямаше право да пита нещо такова с такъв мек, почти обезпокоен тон... сякаш беше човек, към когото можеше да се обърне за помощ... сякаш някога можеше да си позволи да го направи.

— Би ви харесало, нали? — сопна се тя. — Всяко мое затруднение би ви доставило безкрайно удоволствие — след което ще можете да предложите помощ и да се възползвате от ситуацията.

Очите му се присвиха.

— От каква помощ имате нужда?

— От вас — никаква — увери го тя рязко. — И не ме наричайте на първо име. Ще съм ви благодарна, ако се отнасяте към мен както подобава отсега нататък — или още по-добре: ако изобщо не ми говорите. — Неспособна да издържи погледа му ни минута повече, тя мина покрай него. — А сега, ако ме извините... трябва да намеря майка си.

* * *

Отпускайки се на стола до тоалетната масичка, Филипа погледна Анабел с побледняло лице. Анабел беше изчакала, докато се усамотят в стаята си, преди да каже на Филипа ужасната новина. В първия миг майка ѝ сякаш не можеше да смели информацията, че мъжът, когото ненавиждаше и от когото се страхуваше най-много, е гост в Стоуни крос парк. Анабел едва ли не очакваше майка ѝ да избухне в сълзи, но Филипа я изненада като наклони глава на една страна и втренчи поглед в тъмния ъгъл на стаята със странна, изморена усмивка. Усмивка, каквато Анабел никога не беше виждала на лицето ѝ преди, странна горчивина, която показваше, че няма никакъв смисъл да се опитваш да подобриш положението на един човек, тъй като съдбата неизменно ще попречи.

— Дали да не напуснем Стоуни крос парк? — прошепна Анабел.
— Можем веднага да се приберем в Лондон.

Въпросът остана да кръжи известно време във въздуха. Когато Филипа отговори, тя прозвуча замаяно и замислено.

— Ако го направим, няма да има изобщо никаква надежда да се омъжиш. Не... единственият ни избор е да минем през това. Ще отидем на разходка с лорд Кендъл утре сутринта... няма да позволя Ходжхем да съсипе шансовете ти с него.

— Той ще е постоянен източник на неприятности — каза тихо Анабел. — Ако не се върнем в града, това тук ще се превърне в кошмар.

Тогава Филипа се обърна към нея, все още с обезпокояващата усмивка на устните.

— Скъпа моя, ако не намериш някого, за когото да се омъжиш, истинският кошмар ще започне тогава, когато се върнем в Лондон.

ОСМА ГЛАВА

Измъчена от тревоги, Анабел спа най-много два-три часа. Когато се събуди на сутринта, имаше сенки под очите, а лицето ѝ беше бледо и изморено.

— По дяволите — прошепна тя и нахисна една кърпа в студена вода, което притисна до лицето си. — Това няма да стане. Изглеждам стогодишна тази сутрин.

— Какво каза, скъпа? — дойде сънливият глас на майка ѝ. Филипа бе застанала зад нея, облечена в износен халат и оръфани чехли.

— Нищо, мамо. Говоря си. — Анабел разтърка лицето си, за да му придаде малко руменина. — Не спях добре миналата нощ Филипа се приближи до нея и я огледа внимателно.

— Наистина изглеждаш малко изморена. Ще поръчам чай.

— Поръчай голяма чаша — каза Анабел. Но като погледна зачервените си очи в огледалото, добави: — две чаши.

Филипа се усмихна съчувствено.

— Какво ще облечем за разходката с лорд Кендъл?

Анабел изстиска кърпата, преди да я преметне на умивалника.

— По-стари рокли, според мен, тъй като някои от пътеките в гората може да са кални. Но ще си сложим отгоре новите копринени шалове от Лилиан и Дейзи.

След като изпи чаша димящ чай и отхапа няколко нетърпеливи хапки от препечената филийка, които прислужницата бе донесла, Анабел завърши обличането си. Тя се огледа критично в огледалото. Синият копринен шал, завързан върху корсета, прикриваше до голяма степен износения плат на светлокафявата рокля отдолу. А новото ѝ боне, също от Бауман, беше чудесно украсено, синьо-лилавият му кант подчертаваше синьото на очите ѝ.

Като се прозяваха широко, Анабел и майка ѝ отидоха на задната тераса на къщата. Беше достатъчно рано и повечето гости в Стоуни крос още бяха в леглата си. Само неколцина джентълмени, решили да

отидат да ловят пъстърва, си бяха направили труда да станат. Малка група мъже закусуваха на външните маси, докато прислужниците чакаха чинно до близките пръти и въдичарските кошници. Мирната сцена бе прекъсната от ядосан вик, напълно неочакван в този час.

— О, небеса — чу тя майка ѝ да възкликва. Проследявайки погледа ѝ, Анабел се обърна към другия край на терасата, който бе залят от какофонията на безумно бръцоловещи, пискащи, смеещи се и превземачи се момичета. Те бяха наобиколили нещо, което не се виждаше в цялата тази блъсканица. — За какво са дошли?

Анабел въздъхна примирено:

— За ранен лов, предполагам.

Ченето на Филипа увисна, когато се вгледа в шумната група.

— Не искаш да кажеш... нали не мислиш, че бедният лорд Кендъл е сред тях?

Анабел кимна.

— И, както изглежда, няма да остане много от него, когато свършат.

— Но... но той се е уговорил да излезе на разходка с теб — възрази Филипа. — Само с теб и с мен като твоя придружителка.

Когато няколко от момичетата забелязаха Анабел в другия край на терасата, те се скупчиха още по-плътно около жертвата си, сякаш да я прикрият от погледа им. Анабел поклати леко глава. Или Кендъл по най-глупав начин бе казал на някого за разходката им, или безумието за брак бе стигнало до такава точка, че той не можеше да посмее да излезе от стаята си, без да привлече тълпа жени, независимо от часа.

— Е, недей просто да стоиш така — каза Филипа. — Иди и се присъедини към тях, и се опитай да привлечеш вниманието му.

Анабел ѝ хвърли колеблив поглед.

— Някои от тези момичета изглеждат диви. Не ми се иска да ме ухапят.

В този миг някой се засмя глухо и тя се обърна по посока на звука. Както можеше да очаква, Саймън Хънт се бе отпуснал на балкона с чаша от китайски порцелан, която почти се изгуби в едрата му ръка, когато той лениво отпи от кафето си. Беше облечен с груби дрехи, подобни на тези на останалите рибари, от туид, с избеляла ленена риза, разкопчана на врата. Подигравателният блясък в очите му показваше интереса му към ситуацията.

Без да взема съзнателно решение да го направи, Анабел се доближи до него. Спря на няколко крачки, облегна лакти на перилата на балкона и се загледа в мъгливата утрин. Хънт облегна гърба си на балкона.

Подразнена от неговата самоувереност, Анабел изпита нужда да каже нещо:

— Лорд Кендъл и лорд Уестклиф не са единствените ергени в Стоуни крос, господин Хънт. Човек се чуди защо вас не ви преследват чак толкова.

— То е очевидно — приятно отговори той, като вдигна чашата до устните си и пресуши съдържанието ѝ. — Не съм благородник и бих бил ужасен съпруг. — След което ѝ хвърли проницателен кос поглед. — Колкото до вас... въпреки съчувствието ми към вашия случай, не бих ви посъветвал да играете за Кендъл.

— Моят случай? — повтори тя, обиждайки се мигновено от думата. — Кое наричате мой „случай“, господин Хънт?

— Вас самата, разбира се — отвърна той любезно. — Вие искате онова, което е най-доброто за Анабел Пейтън. Но Кендъл не влиза в тази категория. Брак между вас и него би бил катастрофа.

Тя се обърна и го изгледа с присвити очи.

— Защо?

— Защото е прекалено деликатен за вас. — Хънт се ухили на изражението ѝ. — Това не трябваше да е обида. Не бих ви харесал и наполовина, ако бяхте деликатна жена. Точно затова не сте подходяща за Кендъл — нито пък той ще ви е от полза, в края на краищата. Ще минете през него като валяк, докато кротостта му не остане на смачкана купчина в краката ви.

Анабел изпита непреодолимо желание да изтрие усмивката на превъзходство от лицето му — тя, която никога преди не бе мислила да причини физическа болка на някого. Гневът ѝ трудно можеше да бъде потушен от факта, че той е прав. Тя знаеше отлично, че е прекалено буйна за такъв покорен и култивиран мъж като Кендъл. Само че това не беше работа на Саймън Хънт... а и не изглеждаше Хънт или някой друг мъж да се кани да ѝ предложи по-добра алтернатива.

— Господин Хънт — каза тя мило, но с отровен поглед, — защо не...

— Мис Пейтън! — долетя немошно възклицание и Анабел видя лорд Кендъл да се измъква от тълпата жени. Изглеждаше разрошен и някак измъчен, докато се опитваше да си пробие път към нея.

— Добро утро, мис Пейтън! — Той спря да оправи възела на вратовръзката си и да нагласи изкривените си очила. — Изглежда не сме били единствените, които са се наговорили да се разходят тази сутрин. — И като я изгледа смутено, попита: — Ще направим ли опит, все пак?

Анабел се поколеба, простенвайки вътрешно. Не би могла да постигне много на разходка с Кендъл, при положение, че щяха да бъдат съпроводени от най-малко две дузини жени. Човек би могъл да опита със същия успех тих разговор сред ято свраки. От друга страна, не можеше направо да му откаже... дори незначително отхвърляне би било непочтително спрямо него и в резултат може би никога повече нямаше да я покани.

Тя му се усмихна радостно.

— Би било чудесно, лорде.

— Отлично. Тук има очарователна флора и фауна, която ми се иска да ви покажа. Като градинар любител, проучих внимателно местните растения в Хемпшир...

Следващите му думи заглъхнаха, когато го наобиколиха ентузиазирани момичета.

— Колко обичам растения — пропя едно от тях. — Няма и една тревичка, която да не намирам за възхитителна.

— Природата щеше да е толкова непривлекателна без тях — присъедини се друга ентузиастка.

— О, лорд Кендъл — замоли го настоятелно трета, — трябва само да обясните каква е разликата между флора и фауна...

Момичетата отнесоха Кендъл, сякаш бе повлечен към морето от неустоим поток. Филипа енергично тръгна с тях, решена да отстоява интереса на Анабел.

— Дъщеря ми бе прекалено скромна да ви каже за влечението си към природата — говореше тя на лорда.

Кендъл хвърли безпомощен поглед през рамо, когато го побутнаха към стъпалата на терасата.

— Мис Пейтън?

— Идвам — извика в отговор Анабел, свивайки ръцете си на фуния, за да я чуе.

Отговорът му, ако такъв имаше, не можа да се чуе.

Саймън Хънт лениво остави празната си чаша на най-близката маса и прошепна нещо на един прислужник, който държеше въдичарските му пособия. Прислужникът кимна и се отдалечи, а Хънт тръгна редом с Анабел. Тя се скова.

— Какво правите?

Хънт пхна ръце удобно в джобовете на сакото си от туид.

— Вървя с вас. Каквото и да се случи по време на риболова, няма да е и наполовина толкова интересно, колкото да ви гледам как се борите за вниманието на Кендъл. Освен това ми липсват всякакви градинарски познания. Може да понауча нещичко.

Потискайки един невъзпитан отговор, Анабел решително последва Кендъл и антуража му. Те всички слязоха надолу по стъпалата на терасата и тръгнаха по една пътека към гората, където високите дъбове и букове царстваха над покров от мъх, папрат и лишеи. В началото Анабел игнорира присъствието на Саймън Хънт до себе си, стъпвайки тежко подир тълпата около лорда. Кендъл бе подложен на огромно напрежение, принуден да помага на момичетата да преодоляват едно след друго малки пречки. Паднало дърво, обиколката на което бе не по-голяма от ръката на Анабел, се превърна в такова препятствие, че всички поискаха помощта на Кендъл, за да го прескочат. Бедничкият той, бе заставен практически да пренесе последната девойка през дънера, докато тя пискаше престорено, склучила ръце около врата му.

Останала далеч назад, Анабел отказа да поеме ръката на Саймън Хънт, когато ѝ предложи, и се справи сама. Той се усмихна при вида на решителния ѝ профил.

— Бих очаквал до този момент да водите колоната — отбеляза той.

Тя изсумтя презрително.

— Няма да хабя усилия да се състезавам с тези празноглавки. Ще изчакам по-подходящ момент да накарам Кендъл да ме забележи.

— Той вече ви е забелязал. Щеше да е съляп иначе. Въпросът е защо смятате, че ще имате късмет да получите предложението от него,

при положение, че не сте успели да изкопчите такова от никого през двете години, откакто ви познавам.

— Защото имам план — каза тя отривисто.

— И какъв е той?

Тя го изгледа насмешливо.

— Сякаш ще ви кажа.

— Надявам се, че е нещо задкулисно и подмолно — произнесе мрачно Хънт. — Защото не изглежда да имате особено голям успех с подобаващите на дама обноски.

— Само защото нямам зестра — отвърна остро тя. — Ако имах пари, щях да съм се омъжила преди години.

— Аз имам пари — каза той с готовност. — Колко искате?

Анабел го изгледа сардонично.

— Тъй като си представям добре какво бихте поискали в замяна, господин Хънт, мога твърдо да кажа, че не искам и шилинг от вас.

— Приятно е да чуя, че се отнасяте толкова дискриминиращо към познанствата, които поддържате. — Хънт се пресегна и повдигна един клон, за да мине тя. — Тъй като чувам слухове за обратното, доволен съм, че не е истина.

— Слухове? — Анабел спря в средата на пътеката и се обърна към него. — За мен? Какво би могъл да каже някой за мен?

Хънт си замълча, като наблюдаваше смутеното ѝ лице, докато тя се опитваше да разбере за какво става дума.

— Дискриминиращо... промърмори тя. — Към познанствата, които поддържам? Да разбирам ли, че намеквате, че съм имала някакви неуместни... — Тя млъкна рязко, когато противният, вулгарен образ на Ходжхем изникна в съзнанието ѝ. Хънт трябва да бе забелязал изчезването на цвета от страните ѝ и малката вдлъбнатинка между веждите. Като го изгледа студено, Анабел се обърна и се отдалечи, стъпките ѝ бяха решителни и тежки по покритата с шума пътека.

Хънт я настигна. Далечният глас на Кендъл достигаше до тях, осведомявайки ненаситните си слушателки за растенията, покрай които минаваха. Редки орхидеи... жълтурчета... няколко вида гъби. Речта му биваше прекъсвана всеки няколко секунди от възхитените възклицания на очарованата му аудитория... — Тези ниски растения — казваше Кендъл, спирайки кратко, за да покаже дебелия мух и лишеи, покриващи един злочест дъб — са класифицирани като

бриофити и изискват влага, за да виреят. Лишени от горския покров, те със сигурност ще умрат на открито...

— Не съм направила нищо лошо — произнесе кратко Анабел, питайки се защо мнението на Хънт изобщо има значение. Все пак я дразнеше достатъчно, за да се чуди кой му бе казал слуха — и поспециално за какво се отнасяше. Възможно ли беше някой да е видял Ходжхем да посещава дома им нощем? Срещу съсипващ репутацията слух като този бе невъзможно да се защитиш сам. — И не съжалявам.

— Жалко — каза небрежно Хънт. — Да имаш съжаления е единственото доказателство, че си направил нещо интересно с живота си.

— Какви са вашите съжаления, тогава?

— О, и аз не съжалявам за нищо. — Дяволит блясък се появи в тъмните му очи. — Не че не се опитвам, разбира се. Продължавам да върша отвратителни неща с надеждата, че ще съжалявам за тях покъсно. Но досега... нищо.

Въпреки вътрешното си смущение Анабел не можа да се сдържи и се засмя. Дълъг клон препречи пътеката и тя се пресегна да го бутне встрани.

— Позволете — каза Хънт и го премести.

— Благодаря ви. — Тя мина покрай него, гледайки Кендъл и другите в далечината, и внезапно усети как нещо бодва крака ѝ в обувката. — Ох! — Тя спря и повдигна края на полата си, за да разбере каква е причината за дискомфорта.

— Какво има? — Хънт се озова до нея мигновено, едрата му ръка я хвана за лакътя, за да не ѝ позволи да изгуби равновесие.

— Нещо ме боцка в обувката.

— Позволете да ви помогна. — Той приклепна и хвана глезена ѝ. За пръв път мъж докосваше някаква част от крака ѝ и Анабел се изчерви.

— Не ме докосвайте там — възрази тя шепнешком, почти изгубвайки равновесие, когато той отскочи назад. Но не отпусна хватката си. За да не падне върху него, тя се принуди да се хване за рамото му. — Господин Хънт...

— Виждам проблема — промърмори той. Усети го как дръпва памучната тъкан на чорапа ѝ. — Стъпили сте на някаква бодлива

папрат. — И вдигна нещо да ѝ го покаже. Някаква люспичка с остри краища, която се беше заплела в чорапа ѝ отдолу.

Изчервявайки се силно, Анабел продължи да се държи здраво за рамото му. Беше удивително твърдо, равнина от кости и гъвкави мускули, без подплатата на самото да я омекотява по някакъв начин. Изуменото ѝ съзнание се затрудняваше да възприеме факта, че стои посред гората, а Саймън Хънт държи с ръка глезена ѝ.

Като видя огорчението ѝ, Хънт внезапно се усмихна.

— Има още малко люспи по чорапа ви. Да ги махна ли?

— Побързайте тогава — каза тя припряно, — преди Кендъл да се обърне и да види, че ръката ви е под полата ми.

Като потисна смеха си, Хънт се наведе, за да извади последните бодливи люспи. Докато го чакаше, тя се загледа в кичурите на тила му, които леко се бяха накъдрили върху стегнатата, загоряла кожа.

Хънт се пресегна за събутата обувка и я нахлузи на крака ѝ тържествено.

— Моята селска Пепеляшка — каза той и се изправи на крака. Когато погледът му мина по зачервените ѝ страни, дружелюбен присмех проблесна в очите му. — Защо сте обули тези нелепи обувки за разходка в гората? Бих допуснал, че ще проявите достатъчно здрав разум да си сложите боти до глезените.

— Нямам такива боти — каза Анабел, раздразнена от извода, че е някоя празноглавка, която не може да избере подходящите обувки за една обикновена разходка. — Старите ми се скъсаха, а не мога да си позволя нови.

Изненадващо Хънт не се възползва от възможността да ѝ се подиграе. Лицето му остана безстрастно, докато я гледаше.

— Да се присъединим към останалите — произнесе той накрая. — Вероятно са обсъдили цяла поредица мъхове, които ние още не сме видели. Или, бог да ни е на помощ, някоя гъба.

Напрежението в гърдите ѝ се разсея.

— Аз лично имам още надежда за някои лишеи.

Това предизвика лека усмивка и той откъсна една вейка, която ѝ пречеше да мине. Следвайки го смело, Анабел повдигна полите на роклята си и се опита да не мисли колко приятно би било да си седи на терасата в имението с поднос чай и бисквити пред нея. Те стигнаха до върха на един невисок склон и бяха посрещнати от изненадваща гледка

сини камбанки, осеяли гората. Човек сякаш прекрачваше в сън, небесносиният килим от цветя криволичеше между стволите на дъбовете, буките и ясените. Миризмата на цветята беше навсякъде и пропитият с тежък аромат въздух нахлуваше в дробите ѝ.

Спирайки до един тънък ствол, Анабел обви ръка около него и се загледа в пейзажа.

— Красиво — прошепна тя и лицето ѝ проблесна в сянката от древни, преплетени клони.

— Да. — Но Хънт гледаше нея, не цветята, и един поглед към изражението му накара кръвта ѝ да замръзне във вените. Беше виждала възхищението по лицата на мъжете преди и дори нещо, което бе разпознала както желание, но никога поглед, който бе толкова обезпокоително интимен... сякаш той искаше нещо много повече от това просто да използва тялото ѝ.

Смутена, тя се отдръпна от дървото и тръгна към Кендъл, който говореше с майка ѝ, докато групата момичета се бяха спуснали да берат сини камбанки.

Стъблата на цветята бяха отъпкани и изпочупени, когато жените мародерки обраха съкровищата им.

Кендъл изглеждаше облекчен от появата на Анабел и още повече от добродушната усмивка на лицето ѝ. Той сякаш бе очаквал да е кисела, както повечето жени биха били, ако са поканени на разходка, а след това игнорирани заради по-настоятелна компания. Погледът му се отмести към тъмния силует на Саймън Хънт и в изражението му се промъкна намек за несигурност. Двамата мъже си кимнаха едни на друг, Хънт изглеждаше самоуверен, а Кендъл — някак предпазлив.

— Виждам, че компанията ни се е увеличила — промърмори Кендъл.

Анабел му отправи най-ослепителната си усмивка:

— Разбира се, че ще се увеличи — каза тя. — Вие сте като Вълшебния Свирач от Хамелн^[1], господарю. Където тръгнете, хората ви следват.

Той се изчерви, удовлетворен от шегата, и промърмори:

— Надявам се, че сте се забавлявали на разходката дотук, мис Пейтън.

— О, разбира се — увери го тя. — Макар да трябва да призная, че попаднах на бодлива папрат.

Филипа възкликна разтревожено.

— Мили боже... нарани ли се, скъпа?

— Не, не, беше незначително — каза Анабел мигновено. — Само едно-две леки одрасквания. А и вината беше изцяло моя — боя се, че обух неправилния вид обувки. — Тя протегна крака си да покаже на Кендъл леките си обувки, постаравайки се да разкрие няколко сантиметра от засегнатия си глезен.

Кендъл изцъка с език невярващо.

— Мис Пейтън, нуждаете се от нещо по-солидно от тези обувки за разходки из гората.

— Прав сте, разбира се. — Тя сви рамене и продължи да се усмихва. — Беше глупаво от моя страна да не осъзная, че теренът ще е неравен. Ще се опитам да избирам къде да стъпвам по-внимателно на връщане. Но камбанките са толкова възхитителни, че мисля, че бих прекосила цяло поле с бодлива папрат, за да стигна до тях.

Като се пресегна надолу към едно самотно цветче, Кендъл го откъсна и го пхна в панделката на бонето ѝ.

— Не са и наполовина толкова сини, колкото очите ви — каза той. Погледът му се смъкна към глезена ѝ, който сега бе покрит от полата. — Трябва да ме държите под ръка, когато се връщаме, за да избегнете поредна злополука.

— Благодаря, господарю. — Анабел вдигна възхитен поглед към него. — Боя се, че съм пропуснала някои от по-ранните ви обяснения за папратите. Бяхте споменали нещо за...

Кендъл започна да ѝ обяснява всичко, което човек би искал да знае за папратите... А по-късно, когато тя погледна по посока на Саймън Хънт, той бе изчезнал.

---

[1] Според легендата от 16-ти век, властите на град Хамелн в Германия наели Вълшебния Свирач да спаси града от пълчищата плъхове. Омагьосани от свиренето му, плъховете тръгнаха след него, а той ги повел към реката край града, където те се издавили. Обиден, че не му платили обещаното, Свирачът подмамил след себе си всички деца в града и ги отвел в планината, където те изчезнали. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Наистина ли трябва да го направим? — попита Анабел жално, когато момичетата тръгнаха по пътеката край гората с кошове и кошници за пикник в ръце. Мислех си, че всичките ни разговори за раундърс по къси гащи са само забавни шеги.

— Бауман никога не се шегуват, когато става дума за раундърс — информира я Дейзи. — Това би било кощунство.

— Ти обичаш игрите, Анабел — каза весело Лилиан. — А раундърс е най-хубавата игра.

— Обичам игри, които се играят на маса — отвърна Анабел. — И човек да е облечен с подходящи дрехи.

— Дрехите са извънредно надценявани — дойде лекомисленият отговор на Дейзи.

Анабел се учеше, че цената да имаш приятели означава понякога да се заставиш да отстъпиш пред желанията на групата, дори и да са насочени срещу собствените ти желания. Въпреки това тази сутрин тя се опита да привлече Еви на своя страна, неспособна да разбере, че момичето наистина планира да се съблече по долни гащи навън. Но Еви беше твърдо решена да участва в плана на Бауман, очевидно гледайки на това като на възможност да стане по-смела.

— И-искам да приличам повече на т-тях — сподели тя пред Анабел. — Те са толкова свободни и дръзки. Не се страхуват от нищо.

Анабел се предаде с въздишка.

— О, хубаво. Стига никой да не ни види, предполагам, че ще бъде забавно. Макар да не мога да разбера за какво е необходимо.

— Може би ще е з-забавно? — предположи Еви и Анабел отвърна с въпросителен поглед, карайки я да се засмее.

Времето явно бе решило да съдейства на плановете на сестрите Бауман, небето беше ясно и синьо, лек бриз раздвижваше въздуха. Натоварени с кошници, четирите момичета вървяха по един хлътнол път, росните поляни бяха обсипани с цъфнала червена росянка и красиви виолетки.

— Оглеждайте се за кладенчето на желанията — каза бързо Лилиан. — След това трябва да прекосим ливадата до другата страна на пътя и да минем през гората. На върха на хълма има поляна. Една от прислужниците ми каза, че никой не ходи там.

— Естествено, би било натоварващо — каза Анабел без омраза. — Лилиан, как изглежда това кладенче? Да не е от онези малки варосани съоръжения с ведро и макара?

— Не, това е една голяма кална локва в земята.

— Ето го — възкликна Дейзи и забърза към една дупка, която се пълнеше с кафява вода от близка речица. — Елате, трябва да си пожелаем нещо. Аз дори взех топлийки, които можем да хвърлим вътре.

— Откъде си знаела да вземеш топлийки? — попита Лилиан.

Дейзи се усмихна с палава усмивка.

— Ами, докато седях с мама и с всички онези надути дами, които шиеха вчера следобед, направих нашата топка за раундърс. — Тя измъкна една кожена топка от кошницата си и я вдигна гордо. — Пожертвах няколко чифта детски ръкавици, за да я направя — което не беше лесно, уверявам ви. Както и да е, възрастните дами ме наблюдаваха как я пълня с вълнени парчета, докато една не издържа, дойде и ме попита какво, по дяволите, правя. Разбира се, не можех да им кажа, че това е топка за раундърс. Сигурна съм, че мама се досети, но беше прекалено смутена, за да каже и една дума. Така че се наложи да отговоря на надутата кокошка, че правя игленик.

Момичетата се изкикотиха.

— Сигурно си е помислила, че това е най-грозният игленик — отбеляза Лилиан.

— О, несъмнено — съгласи се Дейзи. — Мисля, че дори ме съжали. Даде ми няколко топлийки за него и промърмори нещо за бедните несръчни американки, които нямат никакви практически умения. — Използвайки нокътя си, тя измъкна топлийките от кожената топка и им ги подаде.

Анабел остави кошницата си, взе една топлийка и затвори очи. Винаги, когато ѝ се отдадеше възможност, си пожелаваше едно и също... да се омъжи за благородник. Странно, обаче, през съзнанието ѝ премина съвсем различна мисъл точно докато хвърляше топлийката в кладенчето.

Искам да се влюбя.

Изненадана от своенравното, капризно хрумване, Анабел се запита как е възможно да похаби желанието си за нещо толкова неблагоприятно.

Отвори очи и видя, че другите момичета са вперили очи в кладенеца с важни изражения.

— Пожелах си нещо погрешно — каза тя раздражено. — Може ли да си пожелаеш друго?

— Не — отвърна сериозно Лилиан. — Хвърлиш ли топлийката — край.

— Но аз не исках да си пожелаеш точно това — възрази Анабел. — Нещо внезапно изскочи в съзнанието ми, не беше това, което бях планирала.

— Не спори, Анабел — посъветва я Еви. — Нали не искаш да ядосаш д-духа на кладенеца?

— Какво?

Еви ѝ се усмихна смутено.

— Духът, който обитава кладенеца. Т-този, към когото отправяш м-молба. Но ако го ядосаш, може да р-реша да п-поиска голяма цена, за да изпълни твоето желание. Или да те з-завлече в кладенеца със себе си, за да живееш там вечно като н-негова съпруга.

Анабел погледна кафявата вода. След това събра ръце около устата си и направи фуния, за да засили гласа си:

— Не трябва да изпълняваш отвратителното ми желание — извика тя на невидимия дух. — Вземам си го обратно.

— Не го дразни, Анабел — възкликна Дейзи. — И, за бога, дръпни се от там!

— Суеверна ли си? — попита я с усмивка Анабел.

Дейзи я изгледа намръщено.

— Има си причина за суеверията, ако не знаеш. В някакъв момент се е случило нещо лошо на този, който е стоял близо до кладенеца, точно като теб. — И като затвори очи, тя се концентрира и хвърли собствената си топлийка във водата. — Готово. Пожелах си нещо заради теб — така че няма защо да се оплакваш, че си похабила твоето желание.

— Но откъде знаеш какво съм искала?

— Онова, което си пожелах, е за твое добро — осведоми я Дейзи.

Анабел изпъшка театрално.

— Мразя нещата, които са за мое добро.

Последва шеговита разправия, в която всяко момиче правеше предположения кое е най-доброто за другата, докато накрая Лилиан ги изкомандва да спрат, тъй като ѝ пречели да се съсредоточи. Те замълчаха, за да позволят на нея и на Еви да отправят своите желаниа, след което прекосиха ливадата и продължиха през гората. Скоро стигнаха до хубава суха поляна е трева и огряна от слънцето. Дъбовата горичка в единия ѝ край хвърляше приятна сянка. Въздухът беше толкова благоуханен и чист, и толкова свеж, че Анабел въздъхна блажено.

— Що за въздух е това — оплака се тя подигравателно. — Няма миризма на въглища, няма уличен прах, който покрива всичко. Прекалено разреден за една лондончанка. Дори не мога да го усетя в дробовете си.

— Изобщо не е разреден — отвърна Лилиан. — От време на време бризът донася далечен парфюм на овце.

— Сериозно? — Анабел сви ноздри. — Не подушвам нищо.

— Така е, защото нямаш нос — отвърна Лилиан.

— Моля? — въпросително се усмихна Анабел.

— О, носът ти си е съвсем нормален — обясни Лилиан, — но аз имам нос. Имам невероятно силно развито обоняние. Дай ми някакъв парфюм и мога да изброя съставките му. То е като да слушаш музика и да разпознаваш нотите. Преди да напуснем Ню Йорк дори помагах в откриването на формула за ароматизиран сапун за фабриката на баща ми.

— Би могла да създадеш парфюм, знаеш ли? — Анабел беше очарована.

— Не се съмнявам, че мога да създам отличен парфюм — каза уверено Лилиан. — Само че всички от бранша ще го отхвърлят с презрение, тъй като фразата „американски парфюм“ се е превърнала в оксиморон^[1] — освен това съм жена, което само по себе си поставя способността на носа ми под въпрос.

— Искаш да кажеш, че мъжете имат по-добро обоняние от жените?

— Те определено мислят така — каза мрачно Лилиан и извади едно одеяло от кошницата за пикник със замах. — Достатъчно за

мъжете и техните изпъкналости. Какво ще кажете да седнем за малко на слънце?

— Ще почернеем — предрече Дейзи, отпускаяйки се в единия край на одеялото с доволна въздишка. — След което мама ще получи истеричен припадък.

— Какво е истерия? — попита Анабел, заинтригувана от американската дума, докато седеше до Дейзи. — Изпратете да ме извикат, когато получи тези... любопитна съм да видя как изглеждат.

— Мама ги има през цялото време — увери я Дейзи. — Не се страхувай, ще разбереш за какво става дума, преди да сме напуснали Хемпшир.

— Не трябва да ядем преди играта — обади се Лилиан, когато видя Анабел да вдига капака на кошницата за пикник.

— Гладна съм — каза замислено Анабел и надникна в кошницата, която беше пълна с плодове, сирене, пастет, дебели филии хляб и няколко вида салати.

— Ти винаги си гладна — отбеляза със смях Дейзи. — За човек с такъв дребен ръст имаш забележителен апетит.

— Аз — дребна? — възропта Анабел. — Ако ти си и с един милиметър по-висока от пет стъпки, ще изям съдържанието на цялата кошница.

— По-добре започвай да дъвчеш, тогава — каза Дейзи. — Висока съм пет стъпки и един инч, благодаря.

— Анабел, ако бях на твое място, нямаше да се тормозя толкова — намеси се Лилиан. — Дейзи застава на пръсти винаги, когато я мерят. Горката шивачка, трябваше да реже подгъвите на почти дузина рокли, благодарение на безразсъдното отричане на факта от страна на сестра ми, че е ниска.

— Не съм ниска — промърмори Дейзи. — Ниските жени никога не са мистериозни или елегантни и не ги преследват красиви мъже. И към тях винаги се отнасят като към деца. Отказвам да бъда ниска.

— Ти не си нито мистериозна, нито елегантна — призна Еви. — Но си м-много красива.

— И ти, скъпа — отвърна Дейзи, като се пресегна към кошницата. — Хайде, да нахраним горката Анабел — чувам как стомахът ѝ къркори.

И те започнаха да ровят из храната ентусиазирано. След това се излегнаха мързеливо на одеялото и загледаха облаците, докато говореха за всичко, за което се сетят. Когато млъкнаха за малко, една дребна червена катерица се показа от дъбовата гора и ги загледа с тъмните си очи.

— Неканена гостенка — отбеляза Анабел и се прозя деликатно.

Еви се търкулна по корем и подхвърли няколко залъчета хляб към катерицата. Животното замръзна и впери поглед към подаръка, но бе прекалено боязливо, за да отиде до него. Еви наклони глава, косата ѝ блестеше на слънцето, сякаш покрита с рубини.

— Бедното същество — каза тя тихо, хвърляйки още хляб към катерицата. Този път залъчето падна по-наблизо до нея и опашката ѝ се размърда нетърпеливо.

— Бъди смела — опита се да я придума Еви. — Иди и го вземи. — О, госпожице Катерица, укори я тя. — Вие сте ужасна страхливка. Не виждате ли, че никой няма да ви нарани?

Във внезапен пристъп на инициативност катерицата грабна хляба и избяга, размахвайки опашка. Като се усмихна триумфално, Еви видя, че останалите момичета я гледат с отворена уста.

— Какво има? — попита тя учудена.

Анабел заговори първа:

— Сега, докато говореше на катерицата, ти изобщо не заекна.

— О! — Внезапно засрамена, Еви наведе очи и направи физиономия. — Никога не заеквам, когато говоря с деца или животни. Не знам защо.

Момичетата се замислиха над думите ѝ.

— Забелязала съм, че не заекваш много, когато говориш с мен — промърмори Дейзи.

Лилян не се сдържа и се обади:

— Към коя категория спадаш, скъпа? Към децата или към животните?

Дейзи се засмя и направи един жест с ръка, напълно непознат за Анабел.

Анабел понечи да попита Еви дали се е консултирала с лекар за заекването си, но червенокоската рязко смени темата.

— Къде е т-топката за раундърс, Дейзи? Ако не започнем да играем скоро, ще заспя.

Явно Еви не искаше да обсъждат този въпрос.

— Предполагам, че ако наистина се каним да го правим, сега е моментът — кимна Анабел.

Докато Дейзи търсеше топката, Лилиан измъкна нещо от кошницата си.

— Вижте какво донесох — каза тя самодоволно.

Дейзи вдигна очи и се засмя.

— Истинска бухалка! — възкликна тя, като погледна плоския предмет с обожание. — А аз си мислех, че ще използваме обикновена пръчка. Къде я намери, Лилиан?

— Взех я назаем от едно от конярчетата. Явно и те се измъкват от време на време за по някоя игра на раундърс, когато е възможно. Доста са запалени.

— Кой не би бил? — реторично попита Дейзи и се зае да разкопчава корсета си. — Слава богу, денят е топъл — ще бъде приятно да се освободим от всичките тези пластове.

Когато сестрите Бауман разкопчаха роклите си с небрежния маниер на момичета, свикнали да се събличат на открито, Анабел и Еви се спогледаха несигурно.

— Хайде, направи го! — прошепна Еви.

— О, боже — прошепна Анабел с обиден тон и започна да се освобождава от собствената си рокля. Бе открила у себе си неочаквана склонност към сдържаност и благоприличие, от която страните ѝ се изчервиха. Само че нямаше да се откаже, при положение, че дори срамежливата Еви Дженър бе готова да се опълчи против правилата. Като измъкна ръце от ръкавите на роклята, тя се изправи и остави тежкия плат да се свлече на купчина в краката ѝ. Останала по риза, долни гащи и корсет, само с дълги чорапи и тънки обувки на краката, тя усети как бризът охлажда изпотените места под мишниците ѝ и потръпна от удоволствие.

Другите момичета свалиха роклите си и те сега лежаха на земята като гигантски екзотични цветя.

— Хващай! — каза Дейзи и хвърли топката към Анабел, която я улови инстинктивно. После всички отидоха в средата на поляната и започнаха да си подават топката една на друга. Еви най-не я биваше в хвърлянето и хващането, макар да беше ясно, че несръчността ѝ се дължи по-скоро на неопитност, отколкото на непохватност. Анабел, от

друга страна, имаше по-малък брат, който често я използваше за другар в игрите, така че хвърлянето на топка не бе за нея нещо непознато или отдавна забравено.

Странното бе онова невероятно леко чувство да тича навън, без краката ѝ да бъдат непрекъснато спъвани от тежестта на полите.

— Предполагам, че точно така се чувстват мъжете — произнесе тя гласно, — докато се разхождат насам-натам по панталони. Почти да им завидиш за тази свобода.

— Почти! — усмихна се Лилиан. — Аз във всеки случай наистина им завиждам. Няма ли да е хубаво и жените да могат да носят панталони?

— Н-на мен не би ми харесало изобщо — каза Еви. — Ще умра от смущение, ако мъж в-види формата на краката ми и... — Тя се поколеба, явно търсейки дума, която да опише някои части от женската анатомия, които не биваше да се споменават — и други неща — завърши тя неуверено.

— Долната ти риза е пълна скръб, Анабел — дойде внезапно безцеремонната забележка на Лилиан. — Не се сетих да ти дам ново бельо, макар че би трябвало да осъзная...

Дейзи погледна по-голямата си сестра.

— Лилиан, ние сме отворително недосетливи. Мисля, че горката Анабел е изтеглила късата сламка, що се касае до вълшебна кръстница.

— Не се оплаквам — каза Анабел и се засмя. — И доколкото мога да твърдя, ние четирите се возим в една и съща тиква вместо каляска.

След няколко минути упражнения и кратко обсъждане на правилата на раундърс, те поставиха кошниците за пикник наместо вратарски постове и играта започна. Анабел сложи крака си точно на мястото, което бе означено като Касъл Рок.

— Аз ще ѝ подам топката — каза Дейзи на сестра си, — а ти ще я хванеш.

— Но аз съм с по-добра ръка от твоята — промърмори Лилиан, но въпреки това зае позиция зад Анабел.

Като държеше бухалката над рамото си, Анабел се завъртя към топката, която Дейзи хвърли. Бухалката не успя да удари и изсвири във въздуха, правейки красива дъга. Зад нея Лилиан умело хвана топката.

— Това беше доста добро завъртане — окуражи я Дейзи. — Не преставай да следиш топката, докато идва към теб.

— Не съм свикнала да стоя неподвижно, докато разни предмети се носят към мен — каза Анабел и размаха бухалката отново. — Колко опита имам?

— В раундърс батърът има право на безброй опити — дойде гласът на Лилиан зад нея. — Хайде пак, Анабел... и този път се опитай да си представиш, че топката е носът на господин Хънт.

Анабел прие предложението е радост.

— Предпочитам да се целя в изпъкналости, които се намират по-надолу — каза тя и замахна, когато Дейзи отново хвърли топката. Този път плоската страна на бата посрещна топката и се чу хубав звук. С вик на радост Дейзи хукна да догони топката, а Лилиан извика през смях:

— Тичай, Анабел.

Тя го направи с триумфален кикот, заобикаляйки кошниците, когато се насочи към Касъл Рок.

Дейзи хвана топката и я запрати към Лилиан, която я улови във въздуха.

— Стой на третия пост, Анабел — извика Лилиан. — Ще видим дали Еви може да те върне към Касъл Рок.

Нервна, но с решително изражение, Еви взе бата и зае позиция на мястото на батъра.

— Представи си, че топката е леля ти Флорънс — посъветва я Анабел и по лицето на Еви се разля усмивка.

Дейзи хвърли бавна, лесна топка, докато Еви замахваше с бухалката. Тя пропусна и топката кацна в дланите на Лилиан. Хвърляйки я обратно към Дейзи, Лилиан промени позицията на Еви.

— Разтвори крака и леко приклекни — прошепна тя. — Браво, момиче. А сега гледай топката как идва и няма да пропуснеш.

За съжаление Еви пропускаше отново и отново, докато лицето ѝ почервения от разочарование.

— П-прекалено е трудно. — Челото ѝ се набръчка от притеснение. — Може би трябва да спра и да отстъпя на друг.

— Само още няколко опита — каза неспокойно Анабел, която си бе внушила, че Еви трябва да удари топката поне веднъж. — Не бързае за никъде.

— Не се предавай! — подкрепи я Дейзи. — Така е, защото прекалено се напругаш, Еви. Отпусни се — и престани да си затваряш очите, когато замахваш.

— Можеш да го направиш — обади се и Лилиан, като отметна кичура тъмна коса от челото си и сгъна слабите си, загорели ръце. — Последния път без малко да успееш. Просто *продължавай... да гледаш... топката*.

Като въздъхна примирено, Еви замъкна бата до Касъл Рок и го вдигна отново. Сините ѝ очи се присвиха, докато гледаше в Дейзи, и тя се напрегна в очакване на следващото хвърляне.

— Готова съм.

Дейзи хвърли топката силно и Еви замахна с мрачна решителност. От устните на Анабел се отрони въздишка на удовлетворение, когато видя бухалката да посреща летящата топка. Тя излетя нагоре във въздуха, далеч към дъбовата гора. Всички се разкрещяха радостно. Шокирана от онова, което е направила, Еви започна да подскача и да повтаря:

— Успях! Успях!

— Заобиколи кошниците! — извика Анабел и изтича обратно до Касъл Рок. Еви радостно обиколи импровизираното игрище за раундърс. Тя стигна до Касъл Рок, но момичетата продължиха да подскачат и да викат безпричинно — бяха млади, здрави и доволни от себе си.

Анабел изведнъж видя един тъмен силует бързо да се изкачва по хълма. Тя млъкна рязко, когато установи, че един... — не, двама! — ездачи напредват към поляната.

— Някой идва! — каза тя. — Двама ездачи. Бързо, вземете си дрехите! Тревогата в гласа ѝ пресече ликуването на момичетата. Те се погледнаха с разширени очи. Ужасени, Дейзи и Еви хукнаха към останките от пикника, където бяха захвърлили дрехите си.

Анабел понечи да ги последва, след това спря и се обърна рязко, когато ездачите изтрополяха и спряха зад нея. Тя вдигна очи предпазливо, опитвайки се да прецени представляват ли опасност и до каква степен. Зениците ѝ се разшириха и тя усети как я пронизват тръпки на невяра, в момента, в който ги позна.

Лорд Уестклиф... и дори по-лошо... Саймън Хънт.

[1] Стилистична фигура, при която се свързват взаимно изключващи се понятия. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

След като срещна изумения поглед на Хънт, Анабел не можеше да отклони очи. Беше сякаш някой от онези кошмари, от които човек се събужда с чувство на облекчение, разбирайки, че такова ужасно нещо никога не би могло да се случи в действителност. Ако ситуацията не бе толкова неблагоприятна за нея, тя можеше да се зарадва на перспективата да накара Саймън Хънт напълно да занемее. В първия момент лицето му остана безизразно, сякаш му беше много трудно да възприеме факта, че тя стои пред него, облечена само по риза, корсет и долни гащи. Погледът му се плъзна по нея и бавно се спря на зачервеното ѝ лице.

Последваха още няколко мига на задушаваща тишина и Хънт преглътна с усилие, преди да заговори е хриплив глас.

— Вероятно не трябва да питам. Но, какво, по дяволите, правите?

Думите му извадиха Анабел от сковаността ѝ. Тя определено не можеше да продължава да стои и да си беседва с него, облечена само по бельо. Но достойнството ѝ — или остатъците от него — изискваше да не пици като идиотка и да се хвърли за дрехите си по начина, по който Еви и Дейзи го направиха. Вземайки компромисно решение, тя тръгна бързо към роклята си и я стисна пред гърдите си, когато се обърна да погледне Саймън Хънт още веднъж.

— Играем раундърс. — Гласът ѝ прозвуча малко по-високо и пискливо от обикновено.

Хънт огледа сцената, преди очите му да се върнат отново върху нея.

— Защо сте...

— Човек не може да тича както трябва с пола — прекъсна го Анабел. — Мислех, че е очевидно.

Като поклати глава, Хънт леко изви лице, но не и преди тя да види внезапния проблясък на усмивката му.

— Никога не съм опитвал, ще трябва да взема предвид думите ви.

Зад себе си Анабел чу Дейзи да укорява Лилиан:

— Доколкото си спомням, точно ти беше тази, която каза, че никой не идвал на тази поляна!

— Така ми казаха — отвърна сестра ѝ. Гласът ѝ прозвуча заглушено, когато тя промуши глава в роклята си и се наведе да я дръпне нагоре.

Графът, който беше мълчал до този момент, заговори, загледан замислено в разиграващата се сцена.

— Информацията ви е била правилна, госпожице Бауман — произнесе той с авторитетен тон. — Тази поляна обикновено рядко се посещава.

— Ами тогава защо сте тук? — попита Лилиан обвинително, сякаш тя, а не Уестклиф, беше собственичка на имота.

Въпросът накара графа да извие глава. Той погледна американката невярващо, преди отново да откъсне очи.

— Присъствието ни тук е чиста случайност — произнесе той хладно. — Поисках днес да хвърля един поглед на северозападната част на моя имот. — Той подчерта едва доловимо думата „мой“. — Докато двамата с господин Хънт се движехме по пътя, чухме виковете ви. Помислихме си, че е добре да проверим какво става и дойдохме с намерението да помогнем, ако е необходимо. Нямахме как да ми хрумне, че ще използвате поляната за... за...

— Раундърс по долни гащи — услужливо подсказа Лилиан, пъхайки ръце в ръкавите си.

Графът очевидно не бе в състояние да повтори нелепата фраза. Той обърна коня си и произнесе любезно през рамо:

— Планирам да развия амнезия през следващите пет минути. Преди да го направя, ми се иска да ви предложа да се въздържате от всякакви бъдещи дейности, включващи голота навън, тъй като следващите минувачи, които ви открият, може да се окажат не толкова безразлични, колкото аз и господин Хънт.

Въпреки унижението си, Анабел трябваше да потисне скептичното изсумтяване при думите на графа за безразличие от името на Хънт, да не споменаваме неговото. Хънт определено бе успял хубавичко да я огледа. И макар, че Уестклиф го бе направил много по-

дискретно, не ѝ убягна това, че хвърли крадешком поглед на Лилиан, преди да обърне коня си и да се отдалечи. Но предвид настоящата си разголеност, едва ли беше моментът да упреква Уестклиф в липса на благоприличие.

— Благодаря, господарю — каза тя със спокойствие, което неизмеримо много я зарадва. — А сега, след като ни дадохте такъв ценен съвет, бих ви помолила да ни оставите насаме, за да се оправим.

— С удоволствие — изръмжа Уестклиф.

Преди да тръгне, Саймън Хънт явно не можа да се сдържи и погледна отново Анабел, докато тя стоеше, стиснала роклята пред гърдите си. Въпреки очевидното му хладнокръвие, стори ѝ се, че леко се е зачервил... а и не можеше да се заблуждава за тлеещия огън в черните му очи. Анабел копнееше да има самообладанието да го погледне със студено презрение, но вместо това усети, че е изчервена, разрошена и несигурна. Той като че ли се приготви да ѝ каже нещо, но се сдържа. Конят му пристъпи и изпръхтя, след което се завъртя нетърпеливо, когато Хънт го пришпори след Уестклиф, който вече пресичаше поляната.

Унижена, Анабел се обърна към Лилиан; американката стоеше зачервена, но изглеждаше завидно спокойна.

— От всички възможни мъже точно тези двамата ли трябваше да ни открият — каза тя с отвращение.

— Трябва да признаеш, че това е такава дързост — изкоментира сухо Лилиан. — Ще са необходими години, за да бъдат култивирани.

— За кого говориш? За господин Хънт или за лорд Уестклиф?

— И за двамата. Въпреки че арогантността на графа може би надхвърля тази на господин Хънт — което, смея да кажа, е впечатляващо постижение.

Те се гледаха една друга, споделяйки пренебрежението си към тръгналите си посетители. Внезапно Анабел прихна.

— Бяха изненадани, нали?

— Не и колкото нас — присъедини се към смеха ѝ Лилиан. — Въпросът е как ще ги погледнем в очите отново.

— А те как ще ни погледнат? — възрази Анабел. — Ние се занимавахме с нашата си работа — те са тези, които ни се натресоха!

— Права си... започна Лилиан, но спря, когато чу силен, задушаваш кикот откъм мястото, където бяха оставили кошниците си

за пикник. Еви се гърчеше на одеялото, а Дейзи стоеше над нея с ръце на кръста.

Анабел бързо се приближи до тях и попита изумена Дейзи.

— Какво е това?

— Смущението ѝ дойде в повече, за да може да го понесе — отвърна Дейзи. — И изпадна в истерия.

Еви се търкулна на одеялото, една кърпа скриваше лицето ѝ, а откритото ѝ ухо бе почервеняло като цвекло. Колкото повече се опитваше да контролира кикота си, толкова по-лошо ставаше, и накрая задиша с отворена уста като риба. По едно време все пак успя да произнесе няколко думи.

— Какво с-съкрушително встъпление към спортуването на открито! — И тя отново избухна в безпомощен смях, докато останалите три стояха над нея.

Дейзи хвърли на Анабел многозначителен поглед.

— Това — информира я тя — са истерични припадъци.

* * *

Саймън и Уестклиф се отдалечиха от поляната в бърз галоп, забавяйки до нормален ход, когато влязоха в гората и поеа по една криволичеща пътека. Минаха цели няколко минути, преди някой от тях да заговори. Съзнанието на Саймън беше изпълнено с образи на стегнатите, пищни извивки на Анабел Пейтън, покрити единствено от старо бельо, което се беше свило от безброй пранета. Беше добре, че двамата не се бяха оказали сами в такава ситуация, защото Саймън не беше сигурен, че ще е способен да я остави, без да направи нещо напълно варварско.

През целия си живот не бе изпитвал такова страстно желание като в момента, когато бе видял полуголата Анабел на поляната. Цялото му тяло бе изпълнено от импулс да скочи от коня си, да грабне Анабел в ръце и да я пренесе до най-близката мека трева, която намери. Не можеше да си представи по-нечестива съблазън от вида на сладното ѝ тяло, прекрасната ѝ копринена кожа, обагрена в кремаво и розово, огряната ѝ от слънцето златистокестенява коса. Тя изглеждаше толкова омагьосващо покрусена и засрамена. Искаше му се да свали

дрипавото ѝ бельо със зъби и пръсти; а после да я целува от главата до петите, да вкуси сладките ѝ, нежни местенца, които...

— Не — промърмори Саймън, чувствайки как кръвта във вените му се нажежава и ги изгаря отвътре. Не можеше да си позволи да продължава да мисли в тази посока, иначе пулсиращото му желание щеше да направи останалата част от ездата дяволски неудобна. Когато накрая успя да овладее похотта си, той погледна към умисления и мрачен Уестклиф. Това бе необичайно за графа, който не беше такъв тип човек.

Двамата с него бяха приятели от пет години, бяха се срещнали на вечеря, давана от един прогресивен политик, с когото и двамата се познаваха. Деспотичният баща на Уестклиф току-що бе починал и бе оставил Маркъс, новия граф, да се грижи за семейните бизнес дела. Той бе открил, че семейните финанси изглеждат добре на повърхността, но отдолу боледуват, като пациент, пипнал неизлечима болест, но външно все още изглеждащ здрав. Разтревожен от системните загуби, които се разкриваха в счетоводните книги, новият граф Уестклиф призна, че трябва да се направят драстични промени. Той реши да избегне участието на другите благородници, които прекарваха живота си в контролиране на непрекъснато свиващото се семейно богатство. За разлика от романите за родените със сребърна лъжичка в устата аристократи, в които се разказваше за безчет благородници, които губеха състоянието си на масите за хазарт, истината беше, че модерните аристократи бяха не толкова безразсъдни, колкото неумели финансови мениджъри. Консервативни инвестиции, старомодни схващания и обречени на неуспех фискални споразумения бавно ерозираха аристократичното богатство и позволяваха на една преуспяваща напоследък класа от мъже професионалисти да се изкачи на по-високо стъпало на обществото. Всеки, който избере да пренебрегва влиянието на науката и индустриалния прогрес на възникващата икономика, със сигурност щеше да бъде оставен някъде на опашката ѝ... а Уестклиф нямаше желание да бъде включен в тази категория.

Когато Саймън и Уестклиф се сприятелиха, без съмнение всеки от тях използваше другия, за да получи нещо, което иска. Уестклиф търсеше облага от финансовия инстинкт на Саймън, а Саймън искаше да влезе в света на привилегированата класа. Но когато се сближиха

един с друг, стана ясно, че си приличат по много неща. И двамата бяха агресивни ездачи и ловци, нуждаеха се често от напрегната, изтощителна физическа активност като отдушник за излишъка от енергия. Освен това и двамата бяха безкомпромисно честни, въпреки че Уестклиф притежаваше достатъчно елегантни маниери, за да направи прямотата си далеч по-поносима. Нито единият, нито другият бяха от хората, които ще седят с часове, за да говорят за поезия и други сантименталности. Те предпочитаха да боравят с реални факти и бъдещи бизнес авантюри с явна страст.

Тъй като Саймън стана редовен гост на Стоуни крос и чест посетител в лондонската къща на Уестклиф, Марсдънс терас, приятелите на графа постепенно започнаха да го приемат в своите кръгове. За Саймън бе приятна изненада да открие, че той не е единственият без благородническа титла, когото Уестклиф смята за близък приятел. Графът явно предпочиташе компанията на мъже, чиито схващания за света бяха създадени извън стените на благородническите имения. Всъщност, Уестклиф понякога твърдеше, че би искал да се откаже от титлата си, ако това е възможно, тъй като не подкрепял възгледа за наследствената аристокрация. Саймън не се съмняваше, че твърденията на Уестклиф са искрени — но на графа явно никога не му беше хрумвало, че аристократичната привилегия с всичката ѝ власт и съпътстващи я отговорности, бе негова вродена черта. Като носител на най-старата и най-почитаната графска титла в Англия, Маркъс, лорд Уестклиф, беше роден да изпълнява изискванията за дълг и традиция. Животът му беше добре организиран и строго разграфен, а той бе човекът с най-голямо самообладание, според Саймън.

В момента обичайно хладнокръвният граф изглеждаше като че ли по-разтревожен, отколкото ситуацията предполагаше.

— По дяволите! — възкликна най-накрая Уестклиф. — Имам от време на време бизнес с баща им. Как ще погледна Томас Бауман, без да си спомня, че съм видял дъщеря му по бельо?

— Дъщерите — поправи го Саймън. — И двете бяха там.

— Забелязах само по-високата.

— Лилиан?

— Да, нея. — Той се навъси. — Мили боже, нищо чудно, че не са омъжени! Те са безнравствени дори по американските стандарти. И

начина, по който тази жена ми говореше, сякаш аз трябваше да съм смутен, че прекъсвам езическата им веселба...

— Уестклиф, звучиш като пуританин — прекъсна го Саймън, развеселен от разгорещената тирада на приятеля си. — Няколко невинни момичета, лудуващи на поляната, няма да затрият цивилизацията, както знаем. Ако бяха селски девойки, нямаше да си помислиш нищо лошо. По дяволите, по-скоро щеше да се присъединиш към тях. Виждам съм те да правиш неща с твоите любовници на партита и балове, които...

— Да, но те не са селски момичета, нали? Те са млади дами... или поне се предполага, че трябва да бъдат такива. Защо, за бога, *момичета без кавалери*, се държат по такъв начин?

Саймън се усмихна на изумения тон на приятеля си.

— Според мен са се съюзили, тъй като всички са неомъжени. През по-голямата част от изминалия сезон седяха, без да разговарят една с друга, но явно напоследък са се сприятелили.

— С каква цел? — попита графът подозрително.

— Може би просто се опитват да се забавляват? — предположи Саймън; стана му интересно, че Уестклиф толкова пламенно се възмуцава от поведението на момичетата. Лилиан Бауман, по-специално, изглежда го безпокоеше силно. А това бе необичайно за графа, които винаги се отнасяше към жените с непринудена лекота. Доколкото Саймън знаеше, въпреки многото жени, които го преследваха в леглото и извън него, Уестклиф никога не губеше своята непредубеденост. Досега.

— Би трябвало да се занимават с ръкоделие или с неща, с каквито се занимават истинските жени — изръмжа графът. — Или поне да си намерят хоби, което не включва да бягат голи навън.

— Не бяха голи — изтъкна Саймън. — За мое огромно съжаление.

— Този коментар ме тласка да кажа нещо — изсумтя Уестклиф. — Както знаеш, обикновено не давам съвети, когато не ми ги искат...

Саймън го прекъсна със смях.

— Уестклиф, съмнявам се, че и един ден от живота ти е минал, без да дадеш съвет на някого за каквото и да било.

— Предлагам съвет само когато е очевидно необходим — намръщено възрази графът.

Саймън му хвърли сардоничен поглед.

— Разпръсни мъдрите си слова, тогава, очевидно е, че ще трябва да ги изслушам независимо дали искам, или не.

— Отнася се до мис Пейтън. Ако си умен, ще се откажеш от всичките си намерения спрямо нея. Тя е изключително куха и погълната от себе си, като всички останали, които познавам. Фасадата е красива, съгласен съм... но според мен под нея няма нищо. Несъмнено смяташ да я вземеш за своя метреса, ако се провалят опитите ѝ да спечели Кендъл. Съветът ми е: недей. Има жени, които могат да ти предложат безкрайно повече.

В първия момент Саймън не отговори. Чувствата му към Анабел Пейтън бяха прекалено сложни. Той обожаваше Анабел, харесваше я и бог знае, че нямаше право да я съди сурово, че е станала метреса на друг мъж. Но въпреки всичко самата вероятност, че е приела Ходжхем в леглото си, предизвикваше у него смесица от ревност и гняв, което го изненада.

След като чу слуховете, които лорд Бърдик разпространяваше, че Анабел е станала тайна любовница на лорд Ходжхем, Саймън не беше в състояние да се удържи да не разследва твърдението. Попита баща си, който водеше педантично счетоводните книги, дали някой някога му е давал пари вместо Пейтън. Баща му бе потвърдил, че Ходжхем от време на време покрива сметките им. Въпреки че със сигурност това не доказваше нищо, все пак натежаваше в полза на вероятността Анабел да е станала метреса на Ходжхем. А уклончивостта ѝ по време на разговора им предишната сутрин определено не опровергаваше слуха.

Явно положението на семейство Пейтън беше отчайващо... но защо Анабел трябваше да се обърне към дебел, стар дърдорко като Ходжхем за помощ, беше загадка. От друга страна толкова много решения в живота — добри и лоши — се вземаха в зависимост от момента.

Може би Ходжхем е успял да се появи в момент, когато защитните сили на Анабел са били най-слаби и тя си е позволила да бъде убедена да даде на стария негодник онова, което той иска, в замяна на парите, от които толкова се е нуждаела.

Тя нямаше пари за обувки за разходка. Исусе. Щедростта на Ходжхем наистина не беше голяма, да се отпусне за няколко нови

рокли, но не и за сносни обувки и бельо, което беше почти на парцали. Ако Анабел изобщо трябваше да е любовница на някой мъж, то тогава защо да не беше на Саймън, и поне да получава истинска компенсация за услугите си. Явно обаче бе прекалено скоро, за да отвори дума пред нея за това. Не, щеше да чака търпеливо, докато Анабел се опитва да изкопчи предложение от лорд Кендъл. И той не възнамеряваше да прави нищо, за да осуети шансовете ѝ. Но ако се провалеше с лорда, Саймън се канеше да ѝ предложи много по-добра оферта от сегашното съмнително споразумение с Ходжхем.

Когато си я представи изтегната гола в неговото легло, Саймън усети похотта му да лумва отново, и се опита да подхване нишката на прекъснатия разговор.

— Какво те кара да мислиш, че се интересувам от мис Пейтън?
— попита той небрежно.

— Фактът, че ти едва не падна от коня си, когато я видя по долни гащи.

Това предизвика неохотна усмивка у Саймън.

— С фасада като тази, мога да не давам пет пари за онова, което е отдолу.

— А би трябвало — каза графът с категоричен тон. — Мис Пейтън е егоистична кучка.

— Уестклиф — попита Саймън, — хрумвало ли ти е някога, че може случайно да грешиш? За нещо?

Графът изглеждаше изненадан от въпроса.

— Всъщност, не.

Като поклати глава с мрачна усмивка, Саймън смушка коня.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато момичетата тръгнаха да се връщат към Стоуни Крос, Анабел усети внезапна болка в глезена. Сигурно го беше изкълчила, докато играеха раундърс, макар да не си спомняше кога точно се е случило. Като въздъхна тежко, тя вдигна кошницата и забърза до Лилиан, която изглеждаше замислена. Дейзи и Еви вървяха на няколко крачки зад тях, потънали в сериозен разговор.

— За какво се тревожиш? — обърна се Анабел тихо към Лилиан.

— Графът и господин Хънт... мислиш ли, че ще кажат на някого какво са видели днес следобед? Това може да накърни сериозно репутацията ни.

— Не мисля, че Уестклиф ще го направи — отвърна Анабел, след като помисли малко. — Склонна съм да му вярвам, когато направи онази бележка за амнезията. Освен това не изглежда като мъж, който разпространява слухове.

— А господин Хънт?

Анабел се намръщи.

— Не знам. Не ми убегна това, че не обеща да си мълчи. Предполагам, ще си държи устата затворена, ако смята, че може да спечели нещо от това.

— Тогава ти си тази, която трябва да го попита. Веднага щом видиш господин Хънт на бала довечера, трябва да отидеш при него и да го накараш да обещае да не казва на никого, че сме играли раундърс.

Спомняйки си за танците, които щяха да се състоят в имението тази вечер, Анабел простена. Беше относително — не, напълно! — сигурна, че няма да може да понесе да се срещне с Хънт след случилото се днес следобед. От друга страна Лилиан беше права — човек не можеше да бъде сигурен, че Хънт ще си мълчи. Анабел трябваше да се оправи с него, колкото и да се ужасяваше от перспективата.

— Защо аз? — попита тя, макар че вече знаеше отговора.

— Защото Хънт те харесва. Всички го знаят. Ще е много по-склонен да направи нещо, ако ти го помолиш.

— Няма да се съгласи да направи каквото и да било без нищо насреща — промърмори Анабел, докато пулсирането в крака ѝ се засилваше. — Ами ако ми отпрати някакво непристойно предложение?

Последва дълга, извинителна пауза, докато накрая Лилиан се обади:

— Може би трябва да му хвърлиш някой кокал?

— Какъв кокал? — попита изненадана Анабел.

— Ами например да му позволиш да те целуне, стига това да го накара да си мълчи.

Удивена, че Лилиан може да предлага такова нещо с подобен небрежен маниер, Анабел рязко си пое въздух.

— Боже мой, Лилиан! Не мога да го направя!

— Защо не? Целувала си мъже преди, нали?

— Да, но...

— *Още едни устни, какво толкова?* Само се увери, че никой не ви гледа и го направи много бързо. След това господин Хънт ще бъде спечелен и ще запази тайната ни.

Анабел поклати глава и сподави смеха си, но сърцето ѝ затуптя болезнено при тази идея. Тя не можеше да не си спомни онази далечна тайна целувка в панорамния театър, секундите на опустошително разбъркване на чувства, които я бяха оставили разтърсена и занемяла.

— Само трябва да направиш така, че да стане ясно, че една целувка е всичко, на което може да се надява от теб — продължи Лилиан, — и че това никога повече няма да се случи.

— Извинявай, че се съмнявам в плана ти... но воня на развалена риба. *Още едни устни, какво толкова?* Само че има разлика, ако те са на Саймън Хънт! Той никога няма да бъде удовлетворен от нещо толкова тривиално като целувка, а аз не мога да му предложа нищо повече от това.

— Наистина ли намираш господин Хънт за толкова отблъскващ? — попита лениво Лилиан. — Той не е лош, всъщност. Бих го нарекла дори красив.

— Толкова е непоносим, че никога не съм забелязвала как изглежда. Но ще призная, че... — Анабел млъкна объркано, обмисляйки въпроса от всички страни.

Обективно погледнато — в неправдоподобните обстоятелства, в които човек би могъл изобщо да бъде обективен спрямо Саймън Хънт — той наистина беше добре изглеждащ мъж. Думата „красив“ обикновено се прилагаше към хора със силно изсечени черти и слаби, елегантни пропорции. Но Саймън Хънт предефинира думата с дръзкото си, чисто изрязано лице, безочливи черни очи и силен нос, и широката уста, която винаги бе на ръба да се засмее непочтително. Дори необичайните му ръст и мускулатура му подхождаха идеално, сякаш природата бе признала, че той не е създание, което да бъде оформено половинчато.

Саймън Хънт я караше да се чувства неловко от първия миг, в който се срещнаха. Макар никога да не го беше виждала по друг начин, освен идеално облечен и в пълен самоконтрол, Анабел винаги имаше чувството, че той е в най-добрия случай полуопитомен. Най-първичните ѝ инстинкти я предупреждаваха, че под подигравателната му фасада стои човек, способен на плашеща страст, може би дори на бруталност. Не беше мъж, който можеше да бъде ръководен.

Тя се опита да си представи тъмното му лице над нейното, горещия дъх на устата му, ръцете му, склучени около нея... точно като преди, само дето щеше да е доброволна участничка. Той е просто мъж, напомни си тя нервно. А и една целувка наистина бе нещо мимолетно. Но през мига, в който траеше, тя щеше да е интимно свързана с него. И оттогава винаги, когато се срещнеха, Саймън Хънт щеше да злорадства мълчаливо. Това трудно можеше да бъде понесено.

Тя разтърка челото си, което внезапно я заболя, сякаш ударено с бата за раундърс.

— Не можем ли просто да игнорираме цялата тази работа и да се надяваме, че той ще прояви добър вкус и ще си държи устата затворена?

— О, да — отговори саркастично Лилиан, — господин Хънт е олицетворение на фразата „добър вкус“. Разбира се, ще стискаме палци и ще чакаме... ако нервите ти могат да издържат напрежението.

Като масажираше слепоочията си, Анабел изпъшка отчаяно.

— Добре. Ще отида при него тази вечер. И ще... — Тя се поколеба. — Ще го целуна, ако е необходимо. Но ще приема това като нещо повече от адекватно плащане на всичките рокли, които ти ми даде!

Доволна усмивка разтегна устните на Лилиан.

— Сигурна съм, че можеш да постигнеш някакво съгласие с господин Хънт.

След като се разделиха пред къщата, Анабел отиде в стаята си за следобедна дрямка, която — надяваше се — ще я възстанови преди вечерния бал. Майка ѝ не се виждаше никъде, по всяка вероятност бе избрала да пие чай с някоя от другите дами в салона на долния етаж. Беше благодарна, че майка ѝ я няма, което ѝ позволи да се преоблече и да се измие, без да отговаря на нежелани въпроси. Макар да беше любяща и толерантна майка, Филипа не би реагирала добре на новината, че дъщеря ѝ е била замесена в някаква неприятност със сестрите Бауман.

След като си облече чисто бельо, Анабел се пъхна под изгладените чаршафи. За нейно разочарование, досадната болка в глезена не ѝ позволи да заспи. Изтощена и раздразнена, тя извика прислужницата да ѝ донесе леген със студена вода и натопи крака си за половин час в него. Глезенът ѝ определено беше подут, от което заключи мрачно, че денят определено е бил лош. Като ругаеше, докато обуваше чист чорап върху бледата, подпухнала плът, Анабел се облече бавно. Извика още веднъж прислужницата, когато ѝ потрябва помощ да стегне корсета си и да завърже отзад жълтата си копринена рокля.

— Госпожице? — Очите на прислужницата се присвиха тревожно, когато тя видя скованото изражение на Анабел. — Изглеждате малко болна... Искате ли да ви донеса нещо? Икономката държи лекарство в шкафа си за женски неразположения...

— Не, не е това — каза Анабел с изнурена усмивка. — Просто ме боли глезенът.

— Какво ще кажете за отвара от върбови кори? — предложи момичето, минавайки зад Анабел да закопчее балната рокля. — Ще сляза долу и ще я донеса веднага, а вие ще я изпие, докато правя косата ви.

— Да, благодаря. — Анабел остана неподвижна, докато пъргавите пръсти на прислужницата закопчаха роклята, след това седна благодарно в стола пред тоалетката. Погледна отражението си в огледалото. — Нямам представа как съм го наранила.

Прислужницата разпухка бледия златист тюл, който украсяваше ръкавите на роклята на Анабел.

— Отивам бързо за отварата, госпожице. Тя ще ви оправи.

Точно когато момичето излезе, се появи Филипа. Тя се усмихна при вида на дъщеря си, облечена в красивата жълта рокля, спря се зад нея и срещна погледа ѝ в огледалото.

— Изглеждаш прекрасно, скъпа.

— Чувствам се отвратително — каза с насилена усмивка Анабел.

— Изкълчих си глезена по време на разходка с другите самотнички този следобед.

— Трябва ли да се отнасяш към себе си по този начин? — попита Филипа, изглеждаше смутена. — Сигурно можеш да измислиш някое по-приятно име за вашата малка група...

— Но това ни подхожда — усмихна се Анабел. — Ако ще те накара да се почувстваш по-добре, наистина ще произнеса думата с подходяща нотка на ирония.

Филипа въздъхна.

— Страхувам се, че моят запас от ирония е доста изчерпан в момента. Не ми е лесно да те гледам как се бориш и кроиш планове, докато другите момичета на твоята възраст прекарват приятно времето си. Да те виждам как обличаш рокли назаем и да знам за бремето, което носиш... Мислила съм си хиляди пъти, че ако баща ти не беше починал и ако имахме малко повече пари...

Анабел сви рамене.

— Всеки с късмета си, мамо.

Филипа я погали по косата.

— Защо не си останеш в стаята тази вечер? Ще ти почета, докато лежиш с повдигнат крак...

— Не ме изкушавай — каза Анабел разгорещено. — Не ми се иска нищо повече от това — но не мога да си позволя да стоя тук тази вечер. Не мога да пропусна и една възможност да направя впечатление на лорд Кендъл. — И да преговарям със Саймън Хънт, помисли си тя, изпълнена със страх.

* * *

След като изпи голяма чаша отвара от върбови кори, Анабел успя да слезе на долния етаж, въпреки че подутината на крака ѝ отказваше

да спадне. Тя имаше време да размени няколко думи с Лилиан, преди гостите да бъдат поведени към салона за хранене. Слънцето беше оставило красив розов загар върху страните на Лилиан, кафявите ѝ очи блестяха меко на светлината от свещниците.

— До този момент лорд Уестклиф прави очевидно усилие да игнорира „самотничките“ — каза Лилиан с усмивка. — Ти беше права — от тази страна няма да има неприятности. Единственият ни потенциален проблем е господин Хънт.

— Няма да е проблем — произнесе мрачно Анабел. — Както по-рано обещах, ще говоря с него.

Лилиан се усмихна с облекчение.

— Ти си чудесна, Анабел.

Когато седнаха на масата за вечеря, Анабел откри със смущение, че е сложена до лорд Кендъл. При други обстоятелства това щеше да е приятно предимство, но специално тази вечер тя не беше в настроение. Не се чувстваше способна да води интелигентен разговор, докато глезенът ѝ пулсираше и главата я болеше. Като се добавеше и дискомфортът, че Саймън Хънт седи право срещу нея с влудяващо самообладание. И за да станат нещата още по-лоши, чувство за гадене не ѝ позволяваше да се наслади на великолепната храна. Лишена от обичайния си здрав апетит, тя ровеше безразлично в чинията. Всеки път, когато вдигнеше очи, откриваше, че Хънт е вперил поглед в нея и ѝ се струваше, че открива тънка подигравка в него. Слава богу, че няколкото коментара, които бе направил към нея, бяха любезни и изтъркани, и тя можа да изкара вечерята без инциденти.

С приключването на вечерята откъм балната зала се чу музика и Анабел беше благодарна, че балът ще започне скоро. Най-после щеше да бъде напълно спокойна да седи в редицата на „самотничките“ и краката ѝ да си почиват, докато другите танцуваха. Предполагаше, че слънцето по-рано днес я е напекло прекалено, тъй като се чувстваше неприятно замаяна и с възпалена кожа. Лилиан и Дейзи, напротив, изглеждаха жизнени и здрави, както винаги. За съжаление, горката Еви беше получила мъмрене от леля си и бе останала в стаята си силно огорчена.

— От слънцето ѝ стават лунички — каза печално Дейзи. — Леля Флорънс каза на Еви, че след нашето излизане щяла да стане на

петна като леопард и че не трябвало да прави нищо с нас, докато тенът на лицето ѝ не станел отново нормален.

Анабел се намръщи, изпита съчувствие към приятелката си.

— Отвратителната леля Флорънс — промърмори тя. — Явно нейната единствена цел в живота е да кара Еви да се чувства ужасно.

— А в това я бива много — съгласи се Дейзи. Внезапно тя видя нещо над рамото на Анабел, което я накара да се ококори. — По дяволите! Господин Хънт идва насам. Умирам от жажда, затова отивам до масата с напитки, ще взема нещо и за вас... Ъ-ъ-ъ...

— Лилиан ти е казала — произнесе Анабел мрачно.

— Да, и трите сме ти вечно благодарни за жертвата, която ще направиш за нас.

— Жертва — повтори Анабел, не ѝ хареса как прозвуча думата. — Не е ли малко силно казано? Както Лилиан отбеляза: „Още едни устни, какво толкова?“

— Казала го е на теб — дяволито ѝ се усмихна Дейзи. — Но на мен и на Еви каза, че по-скоро би умряла, отколкото някога да се съгласи да целуне мъж като господин Хънт.

— Какво... — започна Анабел, но Дейзи вече се отдалечаваше с кискане.

Почувствала се внезапно като жертвена девица, хвърлена в ада, Анабел трепна, когато чу дълбокия глас на Саймън Хънт до ухото си. Тихият присмех в баритона му сякаш отекна по целия ѝ гръбнак.

— Добър вечер, мис Пейтън. Виждам, че сте напълно облечена... за разнообразие.

Скърцайки със зъби, тя се обърна към него.

— Трябва да призная, господин Хънт, че бях удивена от сдържаността ви по време на вечеря. Очаквах взрив обидни коментари от вас, но все пак успяхте да се държите като джентълмен в продължение на цял час.

— Струваше ми извънредно много — призна той мрачно. — Но си помислих, че бих могъл да оставя шокиращото поведение на вас... — Той млъкна деликатно, преди да добави: — ... тъй като явно се справяте толкова добре с това напоследък.

— Приятелките ми и аз не сме направили нищо лошо!

— Да съм казал, че не одобрявам да играете раундърс голи? — попита той невинно. — Тъкмо напротив — подкрепям го с цялото си

сърце. Всъщност, мисля, че трябва да играете всеки ден.

— Не съм била „гола“ — изсъска му остро тя. — Бях... по долни дрехи.

— А така ли? — вдигна вежди той лениво.

Тя се изчерви силно, унижена, че е забелязал колко окъсано е бельото ѝ.

— Казахте ли на някого, че сте ни видели на поляната?

Явно въпросът ѝ беше очакван. Бавна усмивка изкриви устните му.

— Още не.

— Планирате ли да кажете?

Хънт обмисли въпроса със загрижена физиономия, която не можа да прикрие удоволствието му от ситуацията.

— Чак да планирам... не... — Той сви рамене със съжаление. — Но знаете как е. Понякога ти се изплъзва нещо по време на разговор...

Анабел присви очи.

— Какво може да ви накара да мълчите?

Хънт се престори, че е шокиран от прямотата ѝ.

— Мис Пейтън, би трябвало да се научите да боравите с тези материи малко по-дипломатично, не мислите ли? Бих предположил, че такава изтънчена дама като вас ще прояви повече такт и деликатност...

— Нямам време за дипломация — прекъсна го тя намръщено. — Освен това е очевидно, че не може да се разчита на вас да си мълчите, ако не ви се предложи някакъв подкуп.

— Думата „подкуп“ има толкова негативно значение — замислено произнесе той. — Предпочитам да го наричам стимул.

— Наричайте го както искате — каза тя нетърпеливо. — Да минем към преговорите, става ли?

— Хубаво. — Лицето на Хънт беше спокойно, но в кафявите дълбини на очите му проблясваше смях. — Предполагам, че трябва да бъда убеден да мълча за скандалната ви лудория, мис Пейтън. С подходящи стимули.

Анабел не каза нищо, сведе мигли, когато си помисли какво се канеше да произнесе. След като думите бѐдеха изречени, не можеха да се върнат обратно. Мили боже, защо на нея се падна да купи мълчанието на Саймън Хънт за глупавата игра на раундърс, която тя дори не искаше да играе?

— Ако бяхте джентълмен — прошепна тя, — това нямаше да е необходимо.

От потиснатия смях гласът му прозвуча дрезгаво и грапаво.

— Не, не съм джентълмен. Но не мога да се удържа да не ви напомня, че не аз бях този, който тичаше полугол по поляната днес следобед.

— Ще млъкнете ли? — прошепна тя остро. — Някой ще ви чуе.

Хънт я гледаше очарован, очите му бяха тъмни и топли.

— Кажете най-добрата си оферта, мис Пейтън.

Вперила очи в една точка на стената далеч зад раменете му, Анабел произнесе с приглушен тон.

— Ако обещаете да си млъките за играта на раундърс... ще ви позволя да ме целунете. — Краищата на ушите ѝ станаха толкова горещи, че едва не опърлиха косата ѝ.

Необяснимото мълчание, което последва предложението ѝ, беше мъчително. Вдигайки поглед нагоре, Анабел видя, че е изненадала Хънт. Той я гледаше така, сякаш току-що бе говорила на чужд език и той не е съвсем сигурен дали е разбрал правилно.

— Една целувка — поясни Анабел. Нервите ѝ бяха опънати от напрежението между тях. — И не си въобразявайте, че само защото съм ви позволила да го направите веднъж, ще се съглася и друг път.

Хънт отвърна необичайно сдържано, явно подбирайки внимателно думите си.

— Предположих, че ще ми предложите да танцуваме. Валс или кадрил.

— Мислих за това — каза тя. — Но една целувка е много по-целесъобразна, да не споменаваме, че е и много по-кратка.

— Не и по начина, по който аз целувам.

Тихото твърдение накара коленете ѝ да се разтреперят.

— Не ставайте смешен — каза тя грубо. — Един обикновен валс трае най-малко три минути. Не е възможно да целувате някого толкова дълго.

Гласът на Хънт стана едва доловимо по-грапав, когато отговори:

— Вие знаете най-добре, разбира се. Много добре — приемам предложението ви. Една целувка. Срещу това да не издавам тайната ви. Аз ще реша кога и къде да се случи.

— „Кога“ и „къде“ ще бъде решено съвместно — възрази Анабел. — Целият смисъл на това е да запази репутацията ми неопетнена — няма да ви позволя да я изложите на риск, като изберете неподходящо време или място.

Хънт се усмихна подигравателно.

— Какъв преговарящ сте само, мис Пейтън. Господ да ни е на помощ, ако имате бъдещи амбиции да участвате в света на бизнеса.

— Не, единствената ми амбиция е да стана лейди Кендъл — отвърна тя с отровна любезност. Имаше удоволствието да види как усмивката му се стопява.

— Би било жалко — въздъхна той. — За вас, както и за Кендъл.

— Вървете по дяволите, господин Хънт! — Тя се отдалечи от него, игнорирайки болката в изкълчения си глезен.

Докато си проправяше път към задната тераса, осъзна, че травмата на крака ѝ се е влошила, пронизващата болка стигна до коляното ѝ.

— По дяволите! — В това състояние едва ли можеше да постигне някакъв напредък с Кендъл. Не беше лесно да си съблазнителна, когато си на ръба да крещиш. Почувства се внезапно изтощена и разбита, и реши, че ще се прибере в стаята си. Сега, когато задачата ѝ със Саймън Хънт беше приключила, най-доброто, което можеше да направи, беше да щади глезена си и да се надява, че ще се подобри до сутринта.

С всяка следваща стъпка, която правеше, болката се усилваше, докато накрая не усети как под твърдия корсет се стичат капки студена пот. Никога не беше имала такава травма преди. Не само кракът я болеше, но и внезапно ѝ се зави свят. Съдържанието на стомаха ѝ обезпокоително се разбърка. Не ѝ стигаше въздух... трябваше да излезе навън в студената тъмнина и да седне някъде, докато гаденето премине. Вратата към задната тераса изглеждаше ужасяващо далече и тя се запита замаяно как ще стигне дотам.

За щастие, сестрите Бауман забързаха към нея, когато видяха, че разговора ѝ със Саймън Хънт е свършил. Очаквателната усмивка върху лицето на Лилиан помръкна, когато срещна потъмнелия от болка поглед на Анабел.

— Изглеждаш ужасно — възкликна Лилиан. — Боже мой, какво ти е казал господин Хънт?

— Съгласи се на целувката — отвърна рязко Анабел, като продължи да се тътри към терасата. Музиката от оркестъра едва стигаше до ушите ѝ.

— Ако перспективата те ужасява чак толкова много... — започна Лилиан.

— Не е това — отвърна раздражено Анабел. — Глезенът ми: Изкълчих го по-рано през деня и сега едва вървя.

— Защо не каза по-рано? — Лилиан прозвуча загрижено. Тя обвинява си ръка около Анабел. — Дейзи, иди до най-близката врата и я задръж отворена, докато минем.

Сестрите ѝ помогнаха да излезе навън и Анабел избърса изпотеното си чело.

— Мисля, че ми се повръща — простена тя, когато устата ѝ се напълни неприятно и в гърлото ѝ се надигна щипещ жлъчка. Кракът я болеше, сякаш беше премазан от колело на карета. — О, господи, не може. Не може точно сега да ми се повръща.

— Всичко е наред. — Лилиан я побутна към лехата с цветя, която минаваше покрай стъпалата на терасата. — Никой няма да те види, скъпа. Повръщай си, колкото искаш. С Дейзи ще се погрижим за теб.

— Точно така — съгласи се сестра ѝ. — Истинските приятели никога няма да тръгнат да ти дърпат косата назад, докато повръщаш печената си тиква.

Анабел щеше да се изсмее, ако не беше обхваната от мъчителен пристъп на гадене. За щастие, не беше яла много на вечеря, така че процесът не трая дълго. Стомахът ѝ изригна и тя нямаше избор, освен да се предаде. Като пъшкаше и плюеше в лехата, тя простена слабо:

— Съжалявам. Толкова съжалявам, Лилиан.

— Не ставай смешна. Ти нямаше ли да направиш същото за мен?

— Разбира се, че щях... но ти никога нямаше да си толкова глупава...

— Не си глупава — каза нежно Лилиан. — А си болна. Вземи сега носната ми кърпичка.

Все още приведена напред, Анабел взе украсеното с дантела парче лен, но се дръпна при миризмата на парфюм.

— Нямах ли друга, която не е парфюмирана?

— Да му се не види! — изпъшка със съжаление Лилиан. — Дейзи, къде е твоята кърпичка?

— Забравих я — дойде краткият отговор.

— Ще се наложи да използваш тази — въздъхна Лилиан. — Това е всичко, което имаме.

В този момент в разговора се намеси мъжки глас:

— Вземете тази.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Прекалено замаяна, за да забележи какво се случва около нея, Анабел пое чистата носна кърпичка, която ѝ пъхнаха в ръката. Слава богу, не миришеше на нищо, имаше само лек дъх на кола за колосване. След като избърса изпотеното си лице, а после и устата, тя се изправи и погледна новодошлия. Болезненият ѝ стомах се сви агонизиращо при вида на Саймън Хънт. Явно я беше последвал навън на терасата точно навреме, за да види унизителното ѝ повръщане. Искаше ѝ се да умре. Само ако можеше да изгича веднага и да заличи в съзнанието си завинаги факта, че Саймън Хънт я е видял в такова положение.

Лицето на Хънт беше безстрастно, с изключение на бръчката, врязана между веждите. Той бързо се пресегна да я задържи, когато тя се олюля пред него.

— В светлината на скорошната ни уговорка — прошепна той, — това е в голяма степен неласкателно, мис Пейтън.

— О, махнете се — простена Анабел, но се облегна на силното му тяло, когато я връхлетя нов пристъп на гадене. Тя притисна кърпичката до устата си и задиша през нос, от което се почувства по-добре. Но се чувстваше слаба и ѝ стана ясно, че ако той не беше тук, тя щеше да се свлече на земята. Боже мой, какво ѝ ставаше?

Хънт я прихвана по-здраво.

— Мисля, че изглеждате бледа — отбеляза той и нежно отметна назад един кичур от косата ѝ, който бе паднал на потното ѝ лице. — Какъв е проблемът, скъпа? Само стомахът ли е, или ви боли някъде другаде?

Под пластове злочестина Анабел се изненада от нежността, да не споменаваме факта, че един джентълмен не би трябвало никога, ама никога да споменава, който и да е вътрешен женски орган. Само че в този момент тя беше прекалено зле, за да прави каквото и да е, освен да стои притисната до ревера на сакото му. Като се съсредоточи върху въпроса му, тя се замисли за хаоса в негостоприемното си тяло.

— Боли ме навсякъде — прошепна. — Главата, стомахът, гърбът... но най-много глезенът.

Докато говореше, усети, че устните ѝ се вдървяват. Облиза ги, за да провери, разтревожена от липсата на чувствителност. Ако беше малко по-малко дезориентирана, щеше да забележи, че Хънт я гледа по начин, по който никога не го беше правил преди. По-късно Дейзи щеше да ѝ опише подробно колко покровителствено е изглеждал, докато е стоял и я е държал в прегръдките си. В момента, обаче, Анабел беше прекалено нещастна, за да възприема каквото и да било извън собствената си болест.

Лилиан се приближи напред, за да измъкне Анабел от хватката на Хънт.

— Благодаря, че ни услужихте с кърпичката си, сър. Сега можете да си тръгвате, аз и сестра ми сме напълно способни да се грижим за мис Пейтън.

Игнорирайки американката, Хънт продължи да държи Анабел и да се взира в преbledнялото ѝ лице.

— Как наранихте глезена си? — попита той.

— По време на играта, предполагам...

— Не ви видях да пиете нищо по време на вечерята.

— Хънт сложи ръка на челото ѝ, проверявайки за температура.

— Жестът беше удивително интимен и свойски.

— По-рано пили ли сте нещо?

— Ако имате предвид алкохол или вино, не. — Тялото на Анабел изглеждаше така, сякаш се отпускаше бавно, сякаш умът ѝ бе изгубил напълно контрол над движенията на крайниците ѝ. — Пих чай от върбови кори в стаята си.

Топлата ръка на Хънт мина отстрани по лицето ѝ. Тя беше толкова студена, трепереше в пропитата си от пот рокля, кожата ѝ беше настръхнала. Усетила подканящата топлина, която се излъчваше от неговото тяло, тя бе почти завладяна от порива да се зарови в самото му като малко животинче в хралупа.

— У-умирам от студ — прошепна тя и ръката му се стегна импулсивно около нея.

— Дръжте се за мен. — Той сръчно свали самото си, като в същото време я придържаше. Наметна я с него, то още пазеше

топлината на неговата кожа и тя се опита да му благодари, издавайки нечленоразделен звук.

Раздразнена, че един доказан негодник държи приятелката ѝ, Лилиан заговори нетърпеливо:

— Вижте, господин Хънт, аз и сестра ми...

— Идете и намерете госпожа Пейтън — прекъсна я Хънт; заради мекотата тонът му не прозвуча по-малко властно. — И уведовете лорд Уестклиф, че мис Пейтън се нуждае от доктор. Той знае кого да повика.

— А вие какво ще правите? — поиска да знае Лилиан, явно несвикнала да получава такива заповеди.

Очите на Хънт се присвиха, когато отвърна:

— Ще пренеса госпожица Пейтън през входа за прислугата отстрани на къщата. Сестра ви ще дойде с нас, за да не изглеждаме неприлично.

— Това показва само колко малко знаете за благоприличието! — сопна се Лилиан.

— Няма да обсъждам въпроса. Опитайте се да сте от някаква полза, става ли? Вървете.

След пауза, изпълнена с гняв, Лилиан се обърна и тръгна към вратите на балната зала.

Дейзи беше изпълнена с благоговение.

— Не мисля, че някой някога е дръзвал да говори със сестра ми по този начин. Вие сте най-смелият мъж, когото познавам, господин Хънт.

Хънт се наведе внимателно, за да промуши ръка под коленете на Анабел. Вдигна я с лекота, подхващайки треперещите ѝ крайници и пластовете шумоляща коприна. Анабел си помисли, че никога мъж не я беше носил на ръце — не можеше да си представи, че това наистина се случва.

— Аз мисля... мисля, че мога да извървя част от пътя — успя да произнесе тя.

— Не трябва да го правите надолу по стъпалата — спокойно отвърна Хънт. — Възползвайте се, докато ви демонстрирам галантната страна на характера си. Ще прехвърлите ли ръка през врата ми?

Анабел се подчини, доволна, че може да пощади пламтящия си глезен. Устоявайки на изкушението да отпусне глава на рамото му, тя

обви лявата си ръка около врата му.

— Не мислех, че имате галантна страна — каза тя и зъбите ѝ изтракаха, когато я разтърси нова студена тръпка. — Мислех, че сте пълен негодник.

— Не знам как хората си създават такива представи за мен — отвърна той и я погледна със закачлив блясък в очите. — Винаги съм бил трагично неразбран.

— Аз още смятам, че сте негодник.

Хънт се усмихна и я настани още по-удобно в ръцете си.

— Явно болестта не е променила мнението ви.

— Защо ми помагате, след като току-що ви казах да вървите по дяволите? — прошепна тя.

— Имам неотменен интерес в опазване на здравето ви. Искам да сте в отлична форма, когато събирам дълговете си.

Докато Хънт слизаше по стъпалата с уверена, бърза стъпка, тя усети плавната грация, с която той се движеше — не като танцьор, а като дебнеща котка. Лицата им бяха съвсем близо — виждаше се, че безмилостното бръснене не е успяло да заличи наболите косъмчета на мустаците му. Търсейки по-сигурна защита, тя се притисна по-здраво в него и върховете на пръстите ѝ докоснаха завитата му на тила коса. Колко жалко, че съм болна, помисли си тя. Ако не ми беше толкова студено и не бях замаяна и слаба, можеше дори да изпитам удоволствие да бъда носена така.

Стигнаха до пътеката, която се извиваше покрай къщата и Хънт спря, за да позволи на Дейзи да ги настигне и да води напред.

— Вратата на прислугата — напомни ѝ той и момичето кимна.

— Да, знам коя е. — Дейзи погледна през рамо, когато мина пред тях на пътеката. Дребното ѝ лице бе напрегнато. — Никога не съм чувала, че изкълчен крак може да причини повръщане — изкоментира тя.

— Предполагам, че се касае за нещо повече от изкълчен глезен — отвърна Хънт.

— Мислите ли, че може да е от върбовия чай? — обърна се отново тя.

— Не, върбовата кора не би причинила такава реакция. Имам идея какъв може да е проблемът, но няма да съм в състояние да го потвърдя, докато не стигнем стаята на мис Пейтън.

— Какво разбирате под това „да потвърдите идеята си“? — попита предпазливо Анабел.

— Единственото, което искам, е да погледна глезена ви. — Хънт ѝ се усмихна. — Сигурно го заслужавам, след като ще ви нося три етажа нагоре.

Оказа се, че стълбите изобщо не са проблем за него. Когато стигнаха на третия етаж, дишането му беше все тъй равно, както преди. Анабел си помисли, че можеше да го направи десет пъти поред, без да се изпоти. Когато му го каза, той отвърна небрежно:

— Прекарал съм по-голямата част от младостта си във влачене на говеждо и свинско за магазина на баща ми. Да нося вас е далеч по-приятно.

— Колко мило — смотолеви Анабел, очите ѝ бяха затворени. — Всяка жена мечтае да ѝ кажат, че я предпочитат пред една умряла крава.

От гърдите му се откъсна смях и той се обърна, за да не блъсне краката ѝ в рамката на вратата. Дейзи им отвори да влязат и проследи с тревожен поглед как Хънт занася Анабел до покритото с брокатена кувертюра легло.

— Пристигнахме — обяви той, като я сложи долу и подпъхна допълнителна възглавница, която да я държи в полуседнало положение.

— Благодаря — прошепна тя, вгледана в черните очи над нея.

— Искам да видя крака ви.

Сърцето ѝ пропусна един удар при скандалното изявление. Когато пулсът ѝ се нормализира, той беше слаб и много по-бърз.

— Бих предпочела да изчакаме идването на доктора.

— Не ви моля за разрешение. — Игнорирайки протестите ѝ, Хънт вдигна края на полата ѝ.

— Господин Хънт! — Дейзи възмутено забърза към него. — Не смейте! Мис Пейтън е болна и ако не дръпнете ръката си веднага...

— Приберете перата си — отвърна Хънт сардонично. — Няма да оскърбя моминското целомъдрие на мис Пейтън. Най-малкото, не още. — Погледът му се отмести към бледото лице на Анабел. — Не мърдайте... — Той млъкна и рязко си пое дъх, когато вдигна полата ѝ и видя подутия глезен. — По дяволите. Досега винаги съм ви смятал за

разумна и интелигентна млада жена. Защо сте слезли долу в това състояние?

— О, Анабел — прошепна Дейзи. — Глезенът ти изглежда ужасно.

— По-рано не беше толкова зле — каза Анабел с оправдателен тон. — Влоши се през изминалия половин час и... — Тя изохка от болка и притеснение, когато усети Хънт да стига по-навътре под полата ѝ. — Какво правите? Дейзи, не му позволявай...

— Събувам ви чорапите — каза Хънт. — Освен това бих посъветвал мис Бауман да не се меси.

Като го изглежда намръщено, Дейзи се приближи до Анабел.

— Аз пък бих ви посъветвала да се държите внимателно, господин Хънт — каза тя раздражено. — Няма да стоя безразлична, докато безпокоите приятелката ми.

Хънт ѝ изпрати подигравателен поглед, след това сръчно разкопча жартиера ѝ.

— Мис Бауман, след няколко минути ще бъдем нападнати от посетители, включително госпожа Пейтън, лорд Уестклиф и коравосърдечната ви сестра, а след тях и от доктора. Дори на мен, един закоравял похитител, за какъвто минавам, ми е необходимо повече време, за да обезчестя някого. — Изражението му се промени, когато Анабел изохка при докосването му. Той сръчно нави надолу чорапите ѝ, пръстите му бяха леки като перце, но кожата ѝ бе толкова чувствителна, че дори най-лекият допир ѝ причиняваше непоносима болка. — Не мърдайте, сладката ми — прошепна той, като издърпа коприната от треперещия ѝ крак.

Хапейки устни, Анабел гледаше тъмната му глава, наведена над глезена ѝ. Той го сви внимателно, като се стараше да не я докосва повече, отколкото е нужно. След това спря, главата му се сведе още пониско.

— Точно както си мислех.

Дейзи протегна врат и погледна мястото, което Хънт показваше.

— Какви са тези малки белези?

— Ухапване от пепелянка — отвърна кратко Хънт. Той нави нагоре ръкавите на ризата си и те разкриха здрави мускулести ръце, покрити с тъмни косъмчета.

Двете момичета го гледаха шокирани.

— Била съм ухапана от змия? — попита Анабел смаяно. — Но как? Кога? Не може да е истина. Щях да усетя нещо... нали?

Хънт бръкна в джоба на сакото си, което беше още върху раменете ѝ, и затърси нещо.

— Понякога хората не забелязват момента, в който са ухапани. Горите в Хемпшир са пълни с пепелянки по това време на годината. Сигурно е станало по време на днешната ви разходка. — Намерил каквото търси, той измъкна малко стъгаемо ножче и го отвори.

Очите на Анабел се разшириха.

— Какво правите?

Хънт вдигна чорапа ѝ и го срязва точно на две.

— Правя турникет.

— В-винаги ли носите нож със себе си? — Винаги беше смятала, че у него има нещо пиратско, и виждайки го сега с навити ръкави и нож в ръката, образът само се затвърди.

Той седна отстрани до протегнатия ѝ крак, вдигна полата до коленете ѝ и завърза едното парче от чорапа ѝ над глезена.

— Почти винаги — отвърна той, концентрирайки се върху работата си. — Като син на месар очарованието от ножовете явно ми е вродено.

— Никога не съм мислила... — Анабел спря и изохка при стягането на коприната.

Погледът на Хънт срещна нейния.

— Съжалявам. — Той прокара внимателно другата половина на чорапа под раненото място. — Говореше, за да я разсейва, докато стягаше втория турникет. — Ето какво става, когато носите тези проклети тънки обувки навън. Сигурно сте настъпили някоя пепелянка, която се е приличала на слънце... и когато е видяла този красив, тънък глезен, е решила да го гризне. — Той направи пауза и произнесе нещо едва чуто под нос, което прозвуча като: „Не мога да кажа, че я обвинявам“.

Кракът ѝ пулсираше и гореше и очите ѝ се напълниха със сълзи. Опитвайки се да ги сдържи, тя заби пръсти в брокатената кувертюра под себе си.

— Защо глезенът започна да ме боли чак сега, щом съм била ухапана по-рано през деня?

— Понякога отнема няколко часа, преди ефектът да се прояви. — Хънт погледна към Дейзи. — Мис Бауман, позвънете на прислужниците — кажете им, че се нуждаем от лепка, наkisната във вряла вода. Незабавно.

— Какво представлява лепката? — попита Дейзи подозрително.

— Градински бурен. Икономката сигурно държи изсушена китка от нея в шкафа си, откак градинарят беше ухапан миналата година.

Дейзи се подчини и ги остави временно сами.

— Какво стана с градинаря? — попита Анабел през стиснати зъби. Тялото ѝ се разтърси от продължителни тръпки, сякаш бе потопена в ледена вода. — Умря ли?

Изражението на Хънт не се промени, но тя усети как въпросът ѝ го сепва.

— Не — каза той тихо и се приближи още. — Не миличка. — След това взе треперещата ѝ ръка в своята и стопли пръстите ѝ. — Хемпширските пепелянки не произвеждат достатъчно отрова да убият нещо по-голямо от котка или малко куче. — Погледът му беше галещ, когато продължи: — Ще се оправите. Ще ви е дяволски зле през следващите няколко дни, но след това всичко ще се нормализира.

— Не се опитвайте просто да бъдете мил, нали? — попита тя разтревожено.

Наведен над нея, Хънт отметна няколко къдрици от косата ѝ, които бяха залепнали към потното ѝ чело. Въпреки големината на ръката му, докосването бе леко и нежно.

— Никога не лъжа от любезност — прошепна той, усмихвайки се. — Един от многото ми недостатъци.

След като даде инструкции на един слуга, Дейзи се върна до леглото на приятелката си. Тя вдигна тънките си тъмни вежди при вида на Хънт, наведен над Анабел, но се въздържа от коментар. Вместо това попита:

— Не трябва ли да резнем надупчените места, за да излезе отровата?

Анабел ѝ хвърли предупредителен поглед и изграчи:

— Не му давай идеи, Дейзи!

Хънт вдигна очи нагоре и отговори:

— Не и когато става дума за пепелянка. — Очите му се присвиха, когато върна вниманието си към Анабел, забелязвайки, че дишането ѝ

е станало бързо и плитко. — Трудно ли дишате?

Тя кимна, опитваше се да вдиша отново и отново, имаше чувството, че дробовите ѝ са се свили до една трета от обичайния си размер. Сякаш връзките на корсета ѝ се стягаха още повече около гърдите при всяко поемане на въздух, а ребрата ѝ заплашваха да се спукат от напрежението.

Хънт нежно докосна лицето ѝ, палецът му мина по сухите ѝ устни.

— Отворете уста. — Той надникна през разтворените ѝ устни и отбеляза: — Езикът не е подут — ще се оправите. Трябва да свалите корсета, обаче. Обърнете се.

Преди Анабел да успее да отговори нещо, Дейзи се възмути:

— Аз ще ѝ помогна за корсета. Излезте от стаята, ако обичате.

— Виждал съм женски корсети и преди — информира я той саркастично.

Дейзи завъртя очи.

— Не се правете на глупав, господин Хънт. Очевидно не сте този, за когото се притеснявам. Мъжете не събличат корсети на млади дами по никакви причини, освен ако обстоятелствата не са животозастрашаващи — каквито, както току-що ни уверихте, те не са.

Хънт я възнагради с многострадално изражение.

— По дяволите, жено...

— Ругайте колкото си искате — остана непреклонна Дейзи. — По-голямата ми сестра може да ви надмине десет пъти. — Тя се изправи и се опъна в целия си ръст, макар че при метър и половина и още два спорни сантиметра ефектът не беше кой знае колко впечатляващ. — Корсетът на мис Пейтън ще остане върху нея, докато не напуснете стаята.

Хънт погледна Анабел, която така мъчително се опитваше да си поеме въздух, че изобщо не я беше грижа кой ще ѝ свали корсета, стига само да го нямаше.

— За бога — нетърпеливо произнесе той и отиде до прозореца, обръщайки се с гръб към тях. — Направете го.

Явно осъзнала, че това е единствената отстъпка, която той е готов да направи, Дейзи се подчини и побърза да свали самото от вкочаненото тяло на Анабел.

— Ще развържа връзките на гърба и ще ги плъзна под роклята ти — прошепна тя на Анабел. — По този начин ще останеш прилично покрита.

Анабел не можа да поеме достатъчно дъх, за да каже, че каквито и притеснения да е имала във връзка с благоприличието, те са нищо в сравнение с далеч по-неотложния проблем, че не е в състояние да диша. Като хриптеше, тя се обърна настрани и усети пръстите на Дейзи да подръпват хлъзгавия гръб на балната рокля. Дробовете ѝ се свиха в неуспешен опит да поемат безценния въздух. Тя простена и започна да пъхти отчаяно.

Дейзи изпусна няколко тлъсти ругатни.

— Господин Хънт, боя се, че трябва да поискам назаем ножа ви... връзките на корсета са се завързали на възел и не мога... о-ох — Последното възклицание дойде, когато Хънт тръгна към леглото, изблъсквайки я безцеремонно настрани, и се зае сам с корсета. Няколко точни движения с ножа и упоритата дреха внезапно разхлаби мъчителната си хватка около ребрата на Анабел.

Тя усети как той го издърпва от тялото ѝ и остава само тънкото покривало на ризата ѝ между неговия поглед и нейната гола кожа. В сегашното си състояние голотата беше най-малката ѝ грижа. Но тя знаеше в дъното на съзнанието си, че по-късно ще умре от срам.

Хънт я обърна по гръб с такава лекота, сякаш беше парцалена кукла, и се наведе над нея.

— Не се опитвайте толкова силно, скъпа. — Ръката му легна върху горната част на гръдния ѝ кош и той започна да го разтърква в успокояващи кръгове, задържайки ужасения ѝ поглед в своя. — Бавно. Просто се отпуснете.

Прикована от тъмния блясък на очите му, Анабел се помъчи да се подчини, но гърлото ѝ се свиваше при всеки хриплив дъх. Щеше да умре от задушаване точно в този момент.

Той не би ѝ позволил да отклони поглед от него.

— Ще се оправите. Вдишайте и издишайте. Бавно. Точно така. Да. — По някакъв начин слабата тежест на ръката му върху нейните гърди сякаш ѝ помогна, сякаш той имаше силата да накара дробовете ѝ да се върнат към нормалния си ритъм. — В момента преминавате през най-лошото.

— О, прекрасно — понечи да каже тя язвително, но думите я накараха да се задави и да изхълца.

— Не се опитвайте да говорите — само дишайте. Още едно дълго, бавно вдишване... и пак. Браво.

Когато Анабел постепенно възстанови дишането си, паниката започна да се оттича. Той беше прав... беше по-леко, ако не се напрягаше. Звукът от накъсаното ѝ дишане беше подкрепен от хипнотичната мекота на неговия глас.

— Точно така — прошепна той. — Това е начинът. — Ръката му продължи да се движи в бавни, спокойни кръгове върху гръдния ѝ кош. В докосването му нямаше нищо сексуално — всъщност, тя можеше да е дете, което той се опитваше да успокои. Беше удивена. Кой би допуснал някога, че Саймън Хънт може да е толкова мил?

Смутена, и в същото време благодарна, Анабел потърси едрата ръка, която се движеше спокойно върху гърдите ѝ. Тя беше толкова немошна, че жестът изискваше цялата ѝ сила. Предположил, че се опитва да го отблъсне, Хънт понечи да измъкне ръката си, но когато усети пръстите ѝ да се свиват около неговите, застина неподвижно.

— Благодаря ви — прошепна тя.

Докосването го накара да се напругне видимо, сякаш контактът бе разтърсил цялото му тяло. Той се взря не в лицето ѝ, а в деликатните пръсти, преплетени с неговите, като човек, който се опитва да разреши сложна загадка. Продължи да стои неподвижен още дълго, миглите му се сведоха, за да скрият изражението му.

Анабел се опита да овлажни с език сухите си устни и установи, че още не ги усеща.

— Лицето ми е безчувствено — произнесе тя дрезгаво и пусна ръката му.

Хънт вдигна очи с усмивката на човек, който току-що е открил нещо неочаквано за себе си.

— Лепката ще помогне. — След това докосна шията ѝ, палецът му мина по очертанията на челюстта с движение, което можеше да бъде определено като ласка. — Което ми напомня... — Той погледна през рамо, сякаш се сети внезапно, че Дейзи е в стаята. — Мис Бауман, онази проклета слугиня донесе ли...

— Тук е — каза тъмнокосото момиче, прекрачвайки прага с току-що донесения поднос. Явно двамата бяха толкова погълнати един от

друг, че не бяха забелязали почукването на камериерката. — Икономката изпрати чая от лепка, който мирише ужасно, а ето тук и едно малко шишенце, за което казаха, че е „копривена тинктура“. Освен това докторът май е пристигнал и ще се качи тук всеки момент... Това означава, че ще трябва да излезете, господин Хънт.

Челюстта му се стегна.

— Още не.

— Веднага — настоя Дейзи. — Поне изчакайте навън пред вратата. Заради Анабел. Ще бъде съсипана, ако я видите така.

Като се намръщи, Хънт погледна надолу към Анабел.

— Искате ли да изляза?

Всъщност тя не искаше. Всъщност изпитваше ирационалното желание да го помоли да остане. О, какъв озадачаващ обрат на събитията — да желае компанията на мъж, когото ненавижда! Но през изминалите няколко минути се бе създала някаква крехка връзка между тях и тя се оказа в странното положение да не може да изрече „да“ или „не“.

— Ще продължа да дишам — прошепна накрая. — Може би наистина трябва да излезете.

Хънт кимна.

— Ще чакам в коридора — каза той дрезгаво, ставайки от леглото. Направи жест на Дейзи да се приближи с подноса и продължи да се взира в Анабел. — Изпийте лепката, независимо от вкуса ѝ. Иначе ще се върна тук и ще ви я излея в гърлото. — След което взе сакото си и напусна стаята.

Дейзи въздъхна с облекчение и остави подноса на нощното шкафче.

— Слава богу. Не знаех как ще го накарам да излезе, ако се заинати. Ето... позволи ми да те вдигна малко по-нагоре и да те подпра с още една възглавница отзад. — Момичето я изправи сръчно, демонстрирайки изненадваща компетентност. После вдигна една огромна керамична чаша, от която се вдигаше пара, и притисна ръба срещу устните ѝ. — Пийни от това, скъпа.

Анабел преглътна горчивата кафява течност и се ужаси:

— Уф...

— Още — каза Дейзи неумолимо и вдигна отново чашата.

Анабел отпи още няколко глътки. Лицето ѝ беше толкова вкочанено, че не разбра, че част от лекарството е потекло от устните ѝ, докато Дейзи не взе една кърпа от подноса и не попи брадичката ѝ. Анабел предпазливо вдигна пръсти към безчувствената кожа на лицето си.

— Толкова е странно — дойдоха неясните ѝ думи. — Не усещам нищо в устата си. Дейзи... не ми казвай, че са ми текли лигите, докато господин Хънт е бил тук.

— Разбира се, че не — успокои я Дейзи. — Щях да направя нещо, ако се беше случило. Една истинска приятелка не позволява на друга истинска приятелка да ѝ текат лиги в присъствието на мъж. Дори това да е мъж, когото тя не иска да привлича.

Облекчена, Анабел отпи още от чая с вкус на изгорено кафе. Може би се самозалъгваше, но започваше да се чувства малко по-добре.

— На Лилиан ѝ отне дяволски много време да намери майка ти — изкоментира Дейзи. Не мога да си представя какво я е забавило толкова дълго. — Тя се отдръпна леко назад, за да погледне Анабел. Кафявите ѝ очи блестяха. — Всъщност, съм доволна. Ако бяха дошли веднага, щях да пропусна да видя трансформацията на господин Хънт от голям лош вълк в... ами... в един доста добър вълк.

От гърлото на Анабел се откъсна неохотен смях.

— Не е малко, нали?

— Да, наистина. Арогантен и толкова властен. Като герой от някой от онези пламенни романи, които мама непрекъснато ми издърпва от ръцете. Добре че бях тук, иначе сигурно щеше да те съблече по бельо. — Тя продължи да бърбори, докато помагаше на Анабел да пие чая и на няколко пъти попи брадичката ѝ. — Знаеш ли, никога не съм допускала, че мога да кажа това, но господин Хънт не е толкова ужасен, колкото мислех.

Анабел размърда устни да ги изпробва, когато някаква част от усещанията ѝ се възвърна и тя усети изтръпване.

— Помогна, наистина. Но... не очаквай, че трансформацията ще е постоянна.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не бяха минали и две минути, и Саймън видя групата — както по-рано беше предрекъл, — състояща се от доктора, лорд Уестклиф, госпожа Пейтън и Лилиан Бауман. Облегна се на стената и ги изгледа замислено. Казано честно, развеселяваше го взаимната неприязън между Уестклиф и мис Бауман.

Докторът беше внушаващ респект възрастен мъж, който се грижеше за Уестклиф и роднините му, Марсдънови, от почти три десетилетия. Гледайки към Саймън с дълбоко поставените си пронизителни очи, той заговори с невъзмутимо спокойствие:

— Господин Хънт, казаха ми, че сте помогнали на младата дама да стигне до стаята си?

Саймън бързо описа на доктора състоянието на Анабел и симптомите, съзнателно пропускайки, че той, а не Дейзи, е открил следите от ухапване върху глезена на Анабел. Госпожа Пейтън слушаше с пребледняло лице. Лорд Уестклиф се наведе и й прошепна нещо, тя кимна и му благодари разсеяно. Саймън предположи, че лордът е обещал, че на дъщеря ѝ ще бъдат оказани възможно най-добрите грижи, докато се възстанови напълно.

— Разбира се, не мога да потвърдя мнението на господин Хънт, докато не прегледам младата дама — отбеляза докторът. — Но може би ще е уместно да започне веднага да пие отвара от лепка, в случай че болестта наистина е причинена от ухапване на пепелянка...

— Тя вече го направи — прекъсна го Хънт. — Поръчах да ѝ приготвят преди четвърт час.

Докторът го изгледа с раздражение, запазено за онези, които дръзват да слагат диагноза, без да имат медицинско образование.

— Лепката е силен лек, господин Хънт, и много неподходяща, в случай че болният не страда от змийска отрова. Би трябвало да изчакате лекарско мнение, преди да я давате.

— Симптомите от ухапване от пепелянка не могат да се сбъркат — отвърна Саймън нетърпеливо, искаше му се мъжът да престане да

стърчи в коридора и да влезе да си върши работата. — Освен това исках да облекча дискомфорта на мис Пейтън колкото се може по-бързо.

Сивите вежди на въззрастния мъж се спуснаха над очите му.

— Доста сте сигурен в собствената си преценка — дойде хапливата бележка.

— Да — отвърна Саймън, без да мигне.

Внезапно графът се засмя и сложи ръка на рамото на доктора.

— Боя се, че ще бъдем принудени да стоим тук безкрайно, сър, ако се опитате да убедите приятеля ми, че греша за нещо. „Упорит“ е най-мекото определение, което човек може да приложи спрямо господин Хънт. Уверявам ви, далеч по-добре ще е да насочите енергията си като се погрижите за мис Пейтън.

— Може би — отвърна сприваво докторът. — Макар че човек би допуснал, че присъствието ми е безполезно, като се има предвид експертната диагностика на господин Хънт. — С този саркастичен коментар старецът влезе в стаята, последван от госпожа Пейтън и Лилиан Бауман.

Останал сам в коридора с Уестклиф, Саймън завъртя очи.

— Заядлив негодник — промърмори той. — Не можа ли да извикаш някой не чак толкова грохнал старчок, Уестклиф? Съмнявам се, че този вижда и чува достатъчно добре, за да постави проклетата си диагноза.

Графът изви нагоре едната си вежда и изгледа Саймън с весело снизхождение.

— Той е най-добрият лекар в Хемпшир. Ела с мен на долния етаж, Хънт. Ще пийнем бренди.

Саймън погледна затворената врата.

— По-късно.

Уестклиф отвърна с несериозен, прекалено любезен тон:

— А-а, извини ме. Разбира се, че ще искаш да чакаш до вратата като бездомен пес, надявайки се на трохи от трапезата. Аз ще съм в кабинета си — бъди добро момче и слез долу да ми кажеш, ако има някакви новини.

Обиден, Саймън му хвърли студен поглед и се отблъсна от стената.

— Хубаво — изръмжа той. — Ще дойда.

Графът отвърна с доволно кимане.

— Докторът ще дойде да ми докладва, след като приключи с мис Пейтън.

Докато вървеше с графа към голямото стълбище, Саймън си помисли мрачно за собственото си поведение през изминалите няколко минути. Това бе нещо ново — да бъде движен от емоциите, вместо от разума си — и то не му хареса. Това, обаче, явно нямаше значение. Само при мисълта, че Анабел е болна усети как гърдите му се свиват болезнено. За него беше несъмнено, че би направил всичко, каквото е необходимо, за да бъде тя в безопасност и да ѝ е удобно.

Господ да му е на помощ, ако това момиче осъзнаеше силата, която има над него... сила, която представляваше опасна заплаха за гордостта и самоконтрола. Той искаше да притежава всяка част от тялото и душата ѝ по всеки възможен начин. Все по-задълбочаващата му се страст към нея го шокира. И никой от познатите му, най-малко пък Уестклиф, не биваше да разбере. Уестклиф винаги държеше собствените си емоции и желания под контрол, показвайки презрение към онзи, който се правеше на глупак от любов.

Не че това беше любов... Саймън нямаше да стигне чак толкова далеч. И все пак това бе нещо повече от обикновено желание. И не изискваше нищо по-малко от пълно притежание.

Налагайки на лицето си маска на равнодушие, той последва Уестклиф в кабинета му.

Стаята беше малка и аскетична, облицована с лъскави дървени панели и украсена единствено от редица прозорци със стъклопис от едната страна. С правите си ъгли и строги мебели кабинетът не изглеждаше уютно. Но той бе изцяло мъжко място, където човек можеше да пуши, да пие и да говори откровено. Като се отпусна на един от твърдите столове до бюрото, Саймън пое брeндитo от Уестклиф и го пресуши на един дъх, без да го усети. Той вдигна тумбестата чаша и кимна безмълвно да благодари, когато графът я доля.

Преди Уестклиф да се впусне в изобличителна реч във връзка с Анабел, Саймън се опита да отвлече вниманието му.

— Май не се разбирате много с госпожица Бауман — отбеляза той.

Като тактика за разсейване, споменаването на Лилиан Бауман беше изключително ефикасно. Уестклиф отговори с мрачно изсумтяване.

— Невъзпитаната хлапачка дръзна да намекне, че злополуката с госпожица Пейтън била по моя вина. — Той и пресуши чашата си.

Саймън вдигна вежди.

— Как може да е по твоя вина?

— Мис Бауман явно смята, че като техен домакин е било моя отговорност да предупредя, че „имението ми гъмжи от отровни змии“, както се изрази тя.

— Ти какво й отвърна?

— Изтъкнах на мис Бауман, че гостите, които избера да останат облечени, когато излязат навън, обикновено не биват хапани от змии.

Саймън не можа да се сдържи и се засмя.

— Мис Бауман просто е разтревожена за приятелката си.

Уестклиф кимна мрачно.

— Не може да си позволи да изгуби някоя от тях, тъй като несъмнено има само няколко.

Саймън се загледа в брендито си.

— Каква вечер си имал само — чу той Уестклиф да отбелязва сардонично. — Първо си бил принуден да пренесеш крехкото младо тяло на мис Пейтън през целия път до стаята й... след това е трябвало да прегледаш ранения й крак. Колко неприятно за теб.

Усмивката на Саймън изчезна.

— Не съм казал, че съм й преглеждал крака.

Графът го погледна проникателно.

— Не беше нужно. Познавам те прекалено добре, за да си позволя да предположа, че би пропуснал подобна възможност.

— Признавам, че погледнах глезена й. И че отрязах връзките на корсета й, когато стана ясно, че не може да диша.

— Услужлив момък — промърмори Уестклиф.

Саймън се намръщи.

— Може да ти е трудно да повярваш, но не изпитвам никакво сладострастно удоволствие от гледката на жена, която страда.

Облягайки се в стола си, Уестклиф го изгледа с присвити очи, което накара Саймън да настръхне.

— Надявам се не си толкова глупав, че да се влюбиш в такова създание. Знаеш мнението ми за мис Пейтън...

— Да, ти го изрази многократно.

— Нещо повече — продължи графът, — не ми харесва да виждам един от малцината мъже със здрав разум, които познавам, да се превръща в дърдорещ глупак, който ръси наоколо сълзливи сантименталности.

— Не съм влюбен.

— Но изпитваш нещо — настоя Уестклиф. — През всичките години, в които те познавам, никога не си изглеждал така размекнат, както преди малко, когато стоеше навън пред стаята ѝ.

— Просто проявявах състрадание към едно човешко същество.

Графът изсумтя.

— В чиито долни гащи нямаш търпение да влезеш.

Безцеремонната точност на наблюдението накара Саймън да се усмихне неохотно.

— Нямах търпение преди две години — призна той. — Сега е пандемия в естествени размери.

Като въздъхна тежко, Уестклиф разтърка основата на носа си.

— Няма нещо, което да мразя повече от това да гледам как мой приятел се хвърля сяпко в беда. Твоята слабост, Хънт, е неспособността ти да устоиш на предизвикателство. Дори когато предизвикателството не си заслужава.

— Обичам предизвикателствата. — Саймън разлюля брендите в чашата си. — Но това няма нищо общо с интереса ми към нея.

— Мили боже — промърмори графът, — изпий си брендите и престани да си играеш с него. Ще обидиш течността по този начин.

Саймън го изгледа с мрачна веселост.

— Как точно човек може „да обиди“ чаша бренди? Не, не ми казвай — моят провинциален мозък не би могъл да схване идеята. — И той послушно допи чашата си и я остави настрана. — Така. За какво говорехме...? О, да, за моята слабост. Преди да я обсъждаме повече, искам да признаеш дали поне веднъж в живота си не си давал по-голям превес на желанието, отколкото на здравия разум. Защото ако не си, няма полза да ти говоря по-нататък за това.

— Разбира се, че съм. Всеки мъж над дванайсет години го е правил. Но целта на по-високия интелект е да ни предпазва от

повторното правене на такива грешки...

— Е, това е мой проблем — каза логично Саймън. — Не ме интересува по-високия интелект. Справям се доста добре и с моя си нисък интелект.

Челюстта на графа се стегна.

— Има причина мис Пейтън и нейните месоядни приятелки да са още неомъжени, Хънт. Те са нападнати. Ако събитията от днешния ден не го доказват ясно, значи за теб няма надежда.

* * *

Както Саймън Хънт беше предрекъл, Анабел не беше добре през следващите няколко дена. Беше станала ужасно близка с миризмата на чая от лепка, който докторът предписа да пие на всеки четири часа първия ден, и на всеки шест през следващите. Макар да не можеше да отрече, че лекарството помага за успокояване на симптомите от змийската отрова, то непрекъснато караше стомаха ѝ да се бунтува. Тя беше изтощена, но въпреки това не можеше да спи добре и колкото и да копнееше за нещо, което да облекчи скуката ѝ, не успяваше да се концентрира за повече от няколко минути.

Приятелките ѝ правеха всичко възможно да я ободряват и да я забавляват, за което им беше безкрайно благодарна. Еви седеше до леглото ѝ и ѝ четеше на глас от един зловещ роман, откъснат от библиотеката на къщата. Дейзи и Лилиан донасяха последните слухове и я караха да се смее, докато имитираха различните гости. По нейно настояване те покорно ѝ докладваха кой се очертава да спечели надпреварата за вниманието на Кендъл. По-специално едно високо, стройно момиче с руса коса. Лейди Констанс Дароуби.

— Ако ме питаш, тя изглежда много студена — каза откровено Дейзи. — Устата ѝ е непрекъснато свита и има ужасно дразнещия навик да хихика зад ръката си, сякаш е неприлично да те видят да се смееш на публично място.

— Може да има лоши зъби — каза с надежда Лилиан.

— Мисля, че е доста тъпа — продължи Дейзи. Не мога да си представя какво трябва да каже, за да я намери Кендъл интересна.

— Дейзи — обади се Лилиан, — говорим за мъж, чиято представа за върховно забавление е да гледа растения. Прагът на досадата му очевидно няма граници.

— На пикника след водното парти днес — каза Дейзи на Анабел, — си помислих за един във висша степен удовлетворяващ момент, че съм хванала лейди Констанс в компрометиращо положение с един от гостите. Тя изчезна за няколко минути с един джентълмен, който не беше лорд Кендъл.

— И кой беше? — попита Анабел.

— Господин Бенджамин Макслоу — местен фермер. Знаеш го, онзи добър, честен тип с доста акри и шепа слуги, който си търси съпруга, която да му роди осем-девет деца, да кърпи маншетите на ризите му и да му прави кървавица, след като заколят прасето...

— Дейзи — прекъсна я Лилиан, забелязвайки, че Анабел внезапно е пребледняла, — опитай се да не говориш с такива подробности, става ли? — Тя се усмихна извинително на Анабел. — Съжалявам, скъпа. Но трябва да признаеш, че англичаните ядат неща, които карат американците да бягат от масата с викове на ужас.

— Както и да е — продължи Дейзи с подчертано търпение, — лейди Констанс изчезна, след като бе видяна в компанията на господин Макслоу, и естествено аз отидох да ги търся с надеждата, че ще зърна нещо, което ще я дискредитира, и което на свой ред ще накара лорд Кендъл да загуби интерес. Представяте ли си удоволствието ми, когато ги открих двамата зад едно дърво, допрели глави?

— Целуваха ли се? — попита Анабел.

— Не, по дяволите! Макслоу ѝ помагаше да върне обратно едно бебе червеношийка, паднало от гнездото.

— Ох. — Анабел усети, че раменете ѝ се отпускат и добави нацупено:

— Колко мило от нейна страна. — Тя знаеше, че част от униинето ѝ е причинено от ефекта на змийската отрова, да не споменаваме неприятния ѝ антидот. Но това, че знае причината за потиснатото си настроение, не помагаше за оправянето му.

Забелязала нейната отпадналост, Лилиан вдигна една потъмняла сребърно черна четка за коса.

— Забрави за лейди Констанс и за лорд Кендъл засега — каза тя. — Позволи ми да ти сплета косата — ще се почувстваш много по-

добре, когато не е върху лицето ти.

— Къде ми е огледалото? — попита Анабел и се премести напред, за да позволи на Лилиан да седне зад нея.

— Не мога да го намеря — дойде спокойният отговор на момичето.

На Анабел не убегна, че огледалото бе изчезнало много удобно. Тя знаеше, че болестта е съсипала вида ѝ, че е оставила косата ѝ без блясък и е лишила кожата ѝ от обичайния ѝ здрав цвят. В добавка непрекъснатото ѝ гадене не ѝ позволяваше да яде и ръцете ѝ бяха станали толкова тънки, че лежаха отпуснати върху покривката на леглото.

Вечер, докато лежеше в леглото си, звуците от музиката и танците от балната зала на долния етаж проникваха през прозореца на спалнята ѝ. Когато си представи как лейди Констанс танцува в прегръдките на лорд Кендъл, Анабел се размърда неспокойно под завивката, заключвайки мрачно, че шансовете ѝ за брак са изчезнали напълно.

— Мразя пепелянки — оплака се тя, докато гледаше майка си да подрежда предметите на страничната масичка... лъжички за лекарства, шишенца, кърпички, четка за коса и фуркети. — Мразя да съм болна и мразя да се разхождам из гората, а най-много от всичко мразя игра на раундърс по долни гащи!

— Какво каза, скъпа? — попита Филипа и спря, за да сложи няколко празни чаши на един поднос.

Анабел поклати глава, внезапно обзета от меланхолия.

— Аз... ох, нищо, мамо. Мислех си... искам да се върна обратно в Лондон след един-два дена, когато ще мога да пътувам. Няма полза да стоим тук. И без това засега се очертава лейди Констанс да стане лейди Кендъл, а аз не се чувствам достатъчно добре, за да привлека някого друго и...

— Аз не бих се отказала толкова бързо. — Филипа остави подноса, след това се наведе над Анабел и погали челото ѝ. — Годеж не е обявен — а лорд Кендъл пита за теб много често. Не забравяй онзи огромен букет от сини камбанки, който ти донесе. Набрани лично от него, така ми каза.

Анабел погледна с досада букета в ъгъла, въздухът в стаята беше натежал от аромата му.

— Мамо, мислех да те попитам... би ли го изхвърлила? Хубав е и оценявам жеста... но миризмата...

— О, не мисли за това — отвърна веднага Филипа. Тя бързо отиде в ъгъла, взе вазата с привели главици камбанки и я занесе до вратата. — Ще ги изнеса в коридора и ще помоля камериерката да ги махне... — Гласът ѝ замлъкна, когато се зае с работата.

Анабел взе един фуркет и се заигра с огънатата тел. Букетът на Кендъл беше един от многото, всъщност. Новината за болестта ѝ беше предизвикала много приятелско съчувствие от гостите в Стоуни крос. Дори лорд Уестклиф бе наредил да изпратят рози от оранжерията от негово име и от името на семейство Марсдън. Голямото количество цветя във вази беше придало на стаята вид на погребална зала. Странно, нямаше нищо от Саймън Хънт... дори една бележка или един стрък. След загрижеността му преди две вечери тя бе очаквала нещо. Някаква малка проява на внимание... но ѝ хрумна, че може би Хънт е решил за нея, че е глупаво и досадно създание, което не заслужава интереса му. Ако случаят беше такъв, то трябваше да е благодарна, че той никога повече няма да ѝ досажда.

Вместо това, обаче, усети щипец натиск в носа и заплаха от нежелани сълзи в очите. Сама не се разбираше. Не можеше да определи емоцията, която се движеше под тоновете безнадеждност. Сякаш беше изпълнена е копнеж за нещо неопределено... ех, ако знаеше какво е. Само ако знаеше...

— Ама че странно. — Филипа прозвуча объркано, когато влезе отвън. — Намерих това точно до вратата. Някой ги е оставил без бележка, не се е и обадил. А са съвсем скорошни, погледни ги. Мислиш ли, че са от приятелките ти? Така трябва да е. Такъв ексцентричен подарък може да е само от американките.

Като се надигна от възглавницата, Анабел загледа оставения подарък в скута ѝ с изненада. Чифт боти, завързани една към друга с елегантна червена панделка. Кожата беше мека като коприна, боядисана в модерен бронз и лъсната така, че блестеше като стъкло. С ниските си токчета и здраво защити подметки ботите бяха практични, но стилни. Бяха украсени е нежно избродирани листа, които стигаха до пръстите. Докато се взираше в тях, Анабел усети, че в гърлото ѝ се надига внезапен смях.

— Сигурно са от Бауман — каза тя... но знаеше добре от кого може да са.

Ботите бяха подарък от Саймън Хънт, който отлично знаеше, че един джентълмен не бива да подарява неща за обличане на дама. Трябва да ги върна веднага, помисли си тя в момента, в който стисна ботите. Само Саймън Хънт можеше да се опита да ѝ даде нещо толкова прагматично и въпреки това неуместно интимно.

Усмивайки се, тя развърза червената панделка и вдигна едната обувка. Беше изненадващо лека и от пръв поглед се виждаше, че ще ѝ пасне идеално. Но как Хънт знаеше какъв номер да търси и откъде ги беше взел? Тя бавно прокара пръст по ситните, фини бодове, които свързваха подметката с лъскавата бронзова част отгоре.

— Колко са красиви — отбеляза Филипа. — Дори прекалено красиви, за да се върви през кално поле.

Анабел доближи обувката до носа си и вдиша чистия, земен мирис на обработена кожа. Върхът на пръста ѝ мина по мекия ръб на горната част, след това се върна, за да го изследва, сякаш беше безценна скулптура.

— Достатъчно се разхождах сред природата — каза тя е усмивка. — Тези са подходящи за добре павирани градински пътеки.

Филипа я погледна нежно и я погали по косата.

— Не бих допуснала, че един чифт обувки ще подобри толкова настроението ти — но съм ужасно доволна от това. Да изпратя ли да донесат поднос със супа и препечена филийка, скъпа? Трябва да опиташ да хапнеш нещо преди следващата доза отвара от лепка.

Анабел направи физиономия.

— Да, ще ям супа.

Кимайки доволно, майка ѝ се пресегна към ботите.

— Ще ги взема и ще ги оставя в шкафа...

— Още не — прошепна Анабел и ги стисна собственически.

Филипа се усмихна и отиде да звънне за прислужницата.

Когато Анабел се облегна назад и прокара пръсти по копринената кожа, усети, че тежестта от гърдите ѝ сякаш се вдига. Несъмнено това бе знак, че ефектът от змийската отрова намалява... но то не обясняваше защо внезапно се почувства толкова облекчена и изпълнена със спокойствие.

Трябваше да благодари на Саймън Хънт, разбира се, и да му каже, че подаръкът му е неприличен. И ако признаеше, че наистина той е човекът, изпратил обувките, тогава Анабел щеше да ги върне. Някое томче със стихове или кутия с лакта, или пък букет цветя биха били далеч по-подходящи. Но никой подарък досега не я бе трогвал толкова много, както този.

Тя задържа ботите при себе си цялата вечер, въпреки предупреждението на майка си, че да си обут в леглото носи лош късмет. Едва когато започна да се унася в сън на фона на проникващата през прозореца музика отдолу, тя се съгласи да ги остави на нощното шкафче. Видът им на сутринта я накара да се усмихне.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На третата сутрин след ухапването от змията Анабел най-накрая се почувства достатъчно добре, за да стане от леглото. За нейно облекчение мнозинството от гостите бяха отишли на парти, давано в съседното имение, което остави къщата Стоуни крос тиха и съвсем празна. След като се консултира с икономката, Филипа настани Анабел в един частен салон на горния етаж, който гледаше към градината. Това бе красива стая, стените бяха покрити със сини тапети на цветя и по тях бяха закачени весели портрети на деца и животни. Според икономката салонът обикновено бил предназначен само за използване от семейство Марсдън, но самият лорд Уестклиф предложил стаята за успокоение на Анабел.

След като уви с одеяло коленете ѝ, Филипа сложи чаша с отвара от лепка на една масичка до нея.

— Трябва да изпиеш това — произнесе тя твърдо в отговор на погледа на Анабел. — За твое собствено добро е.

— Не е нужно да стоиш в салона и да ме наблюдаваш, мамо — каза Анабел. — Ще се радвам да си почивам тук, докато ти се разхождаш или си приказваш с някоя приятелка.

— Сигурна ли си?

— Напълно. — Анабел вдигна чашата с отвара и отпи една глътка. — Пия си лекарството... виждаш ли? Наистина иди, мамо, и не ме мисли.

— Много добре. — Филипа се изправи неохотно. — Само за малко. Икономката каза да звънеш със звънеца на масичката, ако имаш нужда от някого. И не забравяй да изпиеш чая си до капка.

— Ще го изпия — обеща Анабел и залепи широка усмивка на лицето си. Остави я там, докато Филипа излезе от стаята. Моментът, в който майка ѝ изчезна от поглед, тя се облегна назад и внимателно изля съдържанието на чашата навън през прозореца.

След това въздъхна доволно и се сви в ъгъла на канапето от време на време някой звук или шум от кухнята прекъсваше спокойната

тишина: потракване на чинии, шепот на слуги, бръскане на метла, която минава по килима в коридора. Като сложи ръка на перваза на прозореца, Анабел се наведе напред в снопа слънчева светлина, оставяйки ослепителния блясък да къпе лицето ѝ. Затвори очи и се заслуша в жуженето на пчелите, които се носеха сред цветната експлозия от розови хортензии и нежни филизи сладък грах. Макар да беше още много слаба, беше приятно да седи и да се прилича, примижала като котка.

Не побърза да отговори, когато чу звук откъм вратата, едно-единствено леко почукване, сякаш посетителят не искаше да нарушава унеса ѝ. Като мигаше със заслепени от слънцето очи, тя продължи да седи, подпъхнала крака под себе си. Играещите светещи точки постепенно изчезнаха от погледа ѝ и тя установи, че се вира в тъмната, стройна фигура на Саймън Хънт. Той бе отпуснал част от тежестта си върху бравата на вратата, подпрял небрежно рамо върху рамката в отпусната поза. Беше наклонил глава, докато я гледаше с непроницаемо изражение.

Пулсът ѝ се ускори. Както обикновено, Хънт беше облечен безукорно, но джентълменските дрехи не можеха да скрият мъжествената енергия, която сякаш извираше от него. Тя си спомни твърдостта на ръцете и гърдите му, когато я беше носил, докосването на пръстите му до тялото ѝ... о, никога повече нямаше да е в състояние да го погледне отново, без да си спомня!

— Изглеждате като пеперуда, която току-що е долетяла от градината — произнесе тихо Хънт.

Сигурно ѝ се подиграваше, помисли си Анабел, давайки си ясна сметка за болнавата си бледност. Смутена, тя вдигна ръка към косата си и оправи една непокорна къдрица.

— Какво правите тук? — попита го. — Не трябваше ли да сте на съседското парти?

Нямаше намерение да звучи толкова рязко и недружелюбно, но обичайната лекота, с която се справяше с думите, я беше напуснала. Докато го гледаше, не можеше да не си помисли за това как бе разтривал гръдния ѝ кош с ръката си. Споменът предизвика силен прилив на топлина по кожата ѝ.

Хънт отвърна хапливо:

— Имам работа с един от моите мениджъри, който трябва да пристигне от Лондон по-късно тази сутрин. За разлика от джентълмените с дълги копирени чорапи, на чийто произход вие толкова се възхищавате, аз трябва да мисля за други неща, вместо за това къде да разпъна днес одеялото си за пикник. — И като се отблъсна от рамката на вратата, Хънт влезе в стаята с откровено преценяващ поглед. — Още ли чувствате слабост? Това скоро ще мине. Как е глезенът ви? Вдигнете полата си — мисля, че трябва да погледна още веднъж.

Анабел го изгледа с тревога за част от секундата, след което се разсмя, като видя проблясъка в очите му. Дръзката бележка по някакъв начин разсея смущението ѝ и я накара да се отпусне.

— Това е много мило — произнесе тя сухо. — Но не е нужно. Глезенът ми е много по-добре, благодаря.

Хънт се усмихна и се приближи до нея.

— Трябва да повярвате, че предложението ми е продиктувано от най-чист алтруизъм. Не бих изпитал запретино удоволствие от гледката на голия ви крак. Е, може би леко вълнение, но бих го прикрил сравнително добре. — И като хвана с една ръка облегалката на един стол, той с лекота го премести до канапето и седна до нея. Анабел беше впечатлена от начина, по който бе вдигнал тежката мебел, сякаш беше перце. След това хвърли бърз поглед към празната врата. Стига да не беше затворена, за нея не беше проблем да седи в салона с Хънт. А и майка ѝ скоро щеше да дойде и да надникне как е. Преди това да се случи, обаче, Анабел реши да повдигне въпроса за ботите.

— Господин Хънт — подзе тя внимателно, — има нещо, което трябва да ви попитам...

— Да?

Очите определено бяха най-привлекателното нещо в него, помисли си Анабел разсеяно. Живи и пълни с енергия, те я караха да се чуди защо хората като цяло предпочитат сините очи пред тъмните. Никой оттенък синьо не би могъл да предаде бликащата интелигентност, стаена в дълбините на черните очи на Саймън Хънт.

Макар да се опитваше, тя не можа да измисли изискан начин да го попита. След като отхвърли наум най-различни фрази, най-сетне се спря на един тъп въпрос.

— Имате ли нещо общо с ботите?

Изражението му не издаде нищо.

— Боти? Боя се, че не разбирам какво имате предвид, мис Пейтън. Въпросът ви метафоричен ли е, или ме питате за истински обувки?

— Боти — натърти Анабел, като го гледаше с неприкрито подозрение. — Нов чифт боти, които вчера бяха оставени до вратата на стаята ми.

— Макар и да ми доставя истинско удоволствие да обсъждам всяка част от гардероба ви, мис Пейтън, боя се, че не знам нищо за никакви обувки. Но се радвам, че сте успели да се сдобиеете с такива. Освен ако, разбира се, не искате да продължавате да се борите с дивата природа на Хемпшир.

Анабел го гледа дълго. Въпреки, че отричаше, нещо се прокрадна зад равнодушната му фасада, някакви палави искрици в очите му...

— Значи отричате, че вие сте ми оставили ботите?

— Отричам най-категорично.

— Но аз се питам... ако някой искаше да поръча да направят чифт боти за дама без нейно знание... как би научил точния размер на стъпалото ѝ?

— Това би било относително лесна работа — замисли се той. — Представям си, че един предприемчив човек просто би помолил икономката да прекопира захвърлените обувки на дамата. След това би занесъл шаблона на местния обуцар. И би накарал обуцаря да разбере, че си струва да отложи всякаква друга работа, за да направи новите обувки веднага.

— Това са доста главоболия — промърмори Анабел.

Погледът на Хънт светна дяволито.

— Определено по-малко, отколкото да мъкнеш ранена жена три етажа нагоре по стъпалата всеки път, когато излиза да се разхожда с неподходящи обувки.

Анабел осъзна, че той никога не би признал, че ѝ е дал обувките — което би ѝ позволило да ги задържи, но също така да я предпази от задължението някога да му благодари. А беше сигурна, че е той... виждаше го по лицето му.

— Господин Хънт — каза тя сериозно, — аз... аз искам... — Тя направи пауза, неспособна да намери думи, и го погледна безпомощно.

Хънт изпита съжаление, стана и отиде в другия край на салона, след което вдигна една малка кръгла масичка за игра. Беше само седемдесетина сантиметра в диаметър, снабдена с добре измислен механизъм, позволяващ шахматната дъска отгоре с едно перване на ръката да се обърне в дъска за игра на дама.

— Играете ли? — попита той небрежно, поставяйки масичката пред нея.

— Дама? Да, понякога...

— Не, не дама. Шах.

Анабел поклати глава и се сви в ъгъла на канапето.

— Никога не съм играла шах. И не искам да изглеждам неотзивчива, но... заради начина, по който се чувствам в момента, нямам желание да опитвам нещо толкова трудно като...

— Значи тогава е време да се научите. — Хънт отиде до една ниша и извади оттам лакирана дървена кутия. — Казват, че не може да се каже, че наистина познавате един човек, ако не играете шах с него.

Анабел го изгледа внимателно, чувстваше се неспокойна пред перспективата да бъде сама с него... но въпреки това бе напълно обаяна от неговата преднамерена благост. Изглеждаше така, сякаш се опитва да я склони да му вярва. В маниера му имаше мекота, която трудно се връзваше с циничния женкар, за какъвто винаги го беше вземала.

— Наистина ли го вярвате? — попита тя.

— Разбира се, че не. — Хънт занесе кутията до масичката и когато я отвори, отвътре се показаха комплект шахматни фигури от оникс и слонова кост. — Той й хвърли провокативен поглед. — Истината е, че никога не можете да твърдите, че познавате един мъж, докато не вземете назаем пари от него. И никога не можете да опознаете една жена, докато не спите с нея.

Произнесе го преднамерено бавно, разбира се, за да я шокира. И успя, въпреки че Анабел направи всичко възможно, за да го скрие.

— Господин Хънт — каза тя, мръщейки се на засмените му очи, — ако продължите да правите неприлични бележки, ще бъда принудена да ви помоля да напуснете салона.

— Извинете ме. — Мигновено изстреляното му разкажание не я заблуди ни най-малко. — Просто не мога да устоя на

предизвикателството да ви накарам да се изчервите. Не познавам жена, която да се изчервява толкова често, колкото вас.

Руменината, плъзнала по шията ѝ, започна да се изкачва нагоре по лицето.

— Никога не се изчервявам. Само когато вие сте наоколо аз... — Тя млькна и го погледна с възмущение, което го накара да се разсмее.

— Ще се държа прилично вече — каза той. — Не ме карайте да си тръгвам.

Тя го изгледа колебливо, вдигна несигурната си ръка над челото и физическата ѝ слабост го накара да допълни по-нежно:

— Добре — прошепна. — Нека остана, Анабел.

Като примигна, тя кимна и притихна на кушетката, докато Хънт редеше съсредоточено шахматните фигури. Докосваше ги изненадващо леко и пъргаво, като се имаше предвид големината на ръцете му. Потенциално безмилостни ръце, помисли си тя... загорели и мускулести, с къси косъмчета отгоре.

Докато стоеше полуизправен над нея, Анабел усети интригуващия му аромат, дъх на кола и сапун за бръснене... аромата на чиста мъжка кожа... но имаше нещо по-неуловимо... нещо сладко в дъха му, сякаш току-що бе ял круши или резен ананас. Когато вдигна очи към него, тя осъзна, че със съвсем малко усилие той би могъл да се наведе и да я целуне. Мисълта я накара да трепне. Всъщност искаше да усети устата му върху своята, да видиша мимолетния полъх на сладост в дъха му. Искаше той да я държи отново.

Мисълта накара очите ѝ да се разширят. Внезапната ѝ застиналост мигновено се предаде на Хънт. Вниманието му се отклони от шахматната дъска към повдигнатото ѝ лице и онова, което видя в изражението ѝ накара дъха му да спре. Никой от двамата не помръдна. Анабел беше в състояние единствено да чака мълчаливо, тя заби пръсти в тапицерията на канапето, докато се питаше какво ще направи той.

Хънт разсея напрежението като си пое дълга глътка въздух.

— Не... още не сте напълно добре. — Гласът му прозвуча дрезгаво.

Беше трудно да чува думите над бумтенето на сърцето му.

— К-какво? — попита тя.

Явно неспособен да се сдържи, Хънт отметна един непокорен кичур коса от слепоочието ѝ. Докосването на пръстите му сякаш прогори кожата ѝ, оставяйки палеца дيريا след себе си.

— Знам какво мислите. И, повярвайте ми, изкушавам се. Но все още сте прекалено слаба... а моят самоконтрол днес е недостатъчен.

— Ако си въобразявате, че аз...

— Никога не губя време в догадки — прошепна той, връщайки се към подреждането на фигурите. — Очевидно е, че искате да ви целуна. И ще се радвам да го сторя, когато моментът е подходящ. Но още не.

— Господин Хънт, вие сте най...

— Да, знам. Освен това можете да си спестите усилията да ме обсипвате с епитети, тъй като всичките съм ги чувал преди. — И като седна в стола, Хънт притисна една шахматна фигура в дланта ѝ. Изрязаният оникс беше тежък и студен, гладката му повърхност се стопляше бавно между пръстите ѝ.

— Не искам да ви обсипвам с епитети — каза Анабел. — Един-два остри предмета биха свършили работа.

Дълбок смях изду гърдите му и палецът му мина по кокалчетата на пръстите ѝ, преди да издърпа ръката си. Тя усети докосването на един мазол върху палеца му, усещане, което не се различаваше особено от смъдящото ожулване на котешки език. Удивена от собствената си реакция към него, Анабел сведе поглед към фигурката в ръката си.

— Това е кралицата — най-силната фигура на дъската. Може да се движи във всички посоки и да ходи, където поиска.

На пръв поглед нямаше нищо неприлично в начина, по който говореше... но като произнасяше думите тихо, както правеше в този момент, в гласа му имаше дрезгава дълбочина, от която пръстите на краката ѝ се свиха.

— По-силна от краля? — попита тя.

— Да. Кралят може да се мести само с едно квадратче наведнъж. Но е най-важната фигура.

— Защо е по-важен от кралицата, след като не е най-силен?

— Защото след като бъде взет, играта свършва. — И като се пресегна за фигурата, която ѝ беше дал, Хънт я смени с пионка. Пръстите му се допряха до нейните, спирайки в кратка, но не можеща да се сбърка ласка. Макар да знаеше, че не трябва да приема

скандалната фамилиарност, Анабел се улови, че гледа почти замаяно, кокалчетата ѝ бяха побелели, когато стисна изрязаната слонова кост силно. Гласът на Хънт беше нисък и кадифен: — Това е пионката, която прави само по един ход наведнъж. Тя не може върви назад или по диагонал, освен ако не вземе друга пионка. Повечето нови играчи обичат да местят много пионките си в началото, за да контролират по-голяма площ от дъската. Но е по-добра стратегия да използваш добре други фигури...

Когато обясняваше движението на всяка шахматна фигура и как се използва, Хънт я притискаше в дланта ѝ. Анабел бе очарована от хипнотичното докосване на ръцете му, сетивата ѝ го предвкушаха. Обичайната ѝ резервираност се разпръскваше като житни зърна под мелнично колело. Нещо ставаше с нея или с Хънт, или може би с двамата, защото общуваха с лекота, каквато преди не съществуваше. Тя не искаше да го подканва да се сближат още... нищо добро не можеше да излезе... и все пак не можеше да не се радва на близостта му.

Хънт я убеди да играе, изчакваше търпеливо, докато тя обмисляше всеки възможен ход, готов да ѝ предложи съвет, когато го помолеше. Поведението му беше очарователно и закачливо отвличащо, така че почти не я интересуваха кой печели. Почти. Когато премести фигурката си на позиция, като атакува не една, а две негови фигури, Хънт я погледна с одобрителна усмивка.

— Както предполагам, имате вроден усет за шах.

— А вие нямате друг избор, освен да отстъпите — каза Анабел триумфално.

— Още не. — Той премести друга фигура в друга област на дъската, мигновено заплашвайки кралицата ѝ.

Изненадана от стратегията, Анабел осъзна, че току-що е поставил нея в позиция да отстъпи.

— Не е честно — възмути се тя и той се засмя.

Като преплете пръсти, Анабел подпря брадичка на ръцете си и загледа замислено дъската. Измина цяла минута, докато обмисляше различни стратегии, но никоя не ѝ изглеждаше подходяща.

— Не знам какво да правя — призна накрая. Вдигна очи към неговите и откри, че той я гледа по странен начин, погледът му беше гальовен и загрижен. Това я обърка, този поглед, и тя преглътна

мъчително чувството за гъста сладост, като мед, който се стича по гърлото.

— Изморих ви — прошепна Хънт.

— Не, добре съм...

— Ще продължим играта по-късно. Ще видите следващия ход по-ясно, когато си починете.

— Не искам да спирам — отвърна тя, раздразнена от отказа му. — Освен това и двамата няма да си спомняме разположението на фигурите.

— Аз ще си спомням. — Игнорирайки протестите ѝ, Хънт стана и премести масичката далеч от нея. — Трябва да поспите. Нуждаете се от помощ, за да се изкачите на горния етаж, иначе...

— Господин Хънт, няма да се върна в стаята си — каза тя инатливо. — Омръзна ми. Всъщност, по-скоро ще спя в коридора, отколкото...

— Добре — промърмори той с усмивка и се върна на стола си. — Успокойте се. Далеч съм от това да ви карам да правите нещо, което не желаете. — Той сплете пръсти и се облегна в измамно небрежна поза, гледайки я с присвити очи. — Утре гостите ще се върнат в имението. Предполагам, че ще възобновите преследването си на Кендъл?

— Може би — призна Анабел, прикривайки уста срещу настоящата прозявка, която разтегна устните ѝ.

— Вие не го желаете — произнесе Хънт тихо.

— О, да, желая го. — Анабел млъкна замечтано и подпря глава върху сгънатата си ръка. — И... въпреки че бяхте толкова мил към мен, господин Хънт... боя се, че не мога да позволя това да промени плановете ми.

Той я гледаше по същия отпуснат, но съзерцателен начин, с който беше гледал шахматната дъска.

— Нито пък аз ще променя моите планове, скъпа.

Ако не беше толкова уморена, тя щеше да се противопостави на нежностите му. Вместо това, обаче, премисли думите му сънливо. Неговите планове...

— Които са да се опитате да ме спрете от това да хвана Кендъл — каза тя.

— Те стигат много по-далеч от това — отвърна той и в ъгълчетата на устните му се плъзна усмивка.

— Какво искате да кажете?

— Не се каня да разкривам стратегията си. Очевидно ще трябва да се възползвам от всяка възможност, която ми се отдаде. Вие сте на ход, мис Пейтън. Само помнете, че ще ви наблюдавам.

Анабел знаеше, че предупреждението би трябвало да я разтревожи. Но беше завладяна от слабост и затвори очи за няколко секунди. Облекчаващата влага под клепачите ѝ успокои дразнещото чувство, което предшествахше неумолимата нужда от сън. Тя отвори натежалите си очи с огромна неохота и образът на Хънт се размаза пред нея. Беше много лошо, че трябва да бъдат неприятели, помисли си тя вяло. Не съзнаваше, че е изрекла фразата гласно, докато той не я повтори тихо.

— Никога не съм ви бил неприятел.

— Значи тогава сте ми приятел? — промърмори тя скептично, капитулирайки пред изкушението да затвори очи отново. Този път сънят я обхвана в прегръдката си така бързо, че едва имаше време да регистрира факта, че Хънт вдига одеялото от скута ѝ и го слага върху раменете.

— Не, скъпа — прошепна той. — Не съм ви приятел.

Тя се унесе леко, колкото да установи след малко, когато се събуди, че е сама в частния салон, и задряма отново, окъпана в светлината на слънцето. Тялото ѝ се отпусна в дълбок сън и тя засънува, че е в прекрасно настроение, а тялото ѝ се носи, сякаш плува в топъл океан. Формите бавно се материализираха около нея...

„Бродеше из непозната къща, блестящо имение, където дневната светлина нахлуваше през прозорците.

Стаите бяха празни, но никъде не се виждаха гости или слуги. Във въздуха се лееше музика от невидим източник, тъжна и неземна мелодия, която я изпълни с копнеж. Вървейки сама, тя се оказа в просторна стая с мраморни колони и без покрив... отворена към небето, по което се носеха бели облаци. Паркетният под краката ѝ беше от черно-бели квадрати, прилични на шахматна дъска и върху някои от тях стояха каменни статуи в естествен ръст.

Анабел мина внимателно между тях, завъртя се в малки кръгове, за да види блестящите им скулптирани лица. Като си мислеше, че иска да има някой, с когото да говори, да стисне топла човешка ръка, тя прекоси огромната шахматна дъска, търсейки сляпо през тълпата неподвижни фигури... докато видя един тъмен силует да се обляга лениво на бяла каменна колона. Сърцето ѝ започна да бие силно, стъпките ѝ се забавиха.

Беше Саймън Хънт, тръгна срещу нея с лека усмивка на лицето. Хвана я, преди тя да успее да се върне, и се наведе да прошепне в ухото ѝ:

— Ще танцувате ли с мен сега?

— Не мога. — Тя се помъчи да се отскубне от стегнатата му прегръдка.

— Да, можете — настоя той нежно, устата му беше гореща и напрегната, когато мина по лицето ѝ. — Обгърнете ме с ръце...

Когато тя се сгърчи в прегръдката му, той се засмя меко и я започна да я целува, а тя стоеше отпусната и безпомощна.

— Сега кралицата е превзета — прошепна той, отдръпна се назад и я загледа с дяволски пламък в очите. — В опасност сте, Анабел...

След което я пусна внезапно и тя се обърна да избяга от него, блъскайки се в статуите. Той я последва бавно, ниският му смях отекваше в ушите ѝ. Движеше се близо зад нея, умишлено удължавайки преследването, докато тя се изтощи и остана без дъх. Накрая я хвана, придърпа я към себе си и я блъсна на пода. Тъмната му глава закри небето, когато той я покри с тялото си и музиката бе заглушена от грохота на собствения ѝ пулс.

— Анабел — прошепна той, — Анабел.“

Тя се събуди, очите ѝ се разшириха върху съненото ѝ лице, когато усети, че при нея има някой.

— Анабел — чу отново... но това не бе дрезгавият, галещ баритон от съня й.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Анабел вдигна очи и видя лорд Ходжхем приведен над нея. Опита се да се изправи до седнало положение и се изтласка назад, осъзнавайки, че това не е въображаемо, а напълно реално присъствие. Останала без думи от изненада, тя се дръпна от него, когато той се пресегна с месеста ръка и докосна дантелената украса върху предницата на роклята ѝ.

— Чух за болестта ви. — Тежките клепачи на Ходжхем потрепнаха, когато плъзна поглед по изпруженото ѝ тяло. — Колко жалко, че трябваше да чуя, че ви е сполетяла такава беда. Но явно е нямало перманентни увреждания. Вие изглеждате... — Той млькна и облиза дебелиите си устни... — прелестна, както винаги... макар и може би малко бледа.

— Как... как ме намерихте тук? — попита Анабел. — Това е частният салон на семейство Марсдън. Сигурно никой не ви е дал разрешение...

— Накарах една прислужница да ми каже — дойде самодоволният отговор.

— Излезте — произнесе рязко тя. — Иначе ще извикам, че ме нападате.

Ходжхем се изкиска.

— Не можете да си позволите скандал, скъпа. Интересът ви към лорд Кендъл е очевиден за всички. А ние и двамата знаем, че един слух за позор, прикачен към името ви, би съсипал напълно шансовете ви с него. — Той се усмихна на мълчанието ѝ, разкривайки криви жълти зъби. — Така е по-добре. Бедната ми, красива Анабел... Знам какво ще възвърне руменината на тези бледи страни. — Като бръкна в джоба на самото си, той извади голяма златна монета и я размаха пред нея дразнещо. — Знак за изразяване на съчувствието ми към вашата участ.

Дъхът на Анабел излезе като накъсано съскане, когато Ходжхем се наведе съвсем близо, със стисната между дебелиите му пръсти монета, която се опита да пхне в корсета на роклята ѝ. Тя блъсна

ръката му с рязко движение. Макар да беше още слаба, жестът бе достатъчен да накара монетата да излети от ръката му и да тупне на килима глухо.

— Оставете ме на мира! — каза тя разпалено.

— Високомерна кучка. Не е нужно да се опитвате да се преструвате, че сте по-добра от майка си.

— Свиня такава... — Проклинайки се за липсата си на сила, Анабел го удари немощно, когато той се наведе отново над нея. — Не — изсъска тя през стиснати зъби, покривайки лицето си с ръце. Съпротивляваше се яростно, когато я хвана за китките. — Не...

Изтракване на вратата накара Ходжхем да се изправи изненадано. Разтреперана от глава до пети, Анабел погледна по посока на звука и видя майка си да стои там с поднос с обяд. Сребърните прибори бяха паднали от подноса при влизането на Филипа.

Тя поклати глава, сякаш не можеше да повярва, че Ходжхем е тук.

— Дръзнали сте да се приближите до дъщеря ми... — започна тя с плътен глас. Зачервена от ярост, отиде да остави подноса на една близка маса, след това заговори е тихо негодувание: — Дъщеря ми е болна, господарю. Няма да позволя дишането ѝ да бъде изложено на риск — вие ще дойдете с мен сега и ще обсъдим това на някое друго място.

— Аз не искам дискусия — каза Ходжхем.

Анабел видя бърза последователност от емоции да прекосява лицето на майка ѝ: отвращение, негодувание, омраза, страх. И накрая... примирение.

— Махнете се от дъщеря ми, тогава — произнесе тя студено.

— Не — изграчи Анабел, осъзнавайки, че Филипа се кани да отиде някъде сама с него. — Мамо, остани с мен.

— Всичко ще бъде наред. — Филипа не я погледна, но спря равнодушния си поглед върху грубото лице на Ходжхем. — Донесох ти обяд, скъпа. Опитай се да хапнеш нещо...

— Не. — Невярваща и отчаяна, Анабел наблюдаваше как майка ѝ излиза от стаята, следвана от Ходжхем. — Мамо, не отивай с него! — Но Филипа излезе, сякаш не я беше чула.

Анабел не знаеше колко минути са минали, докато гледаше безизразно към празната врата. И през ум не ѝ минаваше да докосне

храната. От мириса на зеленчуков хляб, който изпълваше въздуха, започна да ѝ се гади. Тя мрачно се запита как ли е започнала тази дяволска афера, дали Ходжхем е заставил насила майка ѝ, или първоначално е било по взаимно съгласие. Но както и да бе тръгнало, се беше превърнало в нещо извратено. Ходжхем беше чудовище, а Филипа се опитваше да го успокои и да му попречи да ги съсипе.

Изморена и отчаяна, опитвайки се да не мисли какво може да се случва между майка ѝ и Ходжхем в този момент, Анабел се надигна от канапето и примигна от болката в протестиращите си мускули. Главата я болеше, беше замаяна и искаше да отиде в стаята си. Пристъпвайки като старица, тя отиде до звънеца и го дръпна. Чака дълго, стори ѝ се цяла вечност, но никой не дойде. С изнасянето на гостите на съседското парти по-голямата част от персонала получи разрешение да излезе в почивен ден и прислужниците бяха недостатъчно.

Анабел се замисли над ситуацията. Макар че краката ѝ бяха слаби, чувстваше ги достатъчно стабилни. Тази сутрин майка ѝ ѝ бе помогнала да измине дължината на двата коридора от тяхната стая до салона на Марсдън на горния етаж. Сега обаче беше почти сигурна, че може да се справи сама с краткото разстояние.

Игнорирайки проблясващите искрици, които танцуваха пред очите ѝ като светулки, тя излезе от стаята с предпазливи стъпки. Стоеше близо до стената, в случай че ѝ се наложеше да се подпре. Колко е странно, помисли си тя мрачно, че дори най-малкото усилие я караше така да се задъха, сякаш е бягала километри. Тя се запита унило дали все пак не е трябвало да изпие онази последна чаша отвара от лепка. Съсредоточена над това да слага единия си крак пред другия, тя премина бавно по първия коридор, докато стигна почти до ъгъла, който водеше към източното крило на къщата, в което се намираще стаята ѝ. В този момент чу тихи гласове, които идваха от другата посока.

По дяволите. Щеше да е унизително някой да я види в това състояние. Като се молеше гласовете да са на прислужници, Анабел се облегна на стената и остана, без да мърда. Няколко кичура коса бяха залепнали на студеното ѝ влажно чело и на страните.

Двама мъже пресякоха галерията пред нея, погълнати до такава степен от разговора си, че бе малко вероятно да я забележат. Облекчена, тя си помисли, че е успяла да избегне неудобството.

Но нямаше този късмет. Единият от мъжете случайно погледна в нейната посока и вниманието му бе мигновено приковано. Когато я доближи, Анабел разпозна мускулестата грация на дългите му крачки, още преди да е видяла ясно лицето му.

Сякаш ѝ бе писано непрекъснато да се излага пред Саймън Хънт. Тя въздъхна, оттласна се от стената и се опита да изглежда спокойна, въпреки че краката ѝ трепереха.

— Добър ден, господин Хънт...

— Какво правите? — прекъсна я той, когато стигна до нея. Прозвуча ядосан, но когато Анабел погледна лицето му, видя, че е загрижен. — Защо стоите сама в коридора?

— Отивам в стаята си — трепна леко Анабел, когато той обви ръце около нея, едната през раменете, а другата през кръста ѝ. — Господин Хънт, няма нужда...

— Слаба сте като котенце — отвърна той категорично. — Знаете много добре, че не трябва да ходите никъде сама в това състояние.

— Нямаше кой да ми помогне — отвърна раздражено Анабел. Главата ѝ се въртеше и тя се намери облегната на него, оставяйки го да поеме част от тежестта ѝ. Гърдите му бяха солидни и твърди, платът на сакото му — копринено прохладен до бузата ѝ.

— Къде е майка ви? — Хънт оправи разбърканата ѝ коса. — Кажете и ще...

— Не! — Анабел вдигна очи към него с внезапна тревога, тънките ѝ пръсти се забиха в ръкавите на сакото му. Мили боже, последното нещо, от което се нуждаеше, беше Хънт да тръгне да търси Филипа, докато тя може би се намираще в някоя дяволски компрометираща ситуация с Ходжхем. — Не я търсете! — произнесе тя остро. — Аз... не ми трябва никой. Мога сама да стигна до стаята си, ако ме пуснете. Не искам...

— Добре — промърмори Хънт, но ръката му остана около нея. — Успокойте се, няма да я търся. Тихо. — Ръката му продължи да гали косата ѝ с нежни, успокояващи движения.

Тя се отпусна срещу него, опита се да си поеме дъх.

— Саймън — прошепна, изненадана, че току-що е използвала първото му име, защото никога — дори в най-съкровениите си мисли — не го бе наричала така. Като навлажни сухите си устни, тя се опита пак, и за нейно удивление, го направи отново. — Саймън...

— Да? — Той се напрегна и този път ръката му се плъзна по главата ѝ във възможно най-нежната ласка.

— Моля ви... занесете ме в стаята ми.

Хънт леко наклони главата ѝ назад и я изгледа с внезапна, едва доловима усмивка върху устните.

— Скъпа, бих ви занесъл и до Тимбукту, ако ме помолите.

През това време другият мъж в коридора стигна до тях и Анабел бе ужасена, макар и не изненадана, да види лорд Уестклиф.

Графът я изгледа с хладно неодобрение, сякаш подозираше, че е организирала умишлено ситуацията.

— Мис Пейтън — произнесе той отсечено, — уверявам ви, че не е нужно да се движите по коридора без придружител. Ако не е имало кой да ви помогне, трябвало е само да позвъните за прислужница.

— Направих го, господарю — отвърна оправдателно Анабел, като се опитваше да се отблъсне от Хънт, който не я пускаше. — Позвъних и чаках поне четвърт час, но никой не дойде.

Уестклиф я изгледа с явен скептицизъм.

— Невъзможно. Слугите ми винаги идват, когато ги повикат.

— Е, днес изглежда е изключение — сопна се Анабел.

— Може би звънецът е счупен. Или пък слугите ви са...

— Спокойно — прошепна Хънт, притискайки главата ѝ към гърдите си. Макар Анабел да не виждаше лицето му, чу нотките на тихо предупреждение в гласа му, когато той заговори на Уестклиф: — Ще продължим дискусията по-късно. Сега мисля да придружа госпожица Пейтън до стаята ѝ.

— Това не е умна идея, по мое мнение каза графът.

— Тогава съм доволен, че не съм искал мнението ти — Любезно отвърна Саймън.

Последва тежка въздишка от графа и Анабел чу заглушените му от дебелия килим стъпки да се отдалечават от тях.

Хънт наведе глава.

— А сега... ще бъдете ли така любезна да ми обясните какво става? — стигна до ухото ѝ топлият му дъх.

Руменина обля студената ѝ кожа. Близостта му я изпълваше едновременно с удоволствие и копнеж. Докато я държеше, тя не можеше да не си спомни съня си, еротичните представи как тялото му се притиска върху нейното. Това бе толкова недопустимо грешно, да

стои мълчаливо в прегръдките му... макар да знаеше, че няма да получи от него нищо, освен временно удоволствие, последвано от вечен позор. Тя поклати глава в отговор на неговия въпрос и при движението бузите ѝ се отъркаха в сакото му.

— Не сте права — каза Хънт огорчено. Пусна я за опит и прецени с присвити очи несигурния ѝ баланс, след което се наведе и я вдигна на ръце. Анабел се предаде с нечленоразделен шепот и обви ръце около шията му. Когато Хънт я понесе по коридора, произнесе с тих глас: — Може да съм в състояние да ви помогна, ако ми кажете проблема.

Тя се замисли за миг. Какво щеше да произлезе от това, ако споделеше с Хънт неволите си? Почти със сигурност щеше да предложи да я подкрепи като своя метреса. И тя изпита омраза към тази част от себе си, която се изкушаваше от идеята.

— Защо ви е да се забърквате в моите проблеми?

— Трябва ли да имам скрити подбуди, ако искам да ви помогна?

— Да — мрачно отвърна тя, карайки го да се засмее.

Той я остави внимателно пред прага на стаята ѝ.

— Можете ли да стигнете сама до леглото, или аз да ви сложа?

Макар гласът му да беше шеговит, Анабел заподозря, че с малко окуражаване той би го направил веднага. Тя поклати глава.

— Не. Добре съм, моля, не влизайте. — След това сложи ръка на гърдите му, за да не му позволи да влезе. Макар и немощна, ръката ѝ можа да го спре.

— Хубаво. — Хънт я погледна с изучаващ поглед. — Ще изпратя прислужница да се погрижи за вас. Макар да подозирам, че Уестклиф вече го е направил.

— Наистина звънях за прислужница — настоя Анабел, смутена от заядливата нотка в собствения си глас. — Очевидно графът не ми вярва, но...

— Аз ви вярвам. — Много внимателно Хънт свали ръката ѝ от гърдите си и задържа тънките ѝ пръсти в своите, преди да ги пусне. — Уестклиф не е такова чудовище, каквото изглежда. Трябва да общувате с него известно време, за да може да оцените хубавите му качества.

— Щом казвате — сви рамене Анабел със съмнение и въздъхна, когато прекрачи прага на притъмнялата стая, от която лъхаше на застоял въздух. — Благодаря ви, господин Хънт. — Като се питаше

тревожно кога ли ще се върне Филипа, тя плъзна поглед наоколо, след това се обърна отново към Хънт.

Пронизващият му поглед сякаш разкриваше всяка емоция под напрегнатата ѝ фасада и тя усети многобройните въпроси, трепкащи върху устните му. Но единственото, което той произнесе, беше:

— Имате нужда от почивка.

— Не правя нищо, освен да си почивам. Ще полудея от скука... но само мисълта да правя каквото и да било ме кара да се чувствам изтощена. — Тя наведе глава и се загледа в пода, мрачно съсредоточена, преди да попита предпазливо: — Предполагам, не проявявате интерес да продължим играта на шах по-късно тази вечер?

Кратка тишина, след което Хънт отвърна с леко подигравателен, провлечен тон:

— Защо, мис Пейтън... Учуден съм, че може да имате желание за моята компания.

Анабел не успя да се застави да го погледне, лицето ѝ се обля в гъста червенина, когато промърмори:

— Бих понесла компанията и на самия дявол, стига само да има някой до леглото ми.

Той се засмя тихо и оправя косата ѝ.

— Ще видим — дойде тихият му отговор. — Може би ще се отбия в стаята ви по-късно.

След тези думи се поклони леко и излезе, отдалечавайки се по коридора с обичайната си самоуверена походка.

Прекалено късно Анабел се сети за музикалната вечер, която беше планирана за гостите, докато се наслаждаваха на вечерята. Саймън Хънт определено щеше да предпочете шумната компания на долния етаж пред това да играе шах с едно болно, невчесано, заядливо момиче. Тя се сви, прииска ѝ се да можеше да върне обратно спонтанната покана... о, колко ли отчаяна и бъдеща състрадание е изглеждала! И като се пляскаше по челото, Анабел влезе в стаята си и се срути на неоправеното си легло като току-що отрязано дърво.

След пет минути на вратата се почука и две прислужници с виновни изражения влязоха вътре.

— Дойдохме да оправим, мис — задъхано започна едната. — Господарят ни изпрати... ъъ... каза, че трябвало да ви помогнем с това, от което имате нужда.

— Благодаря. — Анабел се надяваше, че лорд Уестклиф не е бил прекалено строг с момичетата. Тя се оттегли на един стол и загледа бързите им пестеливи движения. С почти магическа скорост младите прислужнички смениха чаршафите на леглото, отвориха прозореца, за да влезе чист въздух, почистиха и избърсаха праха от мебелите и донесоха неголяма вана, която напълниха с вода. Едното от тях помогна на Анабел да съблече дрехите си, докато другото донесе една хавлиена кърпа и кофа топла вода за изплакване на косата ѝ. Потръпвайки от удоволствие, Анабел влезе във ваната, украсена с махагон по ръба.

— Хванете се за мен, мис. — По-младата прислужница протегна ръката си към нея. — Вижда се, че все още не стоите уверено на краката си.

Анабел се подчини и се отпусна във водата.

— Как се казваш? — попита тя момичето, докато се потапяше под вдигащата пара повърхност.

— Меги, госпожице.

— Меги, мисля, че изпуснах една златна лира на пода в частния семеен салон... ще отидеш ли да я потърсиш вместо мен?

Момичето я погледна объркано, явно се питаше защо Анабел е оставила златна монета на пода и какво ще се случи, ако не успее да я намери.

— Да, госпожице. — То кимна любезно и изтича от стаята. Анабел топна за миг главата си под водата и я извади, след което прислужницата натърка косата ѝ със сапун.

— Прекрасно е да си чист — прошепна Анабел, докато седеше неподвижно под грижовните ръце на момичето.

— Майка ми все казва, че не е хубаво човек да се къпе, когато е болен — каза прислужницата със съмнение.

— Ще рискувам — отвърна Анабел и доволно наклони глава назад, за да изплакнат насапунисаната ѝ коса. Когато избърса очите си, тя видя, че Меги се е върнала.

— Намерих я, госпожице. — Задъханото момиче ѝ подаде златната лира. Сигурно никога досега не беше държало златна лира, тъй като средната заплата на прислужник беше приблизително осем шилинга на месец. — Къде да я сложа?

— Можете да я разделите помежду си — каза Анабел.

Прислужниците я погледнаха втрещено.

— О, благодаря ви, мис! — възкликнаха двете, очите им бяха ококорени.

Съзнаваща лицемерието, че раздава парите на лорд Ходжхем, при положение, че собственото им домакинство се е възползвало от съмнителната му протекция повече от година, Анабел наведе глава, смутена от тяхната благодарност. Двете прислужници побързаха да ѝ помогнат да излезе от ваната, попиха косата и потръпващото ѝ тяло и ѝ помогнаха да облече чиста рокля.

Освежена, но и изморена от усилието, Анабел легна в чистите чаршафи на леглото и се унесе, докато момичетата изнасяха ваната, съзнавайки смътно, че затварят вратата след себе си. Беше ранна вечер, когато се събуди и примига — майка ѝ палеше лампата на масата.

— Мамо — произнесе тя безсилно, замаяна от съня. Но като си спомни по-раншния разговор с Ходжхем, се разсъни напълно. — Добре ли си? Той...

— Не искам да го обсъждам — тихо каза Филипа, нежният ѝ профил се очертаваше от светлината. Изражението ѝ беше сковано, погледът — празен, а челото набраздено от мрачни бръчки. — Да, напълно съм добре, скъпа.

Анабел кимна кратко, сконфузена и отчаяна, изпълнена със срам. Тя седна, имаше чувството, че гръбнакът ѝ е сменен с железен стълб. Като се изключи сковаността на мускулите, обаче, беше много по-силна и за първи път от два дена стомахът ѝ болеше от глад. Като се измъкна от леглото, тя отиде до тоалетната масичка, взе една четка и я прокара през косата си.

— Мамо. — Гласът ѝ прозвуча колебливо. — Ще се върна в частния салон на Марсдън и ще позвъня да ми донесат там подноса с вечеря.

Филипа сякаш чу само част от думите.

— Да — произнесе тя разсеяно, — изглежда добра идея. Да дойда ли с теб?

— Не, благодаря... Чувствам се много добре, а и не е далеч. Ще остана сама. Ти сигурно имаш нужда да се изолираш след... — Анабел спря и остави четката. — Няма да се бавя.

Филипа седна в стола до камината и Анабел усети, че изпитва облекчение от перспективата да остане сама. След като сплете косата

си на дълга плитка, която праметна през рамо, Анабел излезе от стаята, затваряйки тихо вратата след себе си.

Когато се озова в коридора, чу едва доловимия шум от гостите, които се наслаждаваха на бюфета и залата за танци. Музиката заглушаваше разговорите и смеха — струнен квартет с акомпаниращо пиано. Тя спря и се заслуша. Осъзна с изненада, че това е същата тъжна, красива мелодия, която бе чула в съня си. Затвори очи и се заслуша напрегнато, а гърлото ѝ се стегна от болка. Музиката я изпълни с някакъв копнеж, какъвто не трябваше да си позволява да чувства. *Мили боже, помисли си тя, започвам да ставам сантиментална в болестта си — трябва да се взема в ръце.* И като отвори очи, тръгна отново, но едва не се сблъска с някой, който се задаваше от противоположната посока.

Сърцето ѝ се сви болезнено, когато вдигна очи към Саймън Хънт, облечен в официално черно и бяло, с играеща върху устните му усмивка. Дълбокият му глас изпрати тръпки по гърба ѝ.

— Къде си мислите, че отивате?

Значи беше дошъл при нея въпреки елегантната тълпа, с която сигурно се беше разминал на долния етаж. Давайки си сметка, че внезапната слабост в коленете ѝ няма нищо общо с болестта, Анабел се заигра нервно с края на плитката си.

— Да си поръчам поднос с вечеря в частния салон.

Хънт я хвана за лакътя и я поведе по коридора, като забави крачки, за да се нагоди към нейните.

— Не искате да вечеряте в частния салон — информира я той.

— Така ли?

Хънт поклати глава.

— Имам изненада за вас. Хайде, не е далече. — Когато тя тръгна охотно с него, той плъзна преценяващ поглед по нея. — Сега вървите по-уверено, отколкото днес следобед. Как се чувствате?

— Много по-добре. — Анабел се изчерви, когато стомахът ѝ изкъркори шумно. — Малко гладна, всъщност.

Хънт се усмихна и я побутна към една полуотворена врата. Озоваха се в малка, красива стая, облицована с цветни тапети и гоблени по стените, и мебели, тапицирани в кехлибарено кадифе. Най-характерната черта на стаята, обаче, беше прозорецът на вътрешната стена, отворен към балната зала два етажа по-долу. Това място бе

идеално прикрито от очите на гостите долу, но музиката проникваше свободно през широкия отвор. Ококорените очи на Анабел се преместиха към една малка маса с плата, покрити със сребърни куполи.

— Адски се затрудних, докато реша какво може да възбуди апетита ви — каза Хънт. — Затова поръчах на кухненския персонал да включи по малко от всичко.

Смутена и неспособна да си спомни случай, когато някой мъж си е дал толкова труд да я зарадва, Анабел внезапно установи, че е загубила дар слово. Тя преглътна мъчително, като се опитваше да не гледа лицето му.

— Много мило. Аз... не знаех, че съществува такава стая.

— Само няколко души знаят. Графинята понякога сяда тук, когато е отпаднала, за да слезе долу. — Хънт отиде по-близо до нея и плъзна дългите си пръсти под брадичката ѝ, принуждавайки я да срещне погледа му. — Ще вечеряте ли с мен?

Сърцето ѝ заби силно и бързо, и тя се разтревожи да не би той да го усети под пръстите си.

— Нямам придружителка — прошепна Анабел.

Хънт се усмихна на това и дръпна ръката си.

— Не бихте могли да сте в по-голяма безопасност. Едва ли ще тръгна да ви съблазнявам, докато сте прекалено слаба, за да се защитавате сама.

— Много джентълменско от ваша страна.

— Ще ви съблазня, когато се чувствате по-добре.

Анабел прехапа усмивката си и вдигна вежди:

— Много сте сигурен в себе си. Да не би да казвате, че ще се опитате да ме съблазните?

— Никога не очаквай провал — така винаги ми казва баща ми. — И като плъзна ръка по гърба ѝ, той я поведе към един от столовете. — Ще пиете ли вино?

— Не би трябвало — каза замислено тя, потъвайки в мекотата на тапицирания стол. — Трябва да държа главата си ясна.

Хънт наля една чаша и ѝ се усмихна с порочната усмивка, на която самият Луцифер би се опитал да подражава.

— Хайде — прошепна. — Ще се погрижа за вас, ако се замаете.

Анабел отпи от виното и го изгледа замислено:

— Питам се колко ли често упадъкът на една дама е започвал със същото това обещание от ваша страна...

— Тепърва имам да причинявам упадък на дама — каза Хънт, като вдигна куполите от платата и ги сложи настрана. — Обикновено преследвам дамите, след като те вече са паднали.

— Много ли паднали жени има в миналото ви? — не се сдържа Анабел.

— Взел съм си своя дял — отвърна Хънт; не прозвуча нито извинително, нито хвалебствено, когато срещна погледа ѝ. — Макар напоследък енергията ми да беше погълната от друг вид занимание.

— Което е?

— Надзиравам строителството на един локомотив, в който аз и Уестклиф инвестирахме.

— Наистина ли? — Анабел го изгледа със засилен интерес. — Никога не съм била на влак преди. Какво е?

Хънт се засмя и внезапно заприлича на момче в неприкрития си ентузиазъм.

— Бързо. Вълнуващо. Средната скорост на пътнически локомотив е около петдесет мили в час, но „Кънсълдидейтид“ конструира експресен двигател, който ще вдига до седемдесет.

— Седемдесет мили в час? — повтори Анабел, неспособна да си представи такава бързина. — Няма ли да е некомфортно за пътниците?

Въпросът го накара да се усмихне.

— След като влакът достигне скоростта на пътуване, човек не чувства движението.

— Как изглеждат пътническите вагони отвътре?

— Не много луксозни — призна Хънт, наливайки още вино в собствената си чаша. — Аз не бих препоръчал да се пътува другояче, освен в частно купе — особено на някой като вас.

— Някой като мен? — Анабел го погледна укорително. — Ако намеквате, че съм разглезена, уверявам ви, че не съм.

— А би трябвало. — Топлият му поглед се плъзна по заруменялото ѝ лице и горната част на тялото ѝ, след това потърси очите ѝ отново. В гласа му имаше нотка, която спря дъха ѝ. — Можете да си позволите малко глезене.

Анабел си пое дълбоко въздух, опитвайки се да възвърне естествения ритъм на дробовете си. Тя отчаяно се надяваше, че той не

би я докоснал, че би съдържа обещанието си да не я съблазни. Защото ако... Господ да ѝ е на помощ... не беше сигурна, че ще може да му устои.

— „Кънсълйдейтйд“ е името на компанията ви, нали? — попита тя колебливо в опит да върне нишката на разговора.

Хънт кимна.

— Тя е британският партньор на „Шоу Фаундрис“.

— Която принадлежи на годеника на лейди Оливия, мистър Шоу?

— Точно така. Шоу ни помага да адаптираме американската система за строеж на двигатели, която е далеч по-ефикасна и продуктивна от британската.

— Винаги съм чувала, че британските машини са най-добрите в света — изкоментира Анабел.

— Спорно е. Но дори да е така, рядко са стандартизирани. Няма два напълно еднакви британски локомотива, което забавя производството значително и затруднява ремонтите. Но ако можем да следваме американския модел и да произвеждаме еднакви части, като използваме стандартни калъпи и шаблони, можем да построим един двигател в рамките на броени седмици вместо за месец, и да извършваме ремонти светкавично.

Докато говореха, Анабел гледаше Хънт очарована, никога не беше виждала мъж да говори по този начин за професията си. Доколкото знаеше, работата не беше нещо, което мъжете обикновено обсъждаха, тъй като самото схващане за труд, с който си изкарваш прехраната, беше отличителен белег за по-низша класа. Ако джентълмен от висшата класа беше принуден да упражнява професия, той се опитваше да е много дискретен за това и се преструваше, че по-голямата част от времето си прекарва в развлекателни занимания. Но Саймън Хънт не правеше опит да скрие удоволствието от работата си — и по някаква причина Анабел намираще това за страшно привлекателно.

По нейна молба Хънт описа подробно бизнеса си, разказа ѝ за преговорите си за купуването на една леярна, която се преустройваше към новата, вдъхновена от американците система. Две от деветте сгради на терена от пет акра вече бяха преоборудвани за производството на стандартизирани лостове, бутала, мотовилки и

клапани. Тези части, заедно с някои, внесени от „Шоу Фаундрис“ от Ню Йорк, се сглобяваха в серия модерни двигатели, които щяха да бъдат продавани из цяла Европа.

— Колко често ходите на терена? — попита Анабел, отхапвайки от котлета от фазан, залян със сос от сметана и кресон.

— Всеки ден, когато съм в града. — Хънт се загледа в съдържанието на чашата си леко намръщен. — Всъщност, доста време стоях прекалено далече — ще трябва да отида скоро до Лондон, за да проверя как вървят нещата.

Идеята той скоро да напусне Хемпшир би трябвало да я зарадва. Саймън Хънт беше лудост, която тя едва ли можеше да си позволи, и щеше да е далеч по-лесно да фокусира вниманието си върху лорд Кендъл, когато Хънт напуснеше имението. Но тя почувства странна празнина, осъзнавайки колко много се наслаждава на компанията му и колко безжизнен щеше да изглежда Стоуни крос, когато той си тръгнеше.

— Ще се върнете ли преди партито да свърши? — попита тя, като се опитваше да се съсредоточи над хълцането на хапката фазан с ножа си.

— Зависи.

— От какво?

Гласът му прозвуча много тихо.

— Дали имам достатъчна причина да се върна.

Анабел не го погледна. Тя изпадна в нервно мълчание и обърна невидящите си очи към прозореца, през който нахлуваше великолепната музика на „Розамунде“ от Шуберт.

На вратата се почука дискретно и един слуга влезе да събере чиниите. Като държеше лицето си извърнато, Анабел се запита дали новината, че е вечеряла насаме със Саймън Хънт скоро ще се разпространи сред персонала. Но след като мъжът излезе, Хънт заговори успокояващо, сякаш прочел мислите й.

— Няма да каже и думица на някого. Уестклиф го препоръча заради способността му да си държи устата затворена по отношение на поверителните въпроси.

Анабел го погледна притеснено.

— Значи... графът знае, че вие и аз... но съм сигурна, че той не би одобрил!

— Правил съм много неща, които Уестклиф не одобрява — отвърна спокойно Саймън. — И аз невинаги одобрявам неговите решения. Но в интерес на полезното приятелство не си пречим един на друг. — Като стана, той облегна ръце на масата и се наведе напред. — Какво ще кажете за една игра на шах? Донесох дъска... просто за всеки случай.

Анабел кимна. Вгледа се в топлите му черни очи и си помисли, че това беше може би първата вечер от живота ѝ като възрастен човек, в която е била напълно щастлива да е там, където е. С този мъж. Изпитваше дълбоко любопитство към него, истинска необходимост да разкрие мислите и чувствата, скрити под външността му.

— Откъде сте се научили да играете шах? — попита тя, загледана в движенията на ръцете му, докато нареждаше фигурите на предишните им позиции.

— От баща ми.

— От баща ви!

Едното ъгълче на устата му се вдигна в подигравателна усмивка.

— Не може ли един месар да играе шах?

— Разбира се, аз... — Анабел почувства как по лицето ѝ се надига гореща червенина. Беше засрамена от нетактичността си. — Съжалявам.

Усмивката на Хънт остана да кръжи върху устните му, докато я изучаваше.

— Изглежда имате погрешно впечатление за моето семейство. Семейство Хънт са солидна средна класа. Всичките ми братя и сестри са посещавали училище. Сега баща ми държи на работа братята ми, които също живеят над магазина. И вечер често играят шах.

Облекчена от липсата на укор в гласа му, Анабел взе една пионка и започна да я върти между пръстите си.

— Защо не сте избрали да работите за баща си, както са сторили вашите братя?

— Бях голям инат и пакостник като малък — призна Хънт. — Когато баща ми ми казваше да направя нещо, винаги се опитвах да му докажа, че греша.

— А той как реагираше? — Очите на Анабел блестяха.

— В началото се опитваше да е търпелив с мен. Когато това не проработваше, хващаше противоположната тактика. — Хънт примига

при спомена, усмихвайки се печално. — Повярвайте ми, не бихте искали да ви бие месар — ръцете им са като дънери на дървета.

— Мога да си представя. — Тя хвърли предпазлив поглед към широките му рамене и си спомни твърдостта на мускулите му. — Семейството ви сигурно е много гордо от успеха ви.

— Може би. — Хънт сви уклончиво рамене. — За съжаление, моята амбиция успя да ни отдалечи. Родителите ми не ми позволяват да им купя къща в Уест енд, нито пък разбират защо аз трябва да избира да живея там. И не гледат на инвестиционните ми удари като на подходяща професия. Биха били по-щастливи, ако се обърнех към нещо по-... осезаемо.

Анабел го погледна напрегнато, разбирайки какво остава недоизречено в оскъдното обяснение. Открай време знаеше, че Саймън Хънт не принадлежи към кръговете на висшата класа, в които често се движи. Но до този момент не ѝ бе хрумвало, че той е също така не на място и в света, който бе изоставил. Запита се дали понякога е самотен и дали не гледа да е непрекъснато зает, за да го признае.

— Не мога да измисля нещо по-осезаемо от петтонен двигател за локомотив — отбеляза тя в отговор на последния му коментар.

Той се засмя и се пресегна за пионката в ръката ѝ. Но кой знае защо Анабел не искаше да пусне фигурата от слонова кост и пръстите им се преплетоха и останаха така. Тя бе шокирана от топлината, която нахлу от неговата ръка към рамото ѝ, а след това се разпространи по цялото ѝ тяло. Беше като да си пиан от слънчева светлина, горещината струеше на потоци и заедно с удоволствието дойде внезапният, тревожен натиск в очите ѝ, който предвещаваеше сълзи.

Смутена, Анабел издърпа ръката си от неговата, пионката падна на пода.

— Съжалявам. — Смехът ѝ беше неловък, тя внезапно се уплаши от това какво може да се случи, ако останеше насаме с него по-дълго. Стана несигурно и се отдалечи от масата.

— Аз... току-що осъзнах, че съм много уморена... виното явно ми е подействало. Трябва да се върна в стаята си. Мисля, че има още достатъчно време за вас да общувате с всички долу, така че вечерта ви да не е напълно провалена. Благодаря за вечерята, за музиката и...

— Анабел. — Хънт се изправи с бърза грация, застана пред нея и сложи ръцете си на кръста ѝ. Погледна я изпитателно. — Не се

страхувате от мен, нали? — прошепна той.

Тя поклати глава мълчаливо.

— Тогава защо се разбързахте така внезапно?

Имаше безброй много начини, по които да отговори, но в момента не успя да събере достатъчно нито проникателност, нито съобразителност, ни словесна пъргавина. Затова отговори с прямотата на стик за поло.

— Аз... не искам това.

— Това!

— Няма да стана ваша метреса. — След като се поколеба, допълни шепнешком: — Заслужавам нещо по-добро.

Хънт обмисли дръзкото изявление с огромно внимание, спокойните му ръце останаха на кръста ѝ.

— Имате предвид, че можете да намерите някой, за когото да се омъжите? — попита той накрая, — или че възнамерявате да станете метреса на аристократ?

— Това няма значение, нали? — промърмори тя и се откъсна от ръцете му. — Нито единият, нито другият сценарий ви включва.

Макар да отказваше да го погледне, усети погледа му върху себе си и потръпна, когато топлината напусна напълно тялото ѝ.

— Ще ви отведе в стаята ви — каза Хънт без емоция и я придружи до вратата.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Анабел се присъедини към гостите на следващата сутрин, бе окуражена да открие, че срещата ѝ с пепелянката е спечелила голямо съчувствие от всички, включително от лорд Кендъл. Изразявайки загриженост, Кендъл седя с Анабел на късната следобедна закуска на задната тераса. Настояваше да ѝ държи чинията на масата на бюфета, докато тя си слагаше различни хапки, и се грижеше слугата да ѝ допълва чашата с вода веднага, щом се изпразнеше. В интерес на истината, настояваше да направи същото и за лейди Констанс Дароуби, която се присъедини към тях на терасата.

Спомняйки си коментарите на неомъжените си приятелки за лейди Констанс, Анабел прецени шансовете си за успех. Кендъл изглеждаше слабо заинтересован от момичето, което беше тихо и съдържано. Тя бе също така елегантно слаба, в стила, който напоследък бе станал доста модерен. И Дейзи беше права — лейди Констанс наистина имаше уста като шнур за чанта, постоянно свита в малко „о“, когато Кендъл споделеше някаква градинарска информация с нея.

— Колко ли ужасно е било — обърна се лейди Констанс към Анабел, като чу историята за пепелянката. — Чудо е, че не сте умрели. — Въпреки ангелското си изражение, в бледите ѝ сини очи се мерна студен блясък, който накара Анабел да осъзнае, че момичето не би било чак толкова недоволено, ако тя бе умряла.

— Сега съм напълно добре — отвърна Анабел и се усмихна на Кендъл. — И повече от всякога съм готова за нов излет в гората.

— Аз не бих се напъргала толкова скоро, ако бях на ваше място, мис Пейтън — каза лейди Констанс с деликатна загриженост. — Още не изглеждате напълно възстановена. Но съм сигурна, че бледнината върху лицето ви ще мине само след няколко дни.

Анабел запази усмивката си, отказвайки да покаже колко я е обидил коментарът... макар силно да се изкушаваше да спомене дефекта върху челото на лейди Констанс.

— Моля да ме извините — промърмори лейди Констанс и стана от масата. — Виждам пресни ягоди. Ще се върна веднага.

— Не се безпокойте — посъветва я мило Анабел. — Дори няма да усетим отсъствието ви.

Анабел и Кендъл я изпратиха с очи до масата с бюфета, където по случайност господин Бенджамин Макслоу допълваше чинията си в този момент. Макслоу любезно се отдръпна от голямата купа с ягоди и взе чинията на лейди Констанс, докато тя избере няколко ягодки и ги сложи в нея. Позите и физиономиите им не сочеха нищо повече от сърдечно приятелство... но Анабел си спомни историята, която Дейзи ѝ бе разказала онзи ден.

Тя си помисли, че това е идеалният начин да елиминира лейди Констанс като съперница. Преди да отчете последиците, моралните изводи или други притеснителни теории, тя се наведе към лорд Кендъл:

— Двамата май доста добре прикриват истинското състояние на аферата, нали? — прошепна тя, хвърляйки закачлив поглед към лейди Констанс и Макслоу. — Но, разбира се, нито за единия, нито за другия е полезно да се разчува... — Тя млъкна и вдигна очи към объркания поглед на лорд Кендъл с привидно неудобство. — О, съжалявам. Предположих, че вече сте чули...

Лицето на Кендъл внезапно се смръщи.

— Да съм чул какво? — попита той и я погледна предпазливо.

— Ами, не съм човек, който разпространява слухове... но научих от достоверен източник, че в деня на водното парти на пикника край реката... лейди Констанс и господин Макслоу са били хванати в ужасно компрометираща ситуация. Двамата били зад едно дърво и... — Анабел млъкна с грижливо изфабрикувано изражение на смут. — Не трябваше да казвам нищо. А и възможно е да има някакво недоразумение. Човек никога не знае, нали?

И като се обърна да отпие изискано от чашата си с чай, Анабел хвърли преценяващ поглед над ръба ѝ. Прочете лесно емоциите на лорд Кендъл: той не искаше да повярва, че лейди Констанс може да е била хваната в провинение. Мисълта за това бе достатъчна да го ужаси. Но бидейки истински джентълмен, Кендъл нямаше да тръгне да проучва ситуацията. Той никога нямаше да посмее да попита лейди Констанс дали наистина е била компрометирана от Макслоу. Вместо

това щеше да си замълчи по въпроса и да се опита да игнорира собствените си подозрения... а неизречените въпроси да остави да загнойват.

* * *

— Анабел, н-не трябваше — прошепна Еви по-късно същия следобед, когато Анабел си призна какво е направила. Четирите приятелки седяха в спалнята на Еви, която бе намазала лицето си с дебел слой бял крем, който трябваше да я избави от луничките. Вперила очи в Анабел изпод тежкия пласт избелващ мехлем, Еви се опита да продължи, но беше ясно, че речевите й способности, които и без това не бяха чак толкова големи — бяха заличени от неодобрение.

— Блестяща стратегия — обяви Лилиан и вдигна една пила за нокти от тоалетната масичка, на която седеше. Дали всъщност одобряваше действията на Анабел не беше ясно, но очевидно искаше да остане лоялна до края. — Анабел всъщност не е излъгала, нали разбирате. Тя просто е повторила един слух, който й е бил разказан, и е дала да се разбере, че той е точно това — слух. А в какво Кендъл ще избере да вярва, зависи от него.

— Но Анабел не му е казала, че знае, че слухът е безпочвен — възрази Еви.

Лилиан се съсредоточи в придаването на идеален овал на ноктя си.

— Въпреки това, тя не е излъгала.

Изпълнена с вина, Анабел погледна към Дейзи.

— А ти какво мислиш?

По-малката сестра Бауман, която прехвърляше една топка за раундърс от едната си ръка в другата, отговори като хвърли лукав поглед към Анабел:

— Мисля, че да не даваш на някого цялата информация е почти същото като лъжа. Тръгнала си по хлъзгава пътека, скъпа. Внимавай в следващата стъпка.

Лилиан се намръщи раздражено.

— О, престани да нареждаш като панаирджийска врачка, Дейзи. Веднъж Анабел да получи, каквото иска, няма да има значение как го е

постигнала. Резултатите са всичко. А ти, Еви, не ставай педантична. Сама се съгласи да ни помагаш да манипулираме лорд Кендъл — кое му е чак толкова лошото, че Анабел е повторила един неверен слух?

— Но си обещахме да не нараняваме никого — каза Еви с достойнство, като взе една малка кърпа и избърса плътните ивици крем от лицето си.

— Лейди Констанс не е била наранена — настоя Лилиан. — Тя не е влюбена в него. Съвсем очевидно е, че иска Кендъл само защото е перспективен, а тя е неомъжена. Боже, Еви, я се стегни. Да не би лейди Констанс да е по-зле от нас? Погледни ни — четири самотнички, които не са получили нищо в резултат на усилията си досега, освен лунички, ухапване от пепелянка и унижението да се покажем по долни гащи пред лорд Уестклиф.

Анабел, която беше седнала на ръба на матрака, се отпусна назад по гръб на леглото. Загледа се в раирания балдахин отгоре, обзета от вина. О, как ѝ се искаше да прилича повече на Лилиан, която вярваше, че резултатът оправдава средствата! Тя си обеща да е безкомпромисно честна в бъдеще.

Но... както изтъкна Лилиан, лорд Кендъл можеше или да повярва на слуха, или да го игнорира. Все пак беше голям човек, който сам можеше да взема решения. Единственото, което направи Анабел, беше да хвърли семенцата — а Кендъл трябваше да избере дали да ги отгледа, или да ги остави да умрат.

* * *

Вечерта тя се облече в захарно-розова рокля, изработена от безброй пърхащи пластове прозрачна коприна. Кръстът ѝ беше пристегнат с подсилен копринен колан, украсен с голяма бяла роза. Полите ѝ издаваха мек шумолящ звук, когато вървеше, и тя се чувстваше като принцеса. Прекалено нетърпелива, за да дочака Филипа, която се приготвяше от цяла вечност, Анабел напусна рано стаята с надежда да се види с приятелките си. С малко късмет, можеше дори да срещне лорд Кендъл и да намери извинение да се измъкне с него за няколко минути.

Щадейки глезена си, Анабел тръгна по коридора, който водеше към голямото стълбище. Тя инстинктивно спря пред частния салон на Марсдън, вратата на който бе оставена откритата, и влезе вътре предпазливо. В салона не светеше лампа, но от коридора проникваше достатъчно светлина да освети неясните контури на масичката за шах в ъгъла. Привлечена от дъската, тя видя с удоволствие, че играта ѝ със Саймън Хънт е била възстановена. Защо ли беше отделил време да подрежда фигурите, сякаш още бяха в игра? Дали не очакваше тя да направи следващия ход?

Не пипай нищо, каза си тя... но изкушението бе прекалено силно, за да устои. Тя присви очи, преценявайки ситуацията с нов поглед. Конят на Хънт беше в идеалната позиция да вземе кралицата ѝ, което означаваше, че тя трябваше или да премести фигурата, или да я защити. Внезапно ѝ хрумна как най-добре да запази застрашената кралица — плъзна близкия топ напред, за да вземе офицера на Хънт, като по такъв начин го извади напълно от играта. Усмивката доволно, тя остави взетата фигура настрана и излезе от стаята.

Слезе по голямото стълбище, прекоси входния коридор и тръгна по друг коридор към редиците от стаи. Килимът под краката ѝ заглушаваше всеки звук... но тя усети внезапно, че зад нея има някой. Усети как косъмчетата на тила ѝ настръхват. Погледна през рамо и видя, че лорд Ходжхем я следва, носейки се с изненадваща бързина за такъв як мъж. Тежките му пръсти хванаха копринения ѝ колан, като я принудиха да спре или да рискува тънката лента да се разцепи.

Това показваше само колко арогантен е станал Ходжхем — да я заговаря на място, където лесно можеха да бъдат видени от всеки. Задъхана от гняв, Анабел се обърна да го погледне. Изправи се срещу едрото му туловище в опънато вечерно облекло, а мазният дъх на парфюмираната му коса нахлу в ноздрите ѝ.

— Прелестно създание — прошепна Ходжхем, в дъха му се долавяше острия мирис на бренди. — Виждам, виждам, бързо се възстановявате. Мисля, че може би ще подновим разговора си от вчера, преди да бъда така любезно отвлечен от майка ви.

— Ах, вие... противен... — започна Анабел побесняла, но той прекъсна потока от думи като притисна пръсти от двете страни на челюстта ѝ и я стисна силно.

— Ще кажа на Кендъл всичко — изломоти той и приближи пълните си устни до нейните. — С достатъчно украсяване, за да съм сигурен, че ще погледне на вас и на семейството ви с върховно отвращение. — Масивното му тяло я притисна към стената, почти изкарвайки дъха от дробовете ѝ. — Освен ако... — киселият му дъх я удари в носа — не решите да ми правите компания по същия начин като вашата майка.

— Тогава идете и кажете на Кендъл — Очите на Анабел блестяха от омраза. — Кажете му всичко и да се свършва. Предпочитам да умра от глад, отколкото да „правя компания“ на такава противна свиня като вас.

Ходжхем я изгледа невярващо.

— Ще съжалявате за това — изсъска той, пръскайки слюнки.

Тя се усмихна със студено презрение.

— Не мисля така.

Преди Ходжхем да я остави, Анабел улови движение с крайчеца на окото си. Обърна се настрана и видя, че към тях се движеше мъж с безшумната походка на дебнец леопард. Сигурно е изглеждало, че тя и Ходжхем са били хванати в страстна прегръдка.

— Пуснете ме — изсъска тя и блъсна Ходжхем в шкембето. Той отстъпи и ѝ хвърли поглед с отмъстително обещание, преди да тръгне в противоположната посока на приближаващия мъж.

Уплашена, Анабел погледна в лицето Саймън Хънт, когато я хвана за раменете. Хънт изпрати забързания Ходжхем със студен, жесток поглед, който накара кръвта ѝ да изстине. След това сведе очи към нея. До този миг никога не беше виждала Саймън Хънт да изгуби обичайното си безгрижие. Независимо как го беше обиждала или отблъсквала, той винаги реагираше с предвидима подигравателна самоувереност. Но очевидно най-после бе направила нещо, което да провокира истинска ярост в него. Гледаше я така, сякаш щеше да я удуши.

— Следихте ли ме? — попита тя с насилено спокойствие, като се питаше как е успял да се появи точно в този момент.

— Видях да минавате през преддверието и Ходжхем да се мъкне подире ви. Последвах ви, защото исках да разбера какво става между вас двамата.

Погледът ѝ стана непокорен.

— И разбрахте ли?

— Не знам — дойде опасно благият му отговор. — Отговорете ми, Анабел — когато казахте, че заслужавате нещо по-добро, това ли имахте предвид? Да обслужвате този мазен, коварен идиот в замяна на милостинята, която ви дава? Не бих повярвал, че сте чак толкова глупава.

— Мръсен двуличник... — прошепна Анабел ядосано. — Яд ви е, че съм негова метреса, а не ваша — добре, кажете ми нещо: — Защо трябва да има значение на кого продавам тялото си?

— Защото вие не го искате — каза Хънт през зъби. — Не искате и Кендъл. Искате мен.

Анабел не разбираше кипналите в нея емоции, нито защо този сблъсък започна да я изпълва с необичайна веселост. Искаше ѝ се да го удари, да се нахвърли върху него, да го провокира, докато последните парченца от самообладанието му се превърнат в прах.

— Нека отгатна — готов сте да ми предложите по-изгодна версия на същото споразумение, което — по общо мнение — имам с Ходжхем? — Тя се засмя презрително, съзирайки отговора върху лицето му. — Отговорът е „не“. Не. Така че веднъж завинаги, оставете ме на мира...

В този момент се чу говорене на много хора, идваха по коридора. Разгневена и отчаяна, тя се завъртя, търсейки с поглед врата, в която да влезе, за да не бъде насаме с Хънт. Като я хвана за ръката, той я издърпа в най-близката стая и затвори чевръсто вратата.

Анабел регистрира силуета на пианото и стойките за ноти, и се дръпна от Хънт.

— Щом можете да понесете да сте метреса на Ходжхем — промърмори той, като я последва по-навътре в музикалната стая, — господ знае, че можете да бъдете и моя. Можете да кажете, че не ви привличам, но и двамата знаем, че ще излъжете. Кажете ми цената си, Анабел. Каквато и да е сума. Искате собствена къща? Яхта? Дадено. Нека приключим с това — достатъчно ви чаках.

— Колко романтично — засмя се Анабел несигурно. — Боже мили! Предложението ви е лишено от всякаква изтънченост, господин Хънт. И грешите в предположението си, че единствената ми опция е да стана нечия метреса. Мога да накарам лорд Кендъл да се ожени за мен.

Очите му станаха тъмни като вулканично стъкло.

— Бракът с него ще се превърне в жив ад за вас. Той никога няма да ви обикне. Никога няма дори да ви опознае.

— Не искам любов — каза тя, поразена от думите му. — Искам само... — Внезапна болка я преряза в средата на гърдите, една топка непоносима студенина. Вперила очи в неразгадаемото му лице, тя опита отново: — Искам само...

Зад вратата се чу звук. Някой натисна бравата. Уплашена, Анабел осъзна, че някой се кани да влезе в стаята — и тогава цялата надежда да се омъжи за лорда щеше да изчезне като прах, разнесен от вятъра. Реагирайки инстинктивно, тя хвана ръката на Хънт и го дръпна към една ниша до прозореца, оброчен с две завеси, които висяха на месингов прът. Единственото нещо в нишата беше малка пейка до прозореца, тапицирана с кадифе, върху която се виждаха небрежно разхвърляни книги. Като дръпна завесата, Анабел се залепи за Хънт и затисна устата му с ръка, точно когато един човек... или няколко... влязоха в музикалната стая. Можеше да чуе заглушените гласове, както и ударите и дрънченето, които я озадачиха, но след това до ушите ѝ достигна звук от настройване на цигулки. О, боже. Музикантите бяха влезли да настройват инструментите си, преди да започне балът. По всяка вероятност щеше да бъде компрометирана пред целия оркестър.

Над завесите проникваше достатъчно светлина и хвърляше лек блясък върху лицата им — достатъчно за Анабел да съзре дяволската усмивка, която внезапно се появи в очите на Саймън Хънт. Една дума или звук от него при тези инкриминиращи обстоятелства, и с нея беше свършено. Ръката ѝ се притисна още по-силно към устата му, очите ѝ бяха само на сантиметри от неговите, когато тя го прикова с поглед, който заплашваше със смърт.

Гласовете на музикантите се смесиха с какофонията от инструментите, докато най-накрая всички зазвучаха в хармония и дисонансът не се превърна в ред. Като се питаше дали ще бъдат разкрити, Анабел се загледа невиждащо в завесите, пожелавайки си силно да останат дръпнати. Тя усети докосването на дъха на Хънт срещу ръката си и осъзна, че челюстта му се стяга. Погледна го и видя, че злобното удоволствие е изчезнало от очите му, заменено от поглед, който бе далеч по-обезпокояващ. Замръзна, сърцето ѝ започна да бие толкова оглушително, че я заболя, и тя изгледа този опасен мъж с разширени очи, когато свободната му ръка се вдигна бавно. Пръстите ѝ

още бяха върху устата му... той започна да ги отлепя нежно един по един, тръгвайки от кутрето, а забързаният му дъх докосваше ръката ѝ. Тя понечи да се отдръпне точно в момента, когато ръката му се плъзна около кръста ѝ. Беше в капан... безпомощна да предотврати Саймън Хънт да направи онова, което искаше.

Хънт издърпа и последния ѝ пръст, свали ръката ѝ и обхвана тила ѝ. Пръстите ѝ изпърхаха срещу ръкавите му, гръбнакът ѝ се изви пред стегнатата му хватка. Не я нараняваше, но и не ѝ позволяваше да помръдне или да се бори. Когато той сведе глава, устните ѝ се разтвориха в мълчаливо ахване и съзнанието ѝ потъна в мрак.

Устата му беше върху нейната, нежна, но завладяваща, когато успя да изтръгне реакция от нея. Тя бе изпълнена от внезапна треска, пламтеше навсякъде, безпомощна срещу яростното желание, неизпитвано никога преди. Споменът за единствената им целувка не можеше да се сравни с това... може би защото той вече не беше непознат за нея. Желаете го с отчаяние, което плашеше. Устните му минаха леко по нейните, спирайки за кратко върху брадичката и бузата ѝ, оставяйки следи от огън по пътя си, преди да се върнат към устата ѝ с още по-категоричен натиск. Усети върха на езика му срещу нейния, копринено докосване, толкова неочаквано, че щеше да отскочи, ако той не я държеше здраво.

Какофонията от звуците на музикантите нахлу в ушите ѝ, напомняйки ѝ надвисналата опасност да бъдат разкрити. Тя се насили да се отпусне срещу Хънт, тялото ѝ трепереше. През следващите няколко минути щеше да му позволи да ѝ направи нещо, каквото ѝ да е, стига само да не издадеше присъствието им. Хънт я вкуси отново, претърсвайки с леки удари на езика си. Беше шокирана от интимното изследване и дори още повече от неизразимите усещания, които пронизаха най-уязвимите местенца на тялото ѝ. Обзе я неудържима слабост и тя потрепери в прегръдката му, ръцете ѝ потърсиха слепешком врата, косата му, къдриците му бяха гъсти и копринени, когато ги докосна. Нерешителният интерес на ръцете ѝ го накара да си поеме дълга, накъсана глътка въздух, сякаш докосването ѝ го бе развълнувало силно. Той вдигна едната си ръка и обхвана бузата ѝ, като улови нежно горната ѝ устна, а след това долната, обсипвайки я щедро с топлина. Тя несъзнателно увеличи натиска на ръцете си зад врата му, принуждавайки го да се наведе към нея, и когато устата му

взе нейната в поредна пронизваща целувка, едва не простена. Преди звукът да излезе от гърлото ѝ, дръпна устата си и зарови лице на гърдите му.

Усети бързото надигане и спускане на гърдния му кош и горещия прилив на дъха му срещу косата си. Хващайки забодените с фуркети къдрици на тила ѝ, той дръпна главата ѝ назад и разкри шията. Горещата пътека на устните му тръгна от малката вдлъбнатина зад дясното ѝ ухо, събуждайки изключително чувствителни нерви, когато той премина с език по линията на една нежна вена. Пръстите му се плъзнаха по раменете ѝ, палецът му намери ключиците и отворената му ръка започна да изследва архитектурата на нейното тяло. Като се зарови отстрани на шията ѝ, той откри място, което я накара да потръпне, и остана там, докато тя усети как се надига заплашително друг стон от мокрите ѝ от целувки устни.

Като го отблъскваше яростно, успя да го отклони за няколко секунди, след което той потърси устата ѝ с нова алчна целувка. Дланта му мина по коприната, която покриваше гърдите ѝ веднъж, втори, трети път. При всяко бавно докосване топлината му проникваше през плата. Когато зърното ѝ изтръпна и се втвърди, той го погали нежно с горната част на пръстите си, докато то се стегне още. Увеличаващият се натиск на устните му държеше главата ѝ изопната назад в поза на капитулация, откривайки я за ленивите ласки на езика му и опитното проучване на едрите му ръце. Това не трябваше да се случва, нервите ѝ се разбиха от удоволствие, тялото ѝ изгаряше от чувствена топлина.

Той я накара да забрави всичко в тези мълчаливи, трескави мигове — тя загуби представа за време, за това къде се намират, и дори коя е. Знаеше единствено, че го иска по-близко, по-дълбоко, по-силно... кожата, коравата му плът, устата, която бродеше гореща по тялото ѝ. Задърпа ризата му, докато не я измъкна от панталоните, стискайки колосания бял лен в отчаяна нужда от топлата му кожа отдолу. Той явно разбра, че тя няма опит в контролиране на желанието си — целувките му станаха успокояващи, ръцете му започнаха да се движат по гърба ѝ в кръг. Но колкото повече той се опитваше да успокои копнежа ѝ, толкова по-лошо ставаше, устата ѝ се движеше неистово под неговата, тялото ѝ се извиваше в тревожен ритъм.

Той най-после бе принуден да отдръпне устата си и да я стисне в смазваща прегръдка, заровил устни в зачервената извивка между

шията и рамото ѝ. Анабел бе абсурдно благодарна за бруталността на неговата хватка, на ръцете му — тежки окови от мускули, които ѝ помогнаха да сдържи силното си треперене. Останаха така сякаш цяла вечност, докато Анабел неясно осъзна, че стаята е тиха. По някое време през изминалите минути музикантите бяха завършили подготовката си и бяха излезли. Като вдигна глава, Хънт бавно се пресегна да хване края на една от завесите и я дръпна леко встрани. Убеждавайки се, че стаята е отново празна, той възвърна вниманието си към Анабел, като използва върха на палеца си, за да отметне една къдрица лъскава коса, паднала над ухото ѝ.

— Няма ги — дойде задъханият му шепот.

Прекалено изплашена, за да мисли свързано, Анабел го погледна, без да говори. Пръстите му преминаха по горещата повърхност на страните ѝ и продължиха по подпухналите устни. С нещо като отчаяние тя усети силната реакция на неудовлетвореното си тяло, подновената сила на пулса си, вълната от удоволствие, която се плъзна по кожата ѝ. Това беше моментът да се откъсне от него, иначе изчезването ѝ скоро щеше да бъде забелязано. За свой срам, обаче, остана неподвижна, тялото ѝ алчно поглъщаше усещанията, докато Хънт продължаваше да я гали. Ръката му се придвижи към гърба на роклята ѝ и тя почувства сръчните движения на пръстите му в момента, когато той се наведе и я целуна отново по устните. Този път не успя да сдържи звуците, сподавеното хълцане, което излезе от гърлото ѝ, хлиповете на облекчение при разхлабването на стегнатия корсет. Отворът на деколтето не ѝ позволяваше да носи корсет с чашки — вместо това беше облякла модел, поддържащ бюста отдолу, който оставяше гърдите свободни под долната риза.

Продължавайки да я целува, Хънт я дръпна със себе си надолу към тапицираната пейка под прозореца. Сложи я в скута си, пръстите му смъкнаха разкривения корсет и той издаде звук на удоволствие, когато откри пълнотата на гърдите ѝ. Внезапно уплашена от осъзнаването на това, което е позволила, Анабел отмести леко китката му. Той повдигна тялото ѝ по-високо и притисна уста към центъра на гърдите ѝ, където сърцето ѝ тупкаше със силен, равен ритъм. Подкрепящите му ръце поддържаха арката на гърба ѝ, когато устните му се спуснаха надолу да изследват закръглените възвишения на гърдите ѝ. При докосването на страстния му дъх върху зърното ѝ, тя

спря да се опъва и притихна, ръката ѝ се сви в юмрук срещу раменете му. Той я пое в устата си, езикът му започна да докосва нежно връхчето, докато то стана влажно и се втвърди, а вените ѝ се изпълниха с кипнал като лава мед. Той шепнеше успокояващо, ръката му мина по гърдите ѝ, палецът му разтри лъскавата от влагата кожа. Като каза нещо несвързано, тя обви ръце около стегнатия му врат и ахна, когато устата му се затвори над другото зърно и лекичко го подръпна.

Прониза я някаква непозната досега нужда, нещо, което изтръгна накъсани стонове от гърдите ѝ и накара тялото ѝ да се стяга ритмично в скута му. Хънт беше измъчван от същата непреодолима нужда — усещаше силата на пулса му и напрегането на белите му дробове при всяко поемане на въздух. Но той очевидно бе далеч по-способен да овладее страстта, за разлика от нея, движенията на ръцете и устата му оставаха внимателни и контролирани. Тя задърпа дебелите слоеве коприна на роклята си, пръстите ѝ се впиха в ръкавите на сакото и жилетката му — прекалено много дрехи, навсякъде, а тя полудяваше от нужда да почувства кожата му върху своята.

— По-полека, сладката ми — прошепна той срещу бузата ѝ. — Отпусни се. Не, лежи спокойно в ръцете ми... — Но тя не можеше да накара тялото си да се подчини, не можеше да спре извиването на бедрата си и накъсаните молби, които излизаха от напуканите ѝ от целувки устни.

Хънт продължи да шепне тихо, докато я държеше, прокарайки устни по лицето ѝ, пръстите му масажираха деликатните вдлъбнатинки, където пулсът ѝ биеше лудо. Тя го усети как оправя дрехите ѝ, повдигна я леко, като че бе кукла и върза роклята на гърба ѝ. В един момент дори издаде тих, колеблив смях, сякаш очарован от собствените си действия. По-късно тя щеше да си спомни, че той явно е бил също така замаян като нея; но точно сега, в пристъпа на неудовлетворен копнеж, тя не можеше да разплита обърканите си мисли. Когато желанието се отдръпна от тялото ѝ, остави след себе си отвратителни следи на срам.

Анабел се опита да скочи от скута му, краката ѝ трепереха. Тя успя да призове само две думи, за да наруши тежката тишина. Без да поглежда към него, произнесе дрезгаво:

— Никога повече. — След това разтвори спуснатите завеси и излезе от стаята с възможно най-голямата скорост, на която беше способна.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Анабел избяга от музикалната стая, а Саймън остана там още половин час, като се мъчеше да успокои страстта си и да накара огъня в кръвта му да изстине. Той оправи дрехите си и прокара ръка през косата си, размишлявайки мрачно над следващия си ход.

— Анабел — прошепна, по-обезпокоен и объркан, отколкото е бил някога в живота си. Фактът, че е докаран до това състояние от жена, беше вбесяващ. Той, известен като коварен и опитен преговарящ, ѝ бе направил най-непохватната оферта, и бе грубо отблъснат. Но и справедливо. Не трябваше да се опитва да я принуждава да назове цена, преди дори да е признала, че го желае. Но подозрението, че може би спи с Ходжхем...

Ходжхем, точно той от всички мъже, го докарваше почти до лудост от ревност и всичките му обичайни умения го напуснаха.

Спомняйки си как се чувстваше да я целува, да гали топлата, гъвкава коприна на кожата ѝ, Саймън усети страст, заплашваща отново да кипне вътре в него. При целия си опит той мислеше, че познава всяко възможно физическо усещане. Но току-що бе принудително накаран да осъзнае, че да спи с Анабел щеше да е нещо съвършено различно. Преживяването бе въвлякло емоциите му точно така, както и тялото... емоции толкова обезпокоителни, че още не можеше да се застави да ги изследва.

Привличането между тях започваше да става опасно — не по-малко за него, отколкото за нея. И беше ясно, че трябва да огледа ситуацията в перспектива. В този момент, обаче, не можеше да мисли логично.

Той излезе от музикалната стая с тихи ругатни и стегна възела на черната си копринена вратовръзка. Напрежението прониза крайниците му, скъсявайки обикновено дългите му крачки, и карайки го да се чувства ловък като хищник, докато върви към балната зала. Перспективата за поредна социална вечер беше почти влудяваща. Никога не се бе славил с голяма поносимост към продължителни

партита — не беше мъж, който се наслаждава на лениво бръщолевене и празни развлечения. И щеше отдавна да си е заминал, ако не беше присъствието на Анабел в Стоуни крос.

Замислен, той влезе в балната зала и се загледа в тълпата. Веднага забеляза Анабел, седнала на един стол в ъгъла, а до нея Кендъл. Лордът явно бе увлечен от нея, очарованият му поглед не криеше интереса му. Анабел изглеждаше потисната и зачервена. Тя говореше много малко и седеше, сплела ръце в скута си. Саймън присви очи, докато я наблюдаваше. Странно, сега, когато Анабел се чувстваше унижена, и несигурна, вниманието на Кендъл към нея най-после бе пуснало корени. За лорда по-късно щеше да е неприятна изненада да разбере, че съпругата му не е свенливото наивно момиче, каквото е изглеждала. Тя беше смела и страстна жена, решително, амбициозно създание, което се нуждаеше от равноправен партньор. Кендъл никога нямаше да е в състояние да я укроти. Той бе прекалено джентълмен за Анабел — прекалено мек и въздържан, и прекалено интелигентен по неправилния начин. Анабел никога нямаше да го уважава, нито пък щеше да е доволна от неговите качества. Щеше да го презира заради същите неща, заради които би трябвало да му се възхищава... а Кендъл щеше да бъде отблъснат от качества й, които Саймън би харесал.

Саймън отмести очи от двойката и се отправи към другия край на стаята, където Уестклиф разговаряше с няколко свои приятели. Графът се обърна към него шепнешком:

— Забавляваш ли се?

— Не съвсем. — Саймън пхна ръце в джобовете на самото си и огледа балната зала с едва сдържано нетърпение. — Стоях достатъчно дълго в Хемпшир — трябва да се върна в Лондон, да видя какво става в леярната.

— Ами мис Пейтън? — дойде тихият въпрос.

Саймън замълча за миг.

— Мисля — произнесе той бавно, — да почакам и да видя какво ще излезе от преследването й на Кендъл. — Той погледна към Уестклиф с въпросително извита вежда.

Графът отговори с кратко кимване.

— Кога заминаваш?

— Рано сутринта.

Уестклиф се усмихна криво.

— Ситуацията ще се разплете от само себе си — каза той прозаично. — Иди в Лондон и се върни, когато главата ти се проясни.

* * *

Анабел изглежда не можеше да се отърси от меланхолията, прегърнала я като леден плащ. Сънят ѝ се изплъзваше и тя не успя да изяде и хапка от великолепната закуска, която бяха сервирали долу. Лорд Кендъл гледеше на бледото ѝ лице и на мълчанието ѝ като на остатъчен ефект от скорошната ѝ болест и я отрупваше със съчувствие и успокояващи слова, а на нея ѝ се искаше да го отблъсне. Приятелките ѝ също бяха дразнещи с любезността си и за първи път Анабел не изпитваше удоволствие от веселите им закачки. Тя се опита да идентифицира момента, в който бе загубила всякакво настроение, и осъзна, че е станало, когато научи от лейди Оливия, че Саймън Хънт е напуснал Стоуни крос.

— Господин Хънт замина за Лондон по работа — беше подхвърлила безгрижно лейди Оливия. — Никога не остава дълго на тези партита — цяло чудо е, че не си тръгна по-рано. Преди да се е слегнал прахът и...

Когато някой бе попитал защо заминаването на Хънт е било така прибързано, лейди Оливия се бе усмихнала и бе поклатила глава:

— О, Хънт идва и си тръгва, когато си поиска, като котарак. Заминаванията му са винаги внезапни, тъй като явно не обича да се сбогува.

Хънт си беше тръгнал, без да каже и думица на Анабел, и затова тя се чувстваше изоставена и разтревожена. Мислите за предишната вечер — о, противната вечер! — продължаваха да се въртят неспирно в съзнанието ѝ. След случката в музикалната стая беше объркана и до такава степен погълната от мисли за Хънт, че не можеше да се съсредоточи върху ставащото в момента. Държеше погледа си сведен, така че да не може да го мерне неочаквано, и се молеше мълчаливо да не се приближи до нея. Слава богу, той се държа на разстояние, докато лорд Кендъл се настани до нея. Кендъл беше прекарал остатъка от нощта да ѝ говори за неща, които тя не разбираше и за които не даваше

пет пари. Беше го окуражавала с безвредно промърморване и полуусмивки, като си мислеше неясно, че би трябвало да е възторжена от вниманието, което той ѝ засвидетелства. Вместо това ѝ се искаше единствено той да се махне.

Потиснатото ѝ настроение по време на закуската явно привличаше още повече Кендъл. Предполагайки, че хрисимата ѝ фасада е само маска, Лилиан Бауман тайно ѝ прошепна в ухото:

— Браво! Той ти се подчинява безпрекословно.

Анабел стана от масата под претекст, че се нуждае от почивка, и тръгна из къщата, докато стигна до синия салон. Шахматната дъска я примами и тя я приближи бавно, питайки се дали някоя прислужница не е прибрала най-последните фигури в кутията, или пък някой не се е намесил в играта. Не, всичко беше точно така, както го беше оставила... без никаква промяна. Саймън Хънт беше преместил една пионка в защитна позиция, което ѝ даваше възможност или да подсили собствената си защита, или да се придвижи агресивно и да преследва кралицата. Това не беше ход, който би очаквала от него. Би допуснала, че ще опита нещо по-амбициозно. По-заядливо. Проучвайки дъската, тя се опита да разгадае стратегията му. Дали ходът му бе проява на несигурност, или на предпазливост? Или имаше скрита цел, която тя не можеше да забележи?

Тя се пресегна за една фигурка, поколеба се и я взе в ръката си. Това е просто игра, каза си. Приписваше прекалено голяма важност на всеки ход. Независимо от всичко, обаче, обмисли внимателно решението си, преди да се пресегне за втори път. Плъзна кралицата напред и взе пионката, изпитвайки тръпка на задоволство, когато фигурите се сблъскаха — слонова кост и оникс. Стиснала пионката в длан, тя претегли тежестта ѝ, преди да я остави внимателно извън дъската.

* * *

В течение на седмицата се оказа, че онзи миг пред шахматната дъска е бил единственият проблясък на удоволствие за Анабел. Никога преди не се бе чувствала по такъв начин... не щастлива, нито тъжна, нито пък разтревожена за бъдещето. Беше просто вцепенена, с

потиснати чувства и емоции, и накрая започна да си мисли, че може би никога вече няма да ѝ пука за нищо. Усещането за незаинтересованост беше толкова пълно, че понякога ѝ се струваше, че стои извън себе си и гледа как една механична кукла се движи сковано ден подир ден.

Лорд Кендъл ѝ кавалерстваше все по-често... те танцуваха заедно на бала, седяха един до друг на музикалната вечер и се разхождаха из градината с Филипа, която ги следваше на дискретно разстояние отзад. Кендъл беше приятен, учтив и доста очарователен. Всъщност беше толкова толерантен, че Анабел започна да мисли, че когато тя и останалите „самотнички“ му подготвят последния капан, той може и да не възнегодува, че е принуден да се ожени за момиче, което неволно е компрометирал. Щеше да се примири, и при философската настройка на ума си, щеше да намери начин да приеме ситуацията.

Колкото до Ходжхем, беше ясно, че Филипа успява да го държи далеч от Анабел. Нещо повече, Филипа някак си го беше убедила да не разкрива тайната им пред лорд Кендъл, макар тя да не събщи подробностите от разговора. Разтревожена за ефекта, който подобен постоянен стрес може да окаже върху майка ѝ, Анабел започна да мисли дали да не напуснат Стоуни крос парк. Само че Филипа не искаше и да чуе за това.

— Ще се справя с Ходжхем — каза тя решително. — Ти продължавай с лорд Кендъл. За всички е ясно, че Кендъл е запленил от теб.

Само да можеше да заличи спомена за нишата в музикалната стая от ума си... Анабел я сънуваше с изумителна яснота и се будеше плувнала в пот, с объркани чаршафи около краката и пламнала в треска кожа. Беше вбесена от мислите за Саймън Хънт, от спомена за неговия аромат и топлина, и провокативните му целувки... твърдостта на тялото му под елегантния вечерен костюм.

Въпреки обещанието да си казват всичко за романтичните си приключения, Анабел не можа да се застави да признае станалото пред приятелките си. Случката с Хънт беше прекалено лична и прекалено срамна. Не беше нещо, над което да умуват нетърпеливи момичета, които знаеха за мъжете толкова, колкото и самата тя. А и да се опиташе да им обясни, знаеше, че едва ли ще разберат. Нямахше думи да опише

тази открадваща душата интимност и опустошаващия смут, който настъпи след това.

Как, за бога, можеше да изпитва такива чувства към мъж, когото винаги бе презирала? През двете години, през които се ужасяваше да не го срещне на социално събитие, тя го беше смятала за възможно най-неприятната компания. А сега... сега...

Отблъсквайки нежеланите мисли, един ден Анабел отиде в салона на Марсдън, надявайки се да разсее разбъркания си ум с някоя книга за четене. Носеше под мишница един тежък том, надписан отгоре с позлатени букви: „Кралско градинарско общество — изводи и заключения за съобщения, представени от наши уважавани членове през 1843 година“. Книгата беше тежка като наковалня и Анабел се запита мрачно как някой е могъл да каже толкова много неща за някакви си растения. Тя остави книгата на една малка масичка и се отпусна на канапето до прозореца, когато нещо в шахматната дъска в ъгъла привлече вниманието ѝ. Въобразяваше ли си, или...

Присвила очи, Анабел отиде до масата и загледа разположението на фигурите, които бяха останали недокоснати в продължение на цялата седмица. Да... нещо беше различно. Тя бе използвала кралицата си, за да вземе пионката на Саймън. А сега кралицата ѝ бе взета от дъската и сложена чинно отстрани.

Върнал се е, помисли си тя и внезапно чувство прониза тялото ѝ. Беше сигурна, че Саймън Хънт е единственият, който би докоснал шахматната дъска. Той беше тук, в Стоуни крос. Лицето ѝ пребледня. Тя осъзна, че реакцията ѝ е неадекватна и се помъчи да се успокои. Завръщането му не означаваше нищо — не го желаше, не би могла да го има и трябваше да го избягва на всяка цена. Като затвори очи, тя си пое дълбоко дъх и се концентрира в опит да обуздае пулса си, да накара буйното си сърце да забави непокорния си ритъм.

Когато най-после се овладя, погледна отново шахматната дъска и се опита да разбере последния му ход. Как беше взел кралицата ѝ? Опита се да си спомни предишното разположение на фигурите. След това осъзна... беше я подлъгал напред със защитната пионка, позиционирайки я идеално така, че да бъде взета от неговия топ. А с елиминирането на кралицата, кралят ѝ бе заплашен и...

Той я проверяваше.

Беше я подмамил с онази скромна пионка и сега се намираше в опасност. Анабел се засмя невярващо, обърна се и закрачи из стаята. Съзнанието ѝ се изпълни със защитни стратегии, трябваше да реши коя от тях би била неочаквана за него. Послуша инстинкта си и се върна обратно към фигурите с усмивка, докато се питаше каква ли ще е реакцията му, когато види насрещния ѝ ход. Но когато ръката ѝ увисна над дъската, топлият прилив на въодушевление се оттегли и лицето ѝ застина като камък. Какво правеше? Да продължава играта, да поддържа тази несигурна комуникация с него... това беше безсмислено. Не... беше опасно. Не можеше да се направи никакъв избор между безопасност и гибел.

Ръката ѝ трепереше, докато се пресягаше към фигурите, за да ги подреди в кутията.

— Предавам се — въздъхна гласно и преглътна болезнената буца в гърлото си, причинена от думите. Не беше чак толкова глупава, че да си позволи да иска нещо... някой... който е очевидно неподходящ за нея. Затвори кутията и се отдръпна от масата, загледана в нея за миг. Почувства внезапна слабост, но беше непоколебима.

Тази вечер. Амбициозното ѝ ухажване с лорд Кендъл трябваше да бъде разрешено тази вечер. Партито беше към края си и сега, когато Саймън Хънт се беше върнал, не можеше да си позволи всичко да бъде съсипано от поредни усложнения с него. Изправяйки рамене, тя отиде да каже на Лилиан, след което заедно щяха да изработят план. Вечерта трябваше да завърши с годежа ѝ с Кендъл.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Хватката е да се уцели моментът! — Кафявите очи на Лилиан блестяха от радост. Сигурно ни един военен офицер не бе организиран кампания с по-голяма решителност от тази, която демонстрираше сега Лилиан Бауман. Четирите приятелки седяха на задната тераса с чаши студена лимонада, придавайки си мързелив вид, докато в действителност внимателно планираха заговора за вечерта.

— Аз ще предложа да направим безобидна разходка преди вечеря в градината, за събуждане на апетита — каза Лилиан на Анабел, — а Дейзи и Еви ще се съгласят; ще вземем майка ни и леля Флорънс, както и всички, на които успеем да кажем — и да се надяваме, че в момента, в който пристигнем на сечището от другата страна на овощната градина, ще те видим във *flagrante delicto* с лорд Кендъл.

— Какво е *flagrante delicto*? — попита Дейзи. — Звучи като нещо незаконно.

— Не знам точно — призна Лилиан. — Прочетох го в един роман... но съм сигурна, че е нещо, което компрометира едно момиче.

Анабел реагира с пресилен смях, искаше ѝ се да се чувства в настроение за закачките на сестрите Бауман. Преди две седмици щеше да е извън себе си от радост. Но сега всичко ѝ се виждаше погрешно. Липсваше трепетното очакване пред перспективата най-после да получи предложение от благородник. Никакво вълнение или облекчение, или нещо — макар и слабо — позитивно. Напомняше неприятно задължение, което трябва да бъде свършено. Тя прикри загрижеността си, докато двете американки крояха планове и пресмятаха с вещината на опитни конспираторки.

Но изглежда Еви, която бе по-наблюдателна от останалите, долови истинските емоции зад фасадата на Анабел.

— Т-това ли е, к-което искаш, Анабел? — попита тя тихо, сините ѝ очи бяха изпълнени с тревога. — Не си длъжна да го правиш, нали знаеш. Ще ти намерим друг поклонник, ако не искаш К-кендъл.

— Няма време да се търси друг — прошепна в отговор Анабел.
— Не... трябва да е Кендъл, и това да стане тази вечер, преди...

— Преди? — повтори Еви и наклони глава, гледайки я с недоумение. Слънцето осветяваше пръснатите по лицето ѝ лунички и ги караше да блестят като златен прах върху кадифената ѝ кожа. — Преди какво?

Когато Анабел не отговори, Еви наведе глава и прокара върха на пръста си по чашата е лимонада, обирайки остатъка от подсладена пулпа от ръба ѝ. Сестрите Бауман обсъждаха оживено въпроса дали крушовата градина е най-доброто място, където да се устрои засада на Кендъл. Точно когато Анабел си помисли, че Еви може да се откаже от маловажния разговор, момичето прошепна тихо:

— Анабел, чу ли, че господин Хънт се е върнал в Стоуни крос миналата вечер?

— Откъде знаеш?

— Някой казал на леля ми.

Анабел срещна очите на Еви и не можа да не си помисли, че беда сполетява всеки, направил грешката да подцени Еванджелин Дженър.

— Не, не съм чула — отвърна тя.

Еви наклони леко чашата си и се загледа в подсладената течност.

— Учудвам се, че още не се е възползвал от предложението ти за целувка — произнесе тя бавно. — С-след всичкия този интерес, който п-показа към теб...

Погледите им се срещнаха и Анабел усети как лицето ѝ почервява. Очите ѝ умоляваха Еви да не казва нищо повече, и тя тръсна глава бързо.

Прозрението мина като сянка по лицето на Еви.

— Анабел — произнесе тя бавно, — много ли ще се обидиш, ако не д-дойда с останалите да те изненадаме с лорд Кендъл тази вечер? И б-без това ще и-има достатъчно хора, които да присъстват. Сигурно Лилиан ще д-доведе цяла тълпа от нищо неподозиращи свидетели. Аз ще съм ненужна.

— Разбира се, че няма да се обидя — каза Анабел и попита със смутена усмивка: — Етични съображения, а, Еви?

— О, не, просто не мога да съм лицемерна. Г-готова съм да призная вината си в това деяние... и н-независимо дали дойда, или не в градината тази вечер, аз съм част от групата. Просто... — Тя млъкна

и продължи по-тихо: — Н-не мисля, че ти искаш лорд Кендъл. Не като мъж — не и за това, което той наистина е. А сега, с-след като те познавам по-добре, аз... не вярвам, че женитбата с него ще те направи щастлива.

— Но ще ме направи — възрази Анабел, тонът ѝ стана по-остър и привлече вниманието на Бауман. Те спряха да приказват и я изгледаха с любопитство. — Никой не може да се доближи повече до идеала ми, отколкото лорд Кендъл.

— Той е идеален за теб — съгласи се уверено Лилиан. — Надявам се, че не се опитваш да посееш семената на съмнението, Еви... вече е прекалено късно за това. Няма да пожертваме един идеален план сега, когато почти сме постигнали победа.

Еви поклати глава мигновено и сякаш се сви в стола си.

— Не, не... аз не се о-опитвах да... — Гласът ѝ изтъня до мънкане и тя хвърли извинителен поглед на Анабел.

— Разбира се, че не се опитваше — каза Анабел в защита на Еви, успявайки да изобрази дръзка усмивка. — Хайде, Лилиан, да преговорим още веднъж плана.

* * *

Лорд Кендъл реагира с тихо доволство, когато Анабел Пейтън го помоли да се измъкнат за ранна вечерна разходка в градината. Въздухът беше неподвижен в здрача, обгърнал имението, без никакъв бриз, който да раздвижи мрачната атмосфера. Повечето гости се обличаха за вечеря или се забавляваха в стаята за карти и в салона, поради което навън беше свободно. Не съществува мъж, който да не знае какво иска едно момиче, когато предлага разходка без придружител в такива обстоятелства. Явно Кендъл нямаше нищо против да открадне една-две целувки, защото позволи на Анабел да го склони, докато отминаваха каменната стена, покрита е пълзящи рози.

— Струва ми се, че трябваше да помолим някой да ни придружи — каза той. — Това е неуместно, мис Пейтън.

Анабел грейна в усмивка.

— Само за малко. Никой няма да забележи.

Той тръгна охотно с нея и тя усети нарастващата вина, която сякаш я притискаше от всички страни. Сякаш водеше агне на заколение. Кендъл беше мил човек — не заслужаваше да бъде подмамен в принудителен брак. Ех, ако тя имаше повече време, можеше да остави нещата да се развиват по естествен начин и да получи истинско предложение от него. Но това бе последната седмица от партито и беше задължително да го докара до нужното състояние сега. Ако успееше да приключи с тази част от плана, след това нещата щяха да бъдат много по-лесни. Анабел, лейди Кендъл, напомни си тя мрачно. Анабел, лейди Кендъл... можеше да се види като уважавана млада съпруга, която живее в спокойния свят на хемпширското общество, пътува от време на време до Лондон, посреща брат си вкъщи от училище през ваканциите. Анабел, лейди Кендъл би имала половин дузина русокоси деца, някои от тях е очила, като баща си. Анабел, лейди Кендъл, щеше да бъде предана съпруга, която щеше да прекара остатъка от дните си в опит да изкупи вината си за начина, по който бе накарала съпруга си да се ожени за нея.

Те стигнаха сечището зад крушовата градина, където сред покрит с чакъл кръг, стоеше каменна маса. Кендъл спря и погледна Анабел, беше се облегла на ръба на масата в изискана поза. Той се осмели да докосне един кичур, паднал на рамото ѝ, възхищавайки се на златния блясък в светло кестенявите къдрици.

— Мис Пейтън — прошепна лордът, — може би вече е ясно, че съм развил безспорно предпочитание към вашата компания.

Сърцето на Анабел започна да бие толкова оглушително в гърлото ѝ, че тя си помисли, че ще се задуши.

— Аз... намирам огромно удоволствие в нашите разговори и съвместни разходки — успя да каже тя.

— Колко сте възхитителна — прошепна Кендъл и се приближи още към нея. — Никога не съм виждал по-сини очи.

Само преди месец Анабел би била свръх радостна това да се случи. Кендъл беше приятен мъж, нещо повече — привлекателен, млад и богат, при това с титла... о, какво ѝ ставаше, по дяволите? Цялото ѝ същество бе изпълнено с неохота, когато той се наведе над пламналото ѝ, напрегнато лице. Развълнувана и смутена, тя се опита да стои неподвижна заради него. Преди устните им да се срещнат, обаче, се изви и се дръпна от него.

Над сечището се спусна тишина.

— Уплаших ли ви? — поиска да узнае Кендъл. Обноските му бяха вежливи и кротки... толкова различни от арогантността на Саймън Хънт.

— Не... не е това. Просто... Не мога да направя това. — Анабел разтърка челото си, раменете ѝ бяха вдървени под бухналата ѝ копринена рокля с прасковен цвят. Когато заговори отново, гласът ѝ беше натезжал от угризение и отвращение към самата себе си. — Извинете ме, господарю. Вие сте един от най-милите джентълмени, които някога съм имала привилегията да познавам. Точно по тази причина ви оставям. Не е честно от моя страна да окуражавам интереса ви, при положение, че нищо няма да излезе от това.

— Защо мислите така? — попита той, явно смутен.

— Реално, вие не ме познавате — каза Анабел с горчива усмивка. — Повярвайте ми, не си подхождаме. Независимо колко се опитвах, няма да съм в състояние да се удържа да не ви стъпча накрая — а вие сте джентълмен до мозъка на костите си, за да се противопоставите... което ще направи и двамата ни злочести.

— Мис Пейтън — прошепна той, опитвайки се да схване значението на нейното избухване, — не мога да разбера...

— И аз не съм сигурна, че разбирам. Но съжалявам. Искам най-доброто за вас, господарю. Искам също... — Дъхът ѝ излезе накъсан и тя внезапно се засмя: — Желанията са опасно нещо, нали — прошепна тя и напусна бързо сечището.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Надсмивайки се над себе си, Анабел закри по пътеката, която водеше обратно към къщата. Не можеше да повярва. Точно когато всичко, което искаше, беше в ръцете ѝ, тя го захвърли.

— Глупачка — промърмори под нос. — Глупачка, глупачка. — Не можеше да си представи какво щеше да каже на приятелките си, след като те пристигнеха на сечището и откриеха, че там няма никой. Може би лорд Кендъл щеше да е още там, където го бе оставила, с вид на кон, на когото са издърпали зоба от устата, преди да успее да го изяде.

Анабел се зарече, че няма да моли другите момичета да ѝ помагат да си намери друг потенциален съпруг — не и когато току-що бе захвърлила подадената ѝ възможност. Заслужаваше това, което сега ѝ се бе случило. Крачките ѝ преминаха почти в бяг, когато се насочи към стаята си. Толкова бързаше да се прибере, че почти се сблъска с един мъж, който вървеше бавно по пътеката зад каменната стена. Спирайки внезапно, тя промърмори:

— Моля да ме извините — и понечи да го заобиколи. Но внушителният му ръст и видът на едрите, загорели ръце, които се измъкнаха от джобовете на сакото му мигновено издадоха неговата самоличност. Шокирана, тя се дръпна назад, когато срещна очите на Саймън Хънт.

Изгледаха се с еднакви равнодушни погледи.

Избягала току-що от Кендъл, Анабел не можеше да не забележи разликата между тях. Хънт изглеждаше определено смугъл в падащия здрач, едър и впечатляващо мускулест, с очи на пират и с нехайната безскрупулност на езически крал. Не беше по-малко арогантен, отколкото всеки друг път... нито по-култивиран, по-изтънчен... и все пак по някакъв начин се бе превърнал в обект на толкова всепоглъщащо желание, че Анабел беше сигурна, че си е изгубила ума. Въздухът около тях сякаш беше зареден, пропукващ от страст и противоречие.

— Какво има? — попита Хънт без предисловия, очите му се присвиха при вида на вълнението ѝ.

Задачата да изрази емоциите си в няколко смислени изречения беше невъзможна. Но въпреки всичко тя се опита.

— Напуснахте Стоуни крос, без да ми кажете и дума.

Погледът му беше твърд и студен като абанос.

— Прибрали сте шаха.

— Аз... — Тя отклони очи от него и прехапа устни. — Не можех да си позволя да се разсейвам.

— Сега никой не ви разсейва. Искате Кендъл? Имате го.

— О, благодаря — отвърна тя саркастично. — Толкова мило от ваша страна да се отдръпнете така елегантно сега, когато вече сте съсипали всичко.

Той я погледна внимателно.

— Защо го казвате?

Анабел се почувства странно измръзнала в летния вечерен въздух. Усети в костите си леко треперене, което се надигна нагоре към кожата ѝ.

— Ботите, които получих, когато бях болна — каза тя дръзко, — онези, с които съм обути в момента... бяха от вас, нали?

— Има ли значение?

— *Признайте си.*

— Да, от мен бяха — произнесе той любезно. — И какво от това?

— Бях с лорд Кендъл само преди няколко минути и всичко вървеше точно по план, той тъкмо щеше... но аз не можах. Не можех да му позволя да ме целуне, при положение, че носех тези отвратителни боти. Несъмнено човекът си е помислил, че съм умопомрачена след начина, по който го оставих. Но вие все пак бяхте прав... той е прекалено любезен и мил за мен. И щеше да бъде ужасен брак. — Тя млъкна, за да си поеме накъсано въздух, когато видя внезапния блясък в очите на Хънт. — Тялото му приличаше на хищник в своята напрегната неподвижност.

— Е — каза той тихо, — сега, когато захвърлихте Кендъл, какви са плановете ви? Да се върнете към Ходжхем?

Вбесена от насмешливия му тон, Анабел се сопна:

— И да го направя, не е ваша работа. — Тя се завъртя на пети и се отдалечи от него.

Хънт я настигна с две крачки. Обърна я към себе си, ръцете му стиснаха раменете ѝ. Като я разтърси леко, той наведе устата си към ухото ѝ:

— Без повече игри — прошепна той. — Кажете ми какво искате. Веднага, преди да изгубя и малкото търпение, което ми е останало.

Ароматът му на сапун, на чистота и на възхитителна мъжественост накара главата ѝ да се замае. Искаше ѝ се да изпълзи в дрехите му... да го целува, докато припадне. Искаше презрения, арогантен, омагьосващ, дяволски красив Саймън Хънт. Но, боже мили, той щеше да е безмилостен. Заплашената ѝ гордост въстана, събра се на буца в гърлото ѝ и тя едва успя да произнесе дрезгаво:

— Не мога.

Хънт наклони глава назад и я погледна, очите му блестяха дяволито.

— Можете да имате каквото поискате, Анабел... но само ако успеете да се накарате да го поискате.

— Решил сте да ме унижите напълно, нали? Няма да ми позволите да запазя и една частица достойнство...

— Аз? Да ви унижавам? — Едната му вежда излетя нагоре. — След като две години получавах обиди и пренебрежение всеки път, когато ви поканех да танцуваме...

— О, добре де — каза тя ядосано и цялата се разтресе. — Ще призная — желая ви. Сега доволен ли сте? Желая вас.

— В какво качество? На любовник или на съпруг?

Анабел го изгледа в шок.

— Какво?

Ръцете му се обвиха около нея, притиснаха треперещото ѝ тяло към неговото. Той не каза нищо, само я гледаше напрегнато, докато тя се опитваше да схване смисъла на въпроса.

— Но вие не сте от мъжете, които се женят — успя да произнесе несигурно.

Той докосна ухото ѝ, пръстът му мина по нежната извивка.

— Открих, че съм, когато става въпрос за вас.

Нежната ласка разпали кръвта ѝ, направи я неспособна да мисли.

— Сигурно ще се избием един друг още през първия месец.

— Възможно е — призна Хънт и усмихнатата му уста докосна слепоочието ѝ. Топлината на устните му изпрати вълни на шеметно

удоволствие през нея. — Но въпреки това нека се оженим, Анабел. Както аз виждам нещата, това би разрешило повечето ви проблеми... във всеки случай по-много, отколкото моите няколко. — Едрата му ръка се плъзна по гърба ѝ, успокоявайки треперенето. — Позволете ми да ви погледея — прошепна той. — Позволете ми да се грижа за вас. Никога не сте имали на кого да се облегнете, нали? Аз имам силни рамене, Анабел. — Дълбок смях избоботи в гърдите му. — И може би съм единственият сред познатите ви, който ще е в състояние да ви обезпечи.

Беше прекалено изумена, за да реагира на подигравката.

— Но защо? — попита го, когато ръката му продължи до голия ѝ врат. Ахна, когато върхът на пръста му потъна меко във вдлъбнатинката под тила ѝ. — Защо ми предлагате да се омъжа за вас, когато можете да ме имате като ваша метреса?

Той завря нос в шията ѝ.

— Защото през изминалите няколко дни осъзнах, че не искам да оставя съмнение в ничий мозък на кого принадлежите. Особено във вашия.

Анабел затвори очи, сетивата ѝ се изпълниха с еуфория, когато устата му се придвижи бавно по сухите ѝ, разтворени устни. Ръцете му притиснаха охотната ѝ плът в своята изискваща твърдост. Ако имаше майсторство в начина, по който я държеше, имаше също така благоговение, върховете на пръстите му откриваха най-чувствителните места по откритата ѝ кожа и ги възбуждаха с леко като шепот докосване. Тя му позволи да разтвори устните ѝ и простена от внимателното проучване на езика му. Той я плени с нежни целувки, които уталожиха нуждата ѝ, карайки я въпреки всичко да усеща отчаяно празните места, копнеещи да бъдат запълнени. Когато Хънт почувства неотложната вибрация на плътта ѝ срещу своята, той я погали с дълга милувка на устните, докато ръцете му поддържаха тялото ѝ. Взе пламналата ѝ буза в ръката си и прокара палец по кадифето на устните ѝ.

— Дайте ми вашия отговор — прошепна той.

Топлината на ръката му изпрати тръпки по кожата ѝ и тя зарови бузата си по-дълбоко в дланта му.

— Да — отвърна, останала без дъх.

Очите на Хънт заблестяха триумфално. Той наклони главата ѝ назад и я целуна отново, прониквайки все по-дълбоко и по-дълбоко. Дланите му обхванаха главата ѝ, променяйки ъгъла между тях, и устата им прилегнаха идеално една към друга. Ритъмът на дишането им стана неравен и тя внезапно се почувства замаяна от прилива на прекалено много кислород. Протегна ръка към него, пръстите ѝ се вкопчиха в плата на сакото му. Без да прекъсва целувката, Хънт ѝ позволи да се облегне на него, а с другата си ръка да обвие шията му. След това премести ръката си към стегнатата ѝ в корсет талия и я притисна леко към себе си. Започна да я целува с все по-голяма настоятелност, която я докара почти до загуба на съзнание.

Накрая откъсна устни и я накара да млъкне, когато тя простена възмутено, прошепвайки ѝ ниско, че имат компания. Объркана, Анабел погледна през пролуката на заключените му ръце. Двамата стояха лице в лице с група свидетели, които едва ли бяха пропуснали да видят прегърнатата двойка в средата на пътеката. Лилиан... Дейзи... тяхната майка... лейди Оливия и красивият ѝ американски годеник, господин Шоу... и най-накрая не друг, а самият лорд Уестклиф.

— О, боже! — възкликна Анабел и обърна лице срещу рамото на Хънт, сякаш като затвореше очи щеше да ги накара да изчезнат.

Ухото ѝ изтръпна, когато Хънт се наведе и ѝ прошепна, в гласа му се долавяше смях:

— Мат.

Лилиан заговори първа:

— Анабел, какво се случва, по дяволите?

Анабел се сви и с усилие се застави да погледне приятелката си в очите:

— Не можах да го направя — каза тя смутено. — Толкова съжалявам... планът беше много добър и вие изпълнихте вашата част чудесно...

— И щеше да има огромен успех, ако ти не се целуваше с погрешния мъж! — извика Лилиан. — Какво става, по дяволите? Защо не си в овощната градина с лорд Кендъл?

Това едва ли беше от нещата, за които човек иска да говори пред цяла тълпа. Анабел се поколеба и погледна Хънт, който я следеше с присмехулна усмивка, явно очарован да чуе какво обяснение ще им даде.

В проточилата се тишина лорд Уестклиф явно събра две и две и премести поглед от Анабел към Лилиан с неприкрито възмущение.

— Значи затова настоявахте толкова за разходка. Договорили сте се да устроите капан на Кендъл!

— Аз също участвах — заяви Дейзи, решена да сподели обвинението.

Уестклиф като че не чу коментара, погледът му се закова върху неразкаяното лице на Лилиан.

— Добри ми боже... няма ли нещо, което да ви спре?

— Ако има — отвърна остроумно Лилиан, — още не съм го открила.

Ако ситуацията, в която се намираше, не беше толкова унижителна, Анабел щеше да избухне в смях от изражението на графа.

Лилиан се намръщи и обърна вниманието си към Анабел.

— Може и да не е чак толкова късно да се спасят нещата — рече тя. — Ще накараме всички да обещаят да си държат езиците, че са те видели заедно е господин Хънт. Няма ли свидетели — нищо не се е случило!

Лорд Уестклиф обмисли думите ѝ намръщено.

— Колкото и да не ми харесва перспективата да се съглася с мис Бауман — произнесе той мрачно, — трябва да я подкрепя. Най-доброто нещо за всички замесени е да игнорираме инцидента. Мис Пейтън и господин Хънт не са били видени заедно и поради това никой не е бил компрометиран, което означава, че тази неприятна ситуация няма да има последици.

— О, да, тя беше компрометирана. — Хънт се усмихна с внезапна, решителна усмивка. — От мен. И аз не желая да избягвам последиците, Уестклиф. Аз...

— Да, ще го направиш — увери го графът авторитетно. — Проклет да съм, ако ти позволя да съсипеш живота си заради това създание, Хънт.

— Да съсипе неговия живот? — повтори възмутено Лилиан. — Господин Хънт не би могъл да мечтае за нещо по-добро от това да се ожени за момиче като Анабел! Как си позволявате да намеквате, че това не е достатъчно добро за него, когато е очевидно, че той е този, който...

— Не — прекъсна я Анабел. — Моля те, Лилиан...

— Извинете ни — прошепна Шоу с безупречна любезност, като не се стараеше особено да прикрие усмивката си. Той взе под ръка лейди Оливия и се поклонил изискано. — Вярвам, че моята годеница и аз ще бъдем извинени за тръгването си, тъй като и без това сме мнозина тук. Мисля, че мога да говоря от името на двамата ни като заявя, че смятаме да сме глухи, неми и слепи. — Сините му очи блестяха от сдържан смях. — Ще ви оставим да решите какво сте видели и чули тази вечер... или пък не сте. Хайде, скъпа. — И като дръпна лейди Оливия със себе си, той я съпроводи обратно до къщата.

Графът се обърна към майката на сестрите Бауман, висока жена е тясно, лисиче лице. Тя бе наложила на лицето си добродетелно възмушение, но сдържа езика си и не се намеси в нищо. Както Дейзи обезсърчено обясни по-късно, госпожа Бауман никога не получавала припадъците си по средата на действие, предпочитайки да ги запази за антракта.

— Госпожо Бауман — подзе Уестклиф, — дали мога да ви убедя да запазите мълчание по отношение на този въпрос?

Независимо графът, или който и да е друг мъж с титла и положение, да беше помолил амбициозната госпожа Бауман да скочи с главата напред в лехата за негово удоволствие, тя би го направила с перфектно салто.

— О, разбира се, лорде — никога не бих разпространила такъв безвкусен слух. Дъщерите ми са толкова невинни — наскърбява ме да виждам до какво ги е довела връзката им с това... това безскрупулно момиче. Сигурна съм, че джентълмен с вашия вкус може да види, че двете ми ангелчета са напълно невинни в тази ситуация, заблудени от нечестната млада жена, с която са се сприятелили.

Хвърляйки скептичен поглед към двете „ангелчета“, Уестклиф отвърна хладно:

— Точно така.

Хънт, който продължаваше да държи собственически ръката си около кръста на Анабел, ги изгледа студено.

— Направете както желаете. Мис Пейтън ще бъде компрометирана тази вечер по един или друг начин. — И той я дръпна по пътеката със себе си. — Хайде.

— Къде отиваме? — попита Анабел, съпротивлявайки се на хватката му около талията си.

— В къщата. Щом те не желаят да свидетелстват, тогава ще се наложи да ви прелъстя пред някой друг.

— Почакайте! — изписка Анабел. — Вече се съгласих да се омъжа за вас! Защо трябва да бъда компрометирана отново?

Хънт игнорира протестите на Уестклиф и на Бауман, когато отговори кратко:

— Застраховка.

Анабел заби токове в пръстта, отказвайки да се помръдне, докато той я дърпаше за ръката.

— Нямате нужда от застраховка! Мислите ли, че ще наруша обещанието си към вас?

— С една дума: да. — Той спокойно я издърпа на пътеката. — А сега къде трябва да отидем? Във входното антре, според мен. За да видят много хора как ви отвличам насила. Или може би в стаята за карти...

— Саймън — възрази Анабел, докато той влачеше безцеремонно подире си. — Саймън...

Произнасянето на името му го накара да спре внезапно, той се обърна към нея с полуусмивка.

— Да, сладката ми?

— За бога — прошепна Уестклиф, — да оставим това за аматьорската театрална вечер, става ли? Ако си дотолкова решен да я имаш, Хънт, тогава можеш да ни спестиш по-нататъшното представление. С удоволствие ще приема да свидетелствам оттук до Лондон за опетнената чест на годеницата ти, само да има мир. Но не ме моли да се изправа с теб на сватбата, тъй като нямам желание да бъда лицемерен.

— Не, само глупак — промърмори Лилиан.

Макар и произнесени тихо, думите ѝ явно бяха чути от Уестклиф. Тъмната му глава се обърна и той срещна решителното, невинно изражение на Лилиан със заплашителен поглед.

— Колкото до вас...

— Значи се разбрахме — прекъсна го Саймън, предотвратявайки задълбочаването на спора. Той погледна Анабел с чисто мъжко задоволство. — Бяхте компрометирана. А сега нека отидем и да намерим майка ви.

Графът поклати глава, демонстрирайки такава степен на ледена обида, която можеше да бъде постигната само от аристократ, чиито желания току-що са били оспорени.

— Никога не съм чувал мъж да е толкова нетърпелив да признае на родителите на едно момиче, че току-що го е обезчестил — произнесе той кисело.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Реакцията на Филипа беше удивително спокойна. Когато тримата седнаха в частния салон на Марсдън и Саймън обяви за техния годеж и причината за него, лицето на Филипа пребледня, но тя не издаде и звук. В кратката тишина, която последва оскъдния разказ на Саймън, Филипа го изгледа с немигащ поглед и произнесе предпазливо:

— Тъй като Анабел няма баща, който да я защити, господин Хънт, на мен се пада да ви помоля за някои уверения. Всяка майка иска към дъщеря ѝ да се отнасят с уважение и нежност... а вие трябва да се съгласите, че обстоятелствата...

— Разбирам — каза Саймън. Поразена от неговата сериозност, Анабел го наблюдаваше напрегнато, докато той фокусира вниманието си изцяло върху Филипа. — Давам ви думата си, че дъщеря ви няма да има причина да се оплаква.

Полъх на предпазливост премина по лицето на Филипа и Анабел прехапа долната си устна, знаейки какво следва.

— Предполагам вече знаете, господин Хънт — прошепна майка ѝ, — че Анабел няма зестра.

— Да — отвърна той сухо.

— И това няма значение за вас? — Филипа въпросително повиши гласа си в края на изречението.

— Ни най-малко. Късметлия съм, че мога да оставя настрана финансовите съображения, когато си избирам съпруга. Не давам и пет пари дали Анабел идва при мен без дори един шилинг на нейно име. Нещо повече, възнамерявам да направя нещата по-лесни за вашето семейство — да поема дълговете, да се грижа за сметките и кредиторите, училищните такси и други такива... каквото се изисква, за да се уверя, че сте удобно настанени.

Анабел видя как ръцете на майка ѝ се свиха в скута ѝ, а пръстите ѝ побеляха и се разтрепериха. Можеше да е от вълнение, облекчение, смущение, или комбинация от трите.

— Благодаря ви, господин Хънт. Нали разбирате, ако господин Пейтън беше още с нас, нещата щяха да бъдат много по-различни...

— Да, разбира се.

Настъпи кратко мълчание, преди Филипа да прошепне:

— Разбира се, без зестра Анабел не би могла да има и източник на пари...

— Ще ѝ отворя сметка в „Барингс“ — каза Хънт спокойно. — Ще започнем с... какво ще кажете за пет хиляди паунда? И ще допълвам баланса от време навреме, когато е необходимо. Разбира се, аз ще отговарям за поддръжката на каретата и конете... за дрехи... бижута... и Анабел ще може да пазарува на кредит във всеки магазин в Лондон.

Реакцията на Филипа на новината убегна на Анабел, чието съзнание се въртеше като пумпал. Мисълта да има пет хиляди паунда на свое разположение... направо не ѝ се виждаше реално. Въодушевлението ѝ бе примесено с тръпка на очакване. След години на лишения щеше да може да ходи на най-добрите шивачки и да купи кон за Джеръми, както и да поднови дома на семейството си с луксозни мебели и принадлежности. Само че тази откровена дискусия за пари, последвала предложението за женитба, ѝ създаваше тревожното чувство, че се продава за пари. Поглеждайки предпазливо Хънт, видя в очите му насмешлив блясък. Той я разбираше прекалено добре, помисли си тя и по бузите ѝ се разля нежелана топлина.

Анабел продължи да мълчи, когато разговорът стигна до адвокати, договори и споразумения, при което се разкри, че майка ѝ има упоритостта на бултериер, когато се касае за брачни преговори. Бизнес дискусията едва ли можеше да мине за високо романтична материя. Нещо повече, от вниманието на Анабел не убегна, че Филипа не беше попитала Хънт дали обича Анабел, нито пък той го бе заявил.

След като той си тръгна, тя последва майка си в стаята им, където несъмнено ги очакваше пространен разговор. Притеснена от неестественото мълчание на Филипа, Анабел затвори вратата и си помисли какво да ѝ каже... запита се също така дали майка ѝ имаше някакви резерви по отношение на Саймън Хънт като към свой зет.

Веднага щом останаха сами, Филипа отиде до прозореца и погледна навън към свечереното небе, след това притисна очите си с ръка. Анабел чу заглушените ѝ хлипове.

— Мамо... — произнесе тя колебливо, докато гледаше скования гръб на майка си, — съжалявам, аз...

— Слава богу — прошепна Филипа несигурно, сякаш не я чуваше. — Слава богу.

* * *

Въпреки клетвата на Уестклиф, че няма да застане до Саймън на сватбата, лордът дойде в Лондон за две седмици, за да присъства на церемонията. Мрачен, но любезен, той дори предложи да отведе Анабел до олтара, замествайки починалия ѝ баща. Тя силно се изкушаваше да му откаже, но предложението направи Филипа толкова щастлива, че Анабел бе принудена да приеме. Тя дори изпита злорадо удоволствие, заставяйки графа да вземе важно участие в церемония, на която той толкова явно се противеше. Само лоялността му към Хънт го бе довела в Лондон, разкривайки такова приятелство между двамата мъже, което Анабел трудно би могла да си представи.

Лилян, Дейзи и майка им също присъстваха на частната църковна церемония; присъствието им бе възможно само благодарение на присъствието на лорд Уестклиф. Госпожа Бауман никога не би позволила на дъщерите си да отидат на сватбата на момиче, което не се омъжваше за благородник. Но не биваше да се изпуска нито една възможност да бъдат в близост с най-перспективния мъж за женене в Англия. Фактът, че Уестклиф бе напълно равнодушен към по-малката ѝ дъщеря и страстно пренебрежителен към по-голямата, беше незначителна пречка, която госпожа Бауман беше сигурна, че може да преодолее.

На Еви, за съжаление, ѝ бе забранено да присъства от леля ѝ Флорънс и останалата част от семейството на майка ѝ. Но тя бе изпратила на Анабел дълго, нежно писмо и сервиз от фин китайски порцелан с розово-златни цветчета, като подарък. Останалите от неголямата група представляваха родителите и братята и сестрите на Хънт, които се оказаха повече, отколкото тя бе очаквала. Майка му беше с недодялано лице и яка на вид сърдечна жена, която явно нямаше нищо против Анабел, докато не се случеше нещо, което да я накара да промени мнението си. Баща му беше едър, кокалест мъж,

който не се усмихна ни веднъж по време на церемонията, макар дълбоките бръчки в ъгълчетата на очите му да показваха, че обича да се шегува. Нито един от двамата му родители всъщност не беше красив, но те бяха създали пет поразителни деца, всички високи и чернокоси.

Ех, ако Джеръми можеше да присъства на сватбата... но той още беше в училище и тя и Филипа бяха решили, че за него ще е по-добре да завърши срока и да се прибере в Лондон, когато Хънт и Анабел се върнат от медения си месец. Анабел не беше съвсем сигурна каква ще е реакцията на Джеръми към Саймън като негов зет. Макар явно да го харесваше, брат ѝ отдавна бе свикнал да е единственият мъж в семейството. Съществувахе голяма вероятност той да се раздразни на ограниченията, които Хънт можеше да му наложи. По тази причина самата Анабел не гореше от желание да изпълнява всичките желания на мъж, който — казано честно — не познаваше толкова добре.

Факт, който трябваше да признае още в сватбената си нощ, докато чакаше съпруга си в една стая в хотел „Рътлидж“. Предполагайки, че Хънт обитава частна къща като повечето ергени, Анабел с изненада откри, че той живее в хотелски апартамент.

— Защо не? — бе попитал Хънт няколко дни по-рано, развеселен от явното ѝ объркване.

— Ами... животът в хотел предоставя на човек толкова малко уединение...

— Позволявам си да съм на друго мнение. Мога да влизам и да си излизам, когато си поискам, без цяла орда слуги да обсъждат навиците и жестовете ми. От това, което съм видял, животът в един добре управляван хотел е далеч повече за предпочитане пред този в една градска къща, в която непрекъснато става течение.

— Да, но човек в твоето положение трябва да има достатъчно слуги, за да демонстрира успех пред другите...

— Извинявай, но винаги съм мислил, че човек наема слуги само ако наистина са нужни за работа. Привилегията да парадираш с тях като със стилни аксесоари винаги ми е убягвала.

— Не говорим за робски труд, Саймън.

— При тарифата, по която им се плаща, това е спорно.

— Ще трябва да наемем голямо количество помощници, ако някога заживеем в истинска къща — каза развълнувано Анабел. —

Освен ако не планираш да ме гледаш как пълзя на лакти и колене, докато търкам пода и чистя решетките?

Тази представа накара тъмнокафявите очи на Хънт да светнат с дяволит блясък.

— Планирам да те гледам на лакти и колене, сладката ми, но мога да гарантирам, че няма да търкаш подове. — Той се засмя леко, когато видя смущението ѝ. Притисна я силно до себе си и я целуна бързо по устните.

Тя се скова в прегръдката му.

— Саймън... наистина недей... майка ми няма да одобри, ако ни види така...

— О? Мога да правя каквото си искам с теб сега, и тя няма да възрази ни най-малко.

Намръщена, Анабел сложи ръцете си между тях.

— Ах ти, арогантен... не, наистина, Саймън! Искам да се разберем за това... трябва ли вечно да живеем в хотел, или ще купиш къща за нас?

Открадвайки си още една бърза целувка, той се засмя на изражението ѝ.

— Ще ти купя такава къща, каквато ти харесва, сладката ми. А още по-добре ще е да построя нова, тъй като съм свикнал с удобствата на доброто осветление и модерната канализация.

Анабел спря да се върти.

— Наистина ли? Къде?

— Предполагам, че можем да си вземем голям парцел близо до Блумсбъри или Нйтсбридж.

— А какво ще кажеш за „Мейфеър“?

Саймън се усмихна, сякаш беше очаквал такова предложение.

— Не ми казвай, че искаш да живееш в някакъв презастроен квартал като „Гросвенър“ или „Сейнт Джеймс“ и да гледаш през прозореца към надутите аристократи, докато залитат през малките си, заградени с железни огради дворове...

— О, да, би било чудесно — каза тя ентусиазирано, карайки го да се засмее.

— Хубаво, ще купим нещо в „Мейфеър“, господ да ми е на помощ. И ще наемем толкова слуги, колкото желаш. Забележи, не казах „колкото има нужда“, което явно би било напълно незначително.

Междувременно, мислиш ли, че ще можеш да издържиш няколко месеца в „Рътлидж“?

Спомняйки си разговора, Анабел изследва големите им стаи в апартамента, всички луксозно обзаведени в кадифе, кожа и лъскав махагон. Трябваше да признае, че Рътлидж определено е променил схващането за това какъв може да бъде един хотел. Говореше се, че мистериозният собственик, господин Хари Рътлидж, се стремял да построи най-елегантния и модерен хотел в Европа, съчетавайки континенталния стил с американските иновации. Хотел „Рътлидж“ беше масивна сграда, разположена в района на театъра, заемащ пет преки между театър „Капитол“ и улица „Крайбрежна“. С огнеупорната си конструкция, асансьори за храна и частни бани към всеки апартамент, да не споменаваме реновирания ресторант, „Рътлидж“ се беше превърнал в любимо място за богати американци и европейци. За удоволствие на Анабел, семейство Бауман заемаха пет от стоте луксозни апартамента, което означаваше, че тя, Лилиан и Дейзи имаха възможност често да се виждат, след като тя се върна от медения месец.

Неизлизала до този момент извън Англия, Анабел откри с изненада, че Саймън възнамерява да я заведе в Париж за две седмици. Снабдена със списък на шивачки, шапкарки и парфюмери от сестрите Бауман, които веднъж бяха посещавали Париж с майка си, Анабел очакваше с нетърпение да зърне за първи път Града на светлината. Но преди да тръгнат на сутринта, трябваше да се мине през сватбената нощ...

Облечена в нощница, украсена с пищни воали бяла дантела на горнището и ръкавите, Анабел обиколи неспокойно апартамента. Тя седна на леглото и взе една четка за коса от нощното шкафче. След което методично започна да я прокарва през косата си, като се питаше дали всички младоженки се чувстват толкова смутени и несигурни, както и дали следващите няколко часа бяха нещо, за което да се ужасява, или да се радва. В този момент ключът в ключалката се превъртя и тъмният, гъвкав силует на Саймън влезе в частния апартамент.

Нервна тръпка премина по гърба ѝ и тя се насили да продължи да реши косата си със спокойни движения, макар да стискаше силно дръжката на четката и пръстите ѝ да трепереха. Погледът на Саймън

мина по слоевете дантела и муселин, които покриваха тялото ѝ. Все още в официалния си черен костюм, той се приближи бавно и застана пред нея. За нейна изненада се отпусна на колене, бедрата му обхванаха в скобите си тънките ѝ прасци. Едрата му ръка се вдигна и погали блестящия водопад на косата ѝ и той прокара пръсти през него, като следеше очарован как златисто-кестенявите къдрици се сипят през пръстите му.

Макар да беше безупречно облечен, в него имаше нещо, което привлече вниманието ѝ... разрошената му коса... късите кичури, падащи на челото му, разхлабения възел на сребристо-сивата му копринена вратовръзка. Анабел пусна четката на пода и нерешително погали косата му с пръсти. Саймън застина неподвижен, докато тя развърза вратовръзката му; тежката коприна бе поела топлината от кожата му. Очите му имаха изражение, което предизвика пеперуди в стомаха ѝ.

— Всеки път, когато те видя — прошепна той, — си мисля, че не би могла да бъдеш по-красива — а ти винаги ми доказваш, че греша.

Като остави вратовръзката от двете страни на шията му, Анабел се усмихна на комплимента. Ръката му се затвори около нейните, устата му се изви леко, когато я погледна въпросително.

— Нервна ли си?

Анабел кимна, пръстите ѝ се размърдаха в неговите. Саймън заговори тихо, сякаш подбираше думите си с необичайно внимание.

— Сладката ми... предполагам, че опитът ти с лорд Ходжхем не е бил приятен. Но се надявам да ми повярваш, когато ти казвам, че това не е задължително да е така. Каквито и да са страховете ти...

— Саймън — прекъсна го тя с дрезгав глас и прочисти гърлото си. — Много мило от твоя страна. А ф-фактът, че си готов да проявиш разбиране относно това... ами... оценявам го. Но... боя се, че не бях съвсем прецизна относно отношенията ми с лорд Ходжхем. — Виждайки внезапната му застиналост и начина, по който изражението му се изчисти от всяка емоция, Анабел си пое дълбоко дъх. — Истината е, че Ходжхем понякога наистина идваше в къщата ни вечер и плащаше някои от сметките ни в замяна на... на... — Спирайки, тя усети как гърлото ѝ се свива и не позволява на думите да излязат. — Но... Аз всъщност не бях тази, която той посещаваше.

Тъмните очи на Саймън се разшириха.

— Какво?

— Никога не съм спала с него — призна тя. — Споразумението му беше с майка ми.

Той я гледаше слисано.

— По дяволите!

— Започна преди година. — Гласът ѝ прозвуча отбранително. — Положението ни беше отчайващо. Имахме безкрайно много сметки и никаква възможност за плащане. Приходите от вдовишкото наследство на майка ми се бяха стопили, защото са били лошо инвестирани. Лорд Ходжхем душеше наоколо от известно време... не знам точно кога са започнали нощните му посещения... но виждах шапката и бастуна му във входното антре в странни часове, и дълговете намаляваха по малко. Дадох си сметка какво се случва, но никога не попитах за това. А трябваше. — Тя въздъхна и разтърка слепоочията си. — На партито Ходжхем даде да се разбере ясно, че се е уморил от майка ми и иска аз да заема мястото ѝ. Заплаши да разкрие всичко... „като го разкраси“, каза той... и да ни съсипе. Аз му отказах, но по някакъв начин майка ми успя да го накара да си мълчи.

— Защо ме остави да си мисля, че си спала с него?

Анабел сви рамене.

— Ти предположи така... а нямаше причина да те поправам, тъй като определено никога не съм мислила, че ще стигнем дотук. После ти все пак ми предложи, което ме накара да заключа, че за теб не е особено важно дали съм девствена, или не.

— Не беше важно — прошепна Саймън, гласът му прозвуча странно. — Исках те, независимо от всичко. Но сега, когато... — Той млькна и поклати глава удивено. — Анабел — само за да си изясня, — казваш ми, че никога досега не си била с мъж в леглото, така ли?

Тя дръпна ръцете си, тъй като хватката му бе станала смазващо стегната.

— Ами... да.

— Да, спала си, или не, не си спала?

— Никога не съм спала с никого — каза Анабел ясно и го изглежда въпросително. — Ядосан ли си, че не ти казах по-рано? Съжалявам. Но това не е от нещата, които човек изтърсва по време на чай или в антрето... Заповядайте, ето шапката ви, и между другото, аз съм девствена...

— Не съм ядосан. — Погледът на Саймън мина по нея замислено. — Само се питам какво, по дяволите, да правя сега с теб.

— Може би същото, което щеше да правиш, преди да ти кажа? — попита тя с надежда.

Саймън стана и я издърпа права, след което я прегърна нежно, сякаш се страхуваше, че може да я прекърши, ако я стиска прекалено. Притисна лице в лъскавия водопад на косата ѝ и вдъхна дълбоко.

— Повярвай ми, ще се справя. — В гласа му прозвучаха нотки на изумление. — Но първо има някои неща, които трябва да те питам.

Анабел пхна ръце под сакото му и ги плъзна по коравия му, здрав торс. Горещината на тялото му проникваше през тънкия плат на ризата и тя потръпна от удоволствие, когато потъна в мъжествената топлина на неговата прегръдка.

— Да? — подтикна го тя.

До този момент никога не бе виждала Саймън да не може да се изрази ясно... но той заговори с необичайна колебливост, сякаш това бе такава дискусия, каквато никога преди не бе водил.

— Знаеш ли какво да очакваш? Имаш ли цялата... въз... необходима информация?

— Така мисля — отвърна Анабел, усмихвайки се на интересното откритие, че сърцето му бие толкова силно срещу бузата ѝ. — Двете с мама съвсем наскоро имахме разговор — след което силно се изкушавах да помоля да го анулираме.

Той се засмя с глух смях.

— Тогава ще е по-добре да заявя съпружеските си права веднага, без всякакво отлагане. — Вземайки пръстите ѝ в горещата си хватка, той ги вдигна към устата си. Докосването на дъха му бе като опарване. — Какво ти каза тя? — промърмори той срещу пръстите ѝ.

— След като ми разясни основните факти, каза, че трябва да те оставя да правиш каквото искаш и да се опитам да не се оплаквам, ако нещо не ми хареса. Освен това ако стане прекалено неприятно, да насоча съзнанието си към огромната банкова сметка, която си ми отворил.

Тя съжали за думите веднага след като излетяха от устните ѝ, очаквайки, че Саймън ще се обиди от подобна прямота. Но той започна да се смее.

— Освежаващ обрат в мисленето, типично за Англия. — Той я погледна. — Трябва ли да те увещавам, като ти шепна за съблазнителни балансови трансфери и лихвени проценти, тогава?

Като завъртя ръката си в неговата, Анабел остави пръстите си да докоснат ожулената повърхност на неговите устни, спирайки се на кадифения ръб, след това продължи по мъжествената извивка на брадичката му.

— Няма да е необходимо. Просто говори обичайните неща.

— Не... обичайните неща не са за теб. — Саймън пхна един палав кичур зад ухото ѝ и обхвана бузата ѝ в дланта си, когато се наведе напред. Устата му разтвори нейната, докато ръцете намериха очертаванията на тялото ѝ, скрити под огромни талази дантела. Без корсет, който да пристяга ребрата ѝ, тя можеше да усети докосването му през тънкия плат. Ласките на ръцете му се плъзнаха отстрани, карайки я да потръпне, а върховете на гърдите ѝ станаха изключително чувствителни. Дланта му премина бавно отпред по нея, намирайки гъвкавата тежест на гърдите, и той ги обхвана в шепа, повдигайки уязвимата плът. Дъхът ѝ спря за миг, когато палецът му побутна зърното и деликатно го дръпна.

— Обичайно първият път е болезнен за жената — прошепна той.

— Да, знам.

— Не искам да те нараня.

Признанието я трогна и изненада.

— Мама казва, че не траело дълго — прошепна тя.

— Болката ли?

— Не, останалото. — По някаква причина това го накара да се засмее отново.

— Анабел... — Устата му се плъзна по шията ѝ. — Желая те от първия миг, в който те видях да стоиш пред панорамния театър и да ровиш в портмонето си. Не можех да откъсна очи от теб. Струваше ми се, че си нереална.

— Ти ме гледа по време на цялото шоу — каза тя, ахвайки, когато той гризна леко копринената извивка на ухото ѝ. — Съмнявам се, че си научил и едно нещо за падането на Римската империя.

— Научих, че ти имаш най-меките устни, които някога съм целувал.

— Имаш странен начин да се запознаваш.

— Не можех да се сдържа. — Ръката му се местеше нагоре-надолу по тялото ѝ. — Да стоя до теб в тъмното беше най-нечестивата съблазън, която съм изпитвал някога. Единственото, за което можех да мисля, беше колко си прекрасна и колко много те желая. Когато лампите изгаснаха напълно, вече не издържах. — Нотка на мъжко самодоволство се усети в гласа му, когато добави: — И ти не ме отблъсна.

— Бях прекалено изненадана.

— Това ли беше причината, поради която не възрази?

— Не — призна Анабел и наклони глава така, че бузата ѝ да се допре в неговата. — Хареса ми целувката ти. Знаеш го.

Той се усмихна на думите ѝ.

— Надявах се, че това не е едностранно. — Лицата им бяха толкова близо едно до друго, носовете им се докосваха. — Ела в леглото с мен — прошепна той с едва доловима въпросителна нотка в гласа си.

Тя кимна и му позволи да я отведе към огромното легло с балдахин, застлано с покривка от подплатена бургундска коприна. Дръпвайки покривката, Саймън остави Анабел върху изгладените чаршафи и тя се плъзна навътре, за да му направи място. Той стоеше до леглото и гледаше лицето ѝ, докато сваляше останалата част от официалните си дрехи. Контрастът между грижливо скроеното облекло, толкова изтънчено, и грубата мъжка сила на тялото отдолу беше смущаваща. Както Анабел бе очаквала, той притежаваше необичайно стегнат торс, мускулите му играеха по гърба и раменете, коремът му беше релефен. Мургавата му кожа изглеждаше златиста на светлината на лампата, раменете блестяха гладки като току-що излят метал. Дори тъмните косъмчета, които покриваха гърдите му, не можеха да смекчат излъчването на едва сдържана мъжка сила. Анабел се съмняваше, че може да се намери по-здрав, по-силен на вид мъж. Може би той не съвпадаше с модния идеал за блед, слаб аристократ... но тя си помисли, че е великолепен.

Спазми на страх стегнаха стомаха ѝ, когато той се присъедини към нея в леглото.

— Саймън — каза тя и дъхът ѝ се ускори, когато той я взе в прегръдките си, — мама не ми каза дали... дали тази вечер има нещо, което аз трябва да направя за теб...

Ръката му я помилва по косата, пръстите му оставяха горещи дири след себе си и предизвикаха леки тръпки по гърба ѝ.

— Не трябва да правиш нищо тази вечер. Само ми позволи да те държа... да те докосвам... да открия някои от нещата, които ти доставят удоволствие.

Ръката му намери разреза със седефени копчета на гърба на роклята ѝ. Анабел затвори очи, усети пенестата маса от фина дантела да се разхлабва върху раменете ѝ.

— Спомняш ли си онази вечер в музикалната стая? — прошепна тя и си пое дълбоко въздух. Роклята се смъкна по гърдите ѝ. — Когато ме целуна в нишата.

— Всяка секунда — прошепна той и измъкна ръцете ѝ от огромните ръкави. — Защо питаш?

— Не можеш да спра да мисля за нея — призна тя. Извъртя се, за да му помогне да свали роклята от тялото ѝ и голата ѝ кожа ѝ се покри с червенина.

— Нито пък аз. Ръката му се плъзна по гърдата ѝ, обхвана хладната заобленост и връхчето стана розово и твърдо в дланта му. — Явно сме взривоопасна комбинация — дори повече, отколкото съм очаквал.

— Значи невинаги е така? — Тя остави пръстите си да изследват дълбоката вдлъбнатина на гърба му и стегнатите мускули от двете страни.

Докосването ѝ, съвсем обикновено, наруши ритъма на неговото дишане и той се наведе над нея.

— Не — прошепна, отпусвайки дългия си крак върху стиснатите ѝ бедра. — Съвсем не.

— Защо... — започна Анабел, но спря с лек стон, когато той очерта с върха на палеца си сатенения контур на гърдата ѝ. Наведе се над нея. Устните му бяха горещи и леки, когато се разтвориха върху стегнатото зърно. Тя изохка, предизвикана от подръпването на устните му, езикът му близваше и пускаше чувствителната плът, докато тя накрая не можеше да стои спокойна под него. Краката ѝ се разтвориха неволно и той веднага запълни пространството със собственото си бедро. Когато ръцете и устата му тръгнаха бавно по тялото ѝ, Анабел вдигна ръце към главата му и през пръстите ѝ се плъзнаха черните къдрици на косата му. Той целуна нежната кожа на китките и

вътрешната сгъвка на лактите ѝ, плитките вдлъбнатини между ребрата, без да остави нито един сантиметър неизследван. Тя му позволи да прави каквото иска, извивайки се, когато усетеше наболата му брада, контрастираща с копринената топлина на устата му. Но когато стигна до пъпа ѝ и тя усети хлъзгавия връх на езика му да влиза в леката вдлъбнатина, се извъртя от него шокирано.

— Не... Саймън, аз... моля те...

Той веднага я взе в прегръдката си и се усмихна срещу зачервеното ѝ лице.

— Прекалих ли? — попита я дрезгаво. — Съжалявам... за момент забравих, че това е ново за теб. Хайде, позволи ми да те подържа. Не се страхуваш, нали?

Преди да успее да отговори, устата му се залепи за нейната, като се движеше нежно напред-назад. Косъмчетата на гърдите му драскаха леко гърдите ѝ като грубо кадифе, зърната ѝ се триеха в него с всеки дъх, който поемаше. Гърлото ѝ вибрираше от тихи звуци, израз на удоволствието, което повече не можеше да удържа. Тя ахна невярващо, когато пръстите му се плъзнаха по стомаха ѝ и коленете му се забиха дълбоко между нейните. Разширявайки ъгъла между бедрата ѝ, той пхна пръсти в меките женствени къдрици, разкривайки подпухналата ѝ плът. Разтвори я, намери коприненото връхче, което запулсира при докосването му, и мина по него с приятна, танцуваща лекота.

Плътта ѝ стана топла и отстъпчива. Бледността по кожата ѝ се замени от розови петна. Саймън намери отвора на тялото ѝ, внимателните му пръсти се провряха вътре. Сърцето ѝ биеше до пръсване и крайниците ѝ застинаха под нарастващото удоволствие. Като се извъртя от него с глухо възклицание, тя го загледа с разширени очи.

Той легна на една страна, подпря се на лакът, тъмната му коса беше разрошена, а погледът му гореше от страст и едва доловима веселост. Сякаш разбираше какво започва да се случва в нея и беше очарован от невинния ѝ ужас.

— Не бягай — промърмори той, усмихвайки се. — Не искаш да пропуснеш най-хубавата част. — След което бавно я придърпа под себе си и намести тялото ѝ с грижовни ръце. — Нека те накарам да изпиташ удоволствие... позволи ми да вляза в теб...

Продължи да ѝ шепне, докато я целуваше и милваше, спускайки се надолу. Когато главата му достигна неясния вход между бедрата ѝ, Анабел стенеше. Устата му я намери, зарови се в малките копринени гънки с леки движения. Тя се сви засрамено, но той хвана хълбоците ѝ и я изследва безмилостно, върхът на езика му премина по всяка нежна извивка и процеп. Видът на тъмната му глава между краката ѝ беше дълбоко разтърсващ. Стаята около тях се размаза и тя имаше чувството, че плува сред пластове сенки и светлина, несъзнаваща нищо, освен силен екстаз. Не можеше да скрие нищо от него, не можеше да направи нищо, освен да се предаде на изискващата уста, която търсеше нечестиво удоволствие от нейната пробудена плът. Той се съсредоточи върху връхчето ѝ, като го близваше леко, но непрекъснато, докато то вече не можеше да издържа, и тя усети как хълбоците ѝ се надигат от само себе си, гърчейки се срещу устата му.

Като близна за последен път задоволената ѝ плът, Саймън се върна с целувки нагоре по тялото ѝ. Бедрата ѝ лежаха безволеви, когато ги избута настрани и главичката на члена му натисна нетърпеливо срещу нея. Загледан в замаяното ѝ лице, Саймън нежно отметна назад един кичур върху челото ѝ.

Устните ѝ се извиха в колеблива усмивка и тя погледна нагоре към него.

— Забравих напълно за банковата си сметка — каза тя и той се засмя.

Палецът му проследи очертанията на челото ѝ, където нежната кожа преминаваше в пухкава коса.

— Горката Анабел... — Натискът между краката ѝ се увеличи, предизвестявайки първия намек за болка. — Боя се, че следващата част няма да е чак толкова забавна. За теб, във всеки случай.

— Няма значение... аз... аз просто съм доволна, че си ти.

Без съмнение това бяха странни думи, казани от една булка на младоженец в сватбената им нощ, но не предизвикаха усмивка върху устните му. Той сведе глава и зашепна в ухото ѝ в момента, когато стегна бедрата си, за да прониже невинната ѝ плът. Тя се насили да стои неподвижно, въпреки инстинкта да се извърти от натрапничеството.

— Сладката ми... — Дъхът му стана накъсан и когато той спря в нея, изглеждаше сякаш се бори да не губи самообладание. Да, точно

така... само още мъничко... — Той проникна още навътре и отново се поколеба. — Още малко... — Натисна, като спираше от време на време, внимателно уговаряйки тялото ѝ да го приеме вътре. — Още...

— Колко още? — задъхано попита тя. Беше неимоверно твърд, натискът непоносимо силен.

Саймън изскърца със зъби при опита да остане неподвижен.

— Вече съм на половината път — успя да произнесе накрая с извинителна нотка в гласа.

— На половината... — Тя едва не ахна, но в този миг той натисна отново. — О, невъзможно е, не мога, не мога...

Но той се тласна по-дълбоко, опитвайки се да успокои болката ѝ с уста и ръце. Постепенно започна да става по-лесно, болката премина в леко, продължително парене. Дълга въздишка се откъсна от устните ѝ, когато усети как тялото ѝ се поддава и девствената ѝ плът отстъпва пред неизбежността на превземането. Гърбът на Саймън се беше стегнал, коремът му бе твърд като издялано палисандрово дърво. Задържайки се дълбоко вътре в нея, той простена и силна тръпка разтърси раменете му.

— Толкова си стегната — каза дрезгаво.

— О, съжалявам...

— Не, не — успя да произнесе той. — Не съжалявай. О, боже. — Думите прозвучаха слято, сякаш беше пиян от удоволствие.

Двамата се изследваха взаимно — единият поглед бе задоволен, другият блеснал от копнеж. Чувство на изумление премина през Анабел, когато тя осъзна до каква степен Саймън е опровергал очакванията ѝ. Беше толкова сигурна, че той ще използва тази възможност да ѝ се докаже като господар... а вместо това бе подходил към нея с безгранично търпение. Изпълнена с благодарност, тя обви ръце около шията му. Целуна го и проникна с език в неговата уста, плъзна ръце по гърба му, докато ръцете ѝ стигнаха твърдите очертания на хълбоците му. Погали го срамежливо, подтиквайки го да нахлуе още по-навътре в нея. Ласката сякаш унищожи самоконтрола му. С лакомо ръмжене той се задвижи ритмично в нея, разтреперан от усилието да бъде внимателен. Силата на освобождението му го накара да потръпне силно и зъбите му изскърцаха, когато усещането достигна кулминацията. Заровил лице в косата ѝ, той бе залят от медената ѝ топлина. Мина дълго време, преди желязното напрежение да отпусне

мускулите му и той изпусна бавно дъх. Когато излезе внимателно от тялото на Анабел, тя примига от парещата болка.

— Мога цял живот да не изляза от леглото — промърмори той и я прегърна силно.

— О, ще излезеш — с усмивка каза Анабел, полузадрямала. — Утре ще ме заведеш в Париж. Няма да ме лишиш от медения месец, който ми обеща.

— Не, сладка моя женичке... няма да бъдеш лишена по никакъв начин.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

През двете седмици на медения им месец Анабел откри, че не е и наполовина толкова знаеща, колкото си мислеше, че е. Със смесица от наивитет и британска арогантност винаги бе смятала Лондон за центъра на всяка култура и знание, но Париж бе истинско откровение. Градът беше удивително модерен, в сравнение с него Лондон изглеждаше като старомоден провинциален роднина. И въпреки целия му интелектуален и социален напредък, улиците на Париж бяха почти средновековни на вид; тъмни, тесни и криволичещи, когато преминаваха през лабиринта от изкусно оформени постройките. Това бе една шеметна, възхитителна атака на архитектурата към сетивата — от готическите върхове на старите църкви до солидното величие на Триумфалната арка.

Хотелът им, „Сърцето на Париж“, беше разположен на левия бряг на Сена между поразителната редица от магазини на Сен Жермен де Пре, където се предлагаха екзотични продукти, платове, дантели, изкуство и парфюми. „Сърцето на Париж“ беше дворец с апартаменти, проектирани за чувствени наслади. Банята, например — *salle de bain*, както я наричаха — беше с розов мрамор на пода и италиански теракотени плочки по стените, и позлатено канапе в стил рококо, където гостът да отдъхне след усилието от къпането. Имаше не една, а две порцеланови вани, всяка със собствен бойлер и резервоар със студена вода. Ваните бяха увенчани с нарисуван овален пейзаж на тавана, предназначен да забавлява госта, докато си почива. Свикнала с британския възглед за банята като място, където човек да се погрижи експедитивно за хигиената си, Анабел бе очарована от идеята на акта на къпане да се гледа като на декадентско забавление.

За нейно удоволствие мъж и жена можеха да споделят маса в обществен ресторант, без да трябва да искат частен салон за хранене. Тя никога не бе вкусвала такава вкусна храна... крехко петле, сварено с малко лук и червено вино... маринована патица, изкусно изпечена, която се топи меко под хрупкава мазна коричка... риба, поднесена с

гъст сос от трюфели... след което, разбира се, идваха десертите... дебели парчета торта, напоена с ликьор и покрита с целувки, и пудинги с редуващи се пластове орехи и глазирани плодове. Докато Саймън с усмивка наблюдаваше една вечер агонията на Анабел, която се чудеше какво да си поръча за десерт, той я увери, че генералите тръгвали на война с далеч по-малко обмисляне на стратегията и тактиката, отколкото тя посвещавала на избора между прасковена тарта и ванилово суфле.

Една вечер двамата отидоха на балет със скандално разголени танцьорки, а на следващата — на комедия с нецензурни шеги, които не се нуждаеха от превод. Посещаваха също балове и соарета, организирани от познати на Саймън. Някои от тях бяха французи, а други туристи и емигранти от Британия, Америка и Италия. Неколцина се оказаха акционери или членове на бордове на компании, в които той имаше собствен дял, друга група пък бяха свързани с неговите корабни и железопътни начинания.

— Откъде познаваш толкова много хора? — беше го попитала Анабел с изумление.

Саймън се засмя и леко я подигра: никога ли не й било хрумвало, че има и друг свят извън британската аристокрация. А истината беше, че тя наистина не си бе давала сметка. Никога досега не бе поглеждала извън тесните граници на онова префинено общество. Тези мъже като Саймън бяха елит в чисто икономически смисъл, активно ангажирани в изграждането на капитал, много от тях буквално притежаваха цели градове, които бяха построени около стремително развиващи се индустрии. Те бяха собственици на мини, плантации, мелници, складове, магазини и фабрики; и сякаш техните интереси рядко се ограничаваха до само една страна. Докато съпругите им пазаруваха и носеха рокли, ушити от френски шивачки, мъжете прекарваха времето си в кафенета или частни салони в безкрайни дискусии за бизнес и политика. Много от тях пушеха тютюн в тънки хартиени тръбички, наречени цигари, мода, тръгнала от египетските войници и бързо разпространяваща се из континента. На вечеря говореха за неща, които никога не бяха споменавани пред Анабел преди, за събития, за които никога не бе чувала и за които не се съобщаваше във вестниците.

Анабел осъзна, че когато съпругът ѝ говори, останалите мъже се вслушват в мнението му и търсят съвета му по различни въпроси.

Може Саймън да не беше човек с обществено положение според британската аристокрация, но беше ясно, че упражнява значително влияние извън нея. Тя едва сега разбра защо лорд Уестклиф го цени толкова високо. Фактът беше, че Саймън е влиятелен мъж, който сам си е извоювал правото. Заради уважението, с което другите се отнасят към него, и кокетните възклицания, които предизвикваше у другите жени, Анабел започна да вижда съпруга си в друга светлина. Дори започна да изпитва собственически чувства към него — и се измъчваше от ревност, когато някоя жена сядаше до него на вечеря, опитвайки се да монополизира вниманието му, или когато недвусмислено флиртуваше.

На първия бал, който посетиха, Анабел стоеше в предния салон с група изискани млади дами, едната от които беше съпруга на американски производител на боеприпаси, другите две — францужойки, чиито съпрузи бяха търговци на изкуство. Чувствайки се неловко от въпросите им за Саймън и неохотна да признае колко малко знае за съпруга си, Анабел изпита облекчение, когато обектът на техния разговор се появи и я покани на танц. Безукорен в черния си вечерен костюм, Саймън поздрави любезно дамите и се обърна към нея. Погледите им се заковаха един в друг, когато от близката танцова зала се разнесе прекрасна мелодия. Анабел позна музиката... популярен валс в Лондон, толкова натрапчив и прекрасен, че неомъжените й приятелки се бяха съгласили, че е истинско изтезание да седят неподвижни в столовете си, докато го свирят.

Саймън протегна ръка и Анабел я взе, спомняйки си всичките онези пъти в миналото, когато бе отхвърляла поканите му да танцуват. Замисли се, че все пак е станало на неговата и се усмихна.

— Винаги ли успяваш да получиш, каквото искаш? — попита тя.

— Понякога отнема повече време, отколкото бих предпочел. — Когато влязоха в балната зала, той сложи ръка на кръста ѝ и я поведе към тълпата танцуващи.

— Това е любимият ми валс — каза тя с чувството, че ще споделят нещо много повече от танц.

— Знаем. Точно затова го поръчах.

— Откъде знаеше? Сигурно някоя от сестрите Бауман ти е казала, нали?

Саймън поклати глава.

— Неведнъж съм виждал лицето ти, докато го свиреха. Винаги изглеждаше готова да излетиш от стола си.

Устните ѝ се отвориха от изненада и тя погледна към него. Как можеше да е забелязал нещо толкова недоловимо? Винаги е била толкова презрителна към него, а той все пак беше забелязал реакцията ѝ на точно определена музика и я помнеше. Очите ѝ се насълзиха и тя отмести поглед встрани, като се мъчеше да се пребори с внезапно надигналата се вълна от емоции.

Саймън я придърпа в потока от двойки, ръцете му бяха силни, дланта му върху гърба ѝ я подпираше и я водеше. Беше толкова лесно да го следва, да остави тялото си да се отпусне в ритъма, който той създаваше, докато полите ѝ се въртяха по лъскавия под и шумоляха около краката ѝ. Омагьосващата мелодия сякаш пронизваше всяка частица от нея, разтваряйки болката в гърлото ѝ и изпълвайки я с възторжена наслада.

Саймън, от своя страна, изпитваше чувство на триумф. Най-накрая, след две години преследване, той имаше своя отдавна мечтан валс с нея. И нещо по-удовлетворяващо — Анабел щеше да е негова и след валса... щеше да я заведе обратно в хотела, да я съблече и да прави любов с нея до съмване.

Тялото ѝ беше гъвкаво в ръцете му, облечената ѝ в ръкавица ръка лежеше леко на рамото му. Малко жени бяха следвали стъпките му с такава лекота, сякаш тя знаеше посоката, в която щеше да я поведе, преди самият той да знае. Резултатът беше физическа хармония, която им позволяваше да се движат бързо из залата като птица в полет.

Саймън не беше изненадан от реакцията на своите познати при запознаването им с неговата булка — поздравителните слова и прикритите алчни погледи, потайните погледи на неколцина мъже, които подхвърлиха, че не му завиждат за бремето да има такава красива съпруга. Напоследък Анабел беше станала дори полюбвеобилна, ако това изобщо бе възможно, напрежението бе изчезнало от лицето ѝ след многото безсънни нощи. В леглото беше нежна и палава — предишната нощ се бе качила върху него с грацията на игрив тюлен, оставяйки целувки по гърдите и раменете му. Не беше го очаквал от нея, красивите жени от миналото му винаги лежаха по гръб пасивно, докато ги любеше. Вместо това Анабел го възбуждаше и

галеше, докато станеше готов. Тогава се претъркулваше върху нея, а тя се кикотеше и протестираше, че още не е свършила с него.

— Аз ще свърша с теб — беше изръмжал той подигравателно.

Саймън нямаше илюзии, че отношенията им ще са непрекъснато хармонични — и двамата бяха прекалено независими и силни по характер, за да избягват случайни сблъсъци. Отказвайки се от възможността да се омъжи за благородник, Анабел бе затворила вратата на един начин на живот, за който винаги бе мечтала, и вместо това трябваше да се нагоди към далеч по-различно съществуване. С изключение на Уестклиф и още двама-трима приятели с добър произход, Саймън нямаше много взаимоотношения с аристокрацията. Светът му се състоеше предимно от професионалисти като него, недодялани и стремящи се да направят пари. Нямаше как тази група индустриалци да е по-различна от култивираната класа, която Анабел познаваше. Те говореха прекалено високо, общуваха прекалено често и прекалено дълго и нямаха уважение нито към традиции, нито към изискани маниери. Саймън не беше напълно сигурен как Анабел ще свикне с тези хора, но тя явно нямаше нищо против да опита. Той разбираше и оценяваше усилията ѝ повече, отколкото тя би могла да предполага.

Освен това добре знаеше, че сцените като онази, която бе преживяла преди две вечери, биха довели всяка друга жена до сълзи, но Анабел се бе справила с относително хладнокръвие. Бяха отишли на соаре, организирано от един богат френски архитект и неговата съпруга, по-скоро вакханалия с леещо се вино и прекалено много гости, която завърши с шумни караници. Оставил Анабел на масата за няколко минути с няколко свои познати, той се върна от частен разговор с домакина, за да открие, че обърканата му съпруга е поставена на тясно от двама наглеци, които теглеха карти, за да видят кой ще има привилегията да пие шампанско от обувката ѝ.

Макар на пръв поглед играта да изглеждаше забавна, беше ясно, че съперниците за благосклонността на Анабел се наслаждават изключително много на дискомфорта ѝ. Нямаше нищо по-удовлетворяващо за тези преситени типове от това да нападат нечия скромност, особено когато жертвата им е очевидно невинна. Макар Анабел да се опитваше да омаловажи това, безсрамната игра я беше разстроила и усмивката на лицето ѝ беше напълно фалшива. Като

стана от стола си, тя огледа с бърз поглед стаята, търсейки убежище. Саймън запази равнодушното си изражение, стигна до масата и плъзна успокояваща длан по скования ѝ гръб. Усети я как се отпуска и трескавата червенина се отля от лицето ѝ, когато вдигна очи към него.

— Караха се за това кой да пие шампанско от обувката ми — каза му тя задъхано. — Не съм ги провокирала и не знам как...

— Е, този проблем лесно ще се реши — прекъсна я Саймън сухо. Той беше разбрал, че се събира тълпа, нетърпелива да види дали той ще изгуби самообладание заради дръзките аванси на мъжете към неговата съпруга. Нежно, но уверено заведе Анабел обратно до стола ѝ.

— Седни, скъпа.

— Но аз не искам... — започна тя неспокойно и ахна, когато Саймън клекна пред нея. Като пхна ръка под ръба на полата ѝ, той извади двете ѝ украсени с мъниста пантофки.

— Саймън! — Очите ѝ се ококориха.

Саймън се изправи и подаде по една обувка на всеки от съперниците с размах.

— Можете да имате тези обувки, джентълмени... стига да знаете, че съдържанието им принадлежи на мен. — И като вдигна босата си съпруга, той я изнесе от стаята, докато тълпата избухна в смях и ръкопляскания. По пътя за навън минаха покрай един келнер, когото бяха изпратили за бутилка шампанско. — Ние ще вземем това — каза Саймън на занемелия мъж, който подаде охладената бутилка на Анабел.

Саймън занесе Анабел в каретата, докато тя стискаше бутилката в една ръка, а другата бе обвила около врата му.

— Ти ми костваш цяло състояние само за обувки — каза ѝ той.

В очите ѝ пламнаха искрици.

— Имам още няколко чифта в хотела. Планираш ли да пиеш шампанско от някой от тях?

— Не, любов моя. Ще го пия от теб.

Тя го погледна слисано и когато проумя думите му притисна лице в неговото рамо. Ушите ѝ горяха.

Сега, когато си спомни епизода и последвалите приятни часове, Саймън погледна към жената в прегръдките си. Искрящата светлина от полилеите се отразяваше във вдигнатите ѝ нагоре очи, изпълвайки ги с

искрици, които караха сините ириси да изглеждат като звездна лятна нощ. Тя го гледаше с интензивност, каквато не бе показвала никога преди, сякаш копнееше за нещо, което никога нямаше да има. Погледът ѝ го разтревожи, предизвиквайки силна нужда да я удовлетвори по всеки възможен начин. За каквото и да го беше помолила в този момент, той щеше да ѝ го даде без колебание.

Несъмнено двамата представляваха опасност за всички двойки тук, когато стаята се разфокусира мечтателно и Саймън не даваше пет пари в каква посока се движат. Те танцуваха, докато хората отбелязваха сухо, че е по-скоро неловко съпруг и съпруга да демонстрират такава близост на бал, и че скоро след като меденият ѝ месец свърши, ще се уморят от компанията си. Саймън само се усмихна на тези коментари и прошепна в ухото на Анабел:

— Сега съжаляваш ли, че никога не си танцувала с мен?

— Не — отвърна тя също шепнешком. — Защото ако не бях предизвикателство за теб, щеше да изгубиш интерес.

Като се засмя тихо, Саймън склочи ръце около кръста ѝ и я отведе настрани в залата.

— Това никога няма да се случи. Всичко, което правиш или казваш, ме интересува.

— Наистина ли? Ами твърдението на лорд Уестклиф, че съм повърхностна и самовлюбена?

Саймън сложи ръка на стената близо до главата ѝ и се наведе над нея покровителствено. Гласът му беше много мек:

— Той не те познава.

— А ти познаваш ли ме?

— Да, познавам те. Ти се защитаващ много внимателно. Не обичаш да разчиташ на никого. Ти си решителна и волева, категорична в мненията си. Да не споменаваме ината. Но никога не си била самовлюбена. И човек с твоята интелигентност не може да бъде наречен повърхностен. — В очите му се появиха бляскава искрици, когато добави: — И си толкова възхитително лесна за съблазняване.

С обиден смях Анабел вдигна юмрук към него.

— Само за теб.

Той хвана юмрука ѝ в едрата си длан и целуна кокалчетата ѝ.

— Сега, когато си моя съпруга, Уестклиф ще се замисли доста, преди да изрази неодобрение към теб или към брака ни. Ако го

направи, ще прекратя приятелството ни, без да се замисля.

— О, но аз никога не бих го поискала, аз... — Тя го погледна очарована. — Наистина ли би го направил за мен?

Саймън проследи кичура златна коса, която минаваше през медно-кестенявите къдрици.

— Няма нещо, което не бих сторил за теб. — Клетвата беше искрена. Саймън не беше мъж на полумерките. В замяна на предаността си към него Анабел щеше да има недвусмислена лоялност и подкрепа.

Тя остана необичайно мълчалива дълго след това и Саймън заключи, че е изморена. Но когато се върнаха в стаята си в „Сърцето на Париж“ вечерта, тя му се отдаде с нов плам, опитвайки се да изрази чрез тялото си онова, което не можеше да изкаже с думи.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Както беше обещал, Саймън се прояви като щедър съпруг, плащаше разточително за шиенето на френски рокли и за аксесоари, които щяха да бъдат изпратени в Лондон, когато бъдеха завършени. Когато заведе Анабел на бижутер един следобед и ѝ каза да си избере нещо, което ѝ харесва, тя само поклати глава безпомощно пред редицата диаманти, сапфири и смарагди по черното кадифе. След години носене на бижута със стъклени камъчета и трижди обръщани и прекроявани рокли, навиците за икономия умираха бавно.

— Няма ли нещо, което да ти харесва? — подтикна я Саймън, като вдигна една огърлица, изработена от бели и жълти диаманти, свързани в наниз от малки цветчета. Той я задържа пред голата ѝ шия, възхищавайки се на блясъка на диамантите. — Какво ще кажеш за това?

— Има и подходящи обици към нея, мадам — побърза да обясни бижутерът, — а също и гривна, която ще допълва комплекта чудесно.

— Красива е — отвърна Анабел. — Само че... ами, странно е някак да отидеш в магазин и да купиш огърлица така небрежно, сякаш купуваш кутия бонбони.

Леко смутен от нейната нерешителност, Саймън я изгледа напрегнато, а бижутерът тактично се прибра в дъното на магазина. Саймън върна огърлицата обратно върху кадифеното ѝ легло и хвана ръката на Анабел.

— Какво има, скъпа? Има и други бижутери, ако бижутата на този не са ти по вкуса...

— О, не е това! Просто до такава степен съм свикнала да не купувам, че ми е трудно да свикна с факта, че вече мога да си го позволя.

— Сигурен съм напълно, че ще преодолееш този проблем — отвърна Саймън прозаично. — Междувременно вече се уморих да те гледам с тези стъклени дрънкулки. Ако не можеш да си избереш нищо, позволи ми аз да го направя вместо теб. — И той избра два чифта

диамантени обици, огърлицата с цветя, гривна, две дълги редици от перли и пръстен с петкаратов крушовиден диамант. Изнервена от подобно разточителство, Анабел се опита да възрази несигурно, но Саймън се разсмя и ѝ каза, че колкото повече протестира, толкова повече ще ѝ купува. Тя побърза да затвори уста и загледа с широко отворени очи как продавачът слага бижутата в една подплатена с кадифе махагонова кутия с малка дръжка на капака. Всичко, с изключение на пръстена, който Саймън сложи на пръста ѝ, за който установи, че ѝ е прекалено широк, и го върна на бижутера.

— Ами пръстена? — попита Анабел, като държеше махагоновата кутия с две ръце, докато напускаха магазина. — Тук ли ще го оставим? Развеселен, Саймън вдигна вежди.

— Човекът ще го стесни и ще го изпрати в хотела.

— Ами ако се изгуби?

— Какво се случи с навиците ти? В магазина се държеше сякаш дори не го искаш.

— Да, но сега е мой — каза тя загрижено, карайки го да се разсмее.

За нейно облекчение пръстенът беше доставен в хотела същата вечер в малка кадифена кутийка. Докато Саймън даваше монета на мъжа, който го беше донесъл, Анабел побърза да излезе от банята, да се избърше и да облече чиста бяла нощница. Саймън затвори вратата и се обърна, виждайки съпругата си да стои непосредствено зад него, а лицето ѝ грееше от очакване като дете на Коледа. Той не се сдържа и се усмихна на изражението ѝ, виждайки, че усилията ѝ да се държи като дама са разбити от въодушевлението. Пръстенът проблесна и пръсна искри, когато той го извади от кутията и го пъкна на пръста ѝ, намествайки го до семплата златна халка, която ѝ бе дал в деня на сватбата.

— Виж колко е красив, виж го как блести! Саймън, махни се, сигурно изглеждам ужасно користолюбива. Няма значение, користолюбива съм и ти може би го знаеш. О, наистина харесвам този пръстен!

Радвайки се на вълнението ѝ, Саймън притисна стройното ѝ тяло към себе си.

— Няма да се махна — информира я той. — Това е моята възможност да се възползвам от благодарността ти.

Ентусиазирана, Анабел придърпа главата му надолу и притисна устни в неговите.

— Щом трябва. — Тя залепи още една целувка върху устните му. — Ето.

— Трябва да призная, че да видя радостта ти е достатъчно. От друга страна, ако настояваш...

— Настоявам! — Тя се отдръпна от него и отиде до леглото, качи се на матрака и се отпусна назад с разперени ръце. Саймън я последва, очарован от лудориите ѝ. Това бе Анабел, която не бе виждал преди, забавна и очарователно своенравна. Той се приближи до леглото и тя вдигна глава окуражително.

— Цялата съм твоя. Можеш да се заемеш с получаване на възнаграждението си.

Той пъргаво съблече сакото си и свали вратовръзката, нетърпелив да се подчини. Анабел се повдигна, за да го гледа. Краката ѝ останаха разтворени под плата на нощницата, косата ѝ падаше на копринени къдрици върху раменете.

— Саймън... трябва да знаеш, че бих отишла до леглото с теб и без този пръстен.

— Прекалено си мила — отвърна той, като събу панталона си. — Един съпруг винаги обича да чува, че е ценен за нещо повече от финансовите си достойнства.

Погледът ѝ се плъзна по жилавото му тяло.

— От всичките ти достойнства, Саймън, финансовите ти може би са на последно място.

— Може би! — Като отиде до ръба на леглото, той вдигна единия ѝ бос крак и притисна устни към горната част на стъпалото ѝ. Нямаш ли предвид „сър сигурност“?

Тя се отпусна назад, задъхана от леките ласки на езика му, докато ръбът на нощницата ѝ се плъзна нагоре по бедрата.

— О, да... сър сигурност. Съвсем определено...

Тялото ѝ беше влажно и сладко от скорошната баня, запазило свежия аромат на сапун и упойващия дъх на розово масло. Възбуден от вида на розовата ѝ благоуханна кожа, Саймън стигна с целувки и леко гризване до глезена, а след това до коляното ѝ. Отначало Анабел се смееше и се гърчеше под устните му, но когато той премина на другия крак, тя притихна и започна да си поема дъх бавно и дълбоко. Той

коленичи между разтворените ѝ бедра, вдигна още по-нагоре нощницата ѝ, като целуваше всеки сантиметър от голата ѝ плът, докато стигна до стегнатия триъгълник с лъскави къдрици. След като позволи на брадичката му да се докосне до пружиниращата мекота, той продължи пътешествието си нагоре, докато тя не издаде слаб звук на протест. Опиянен от кадифената ѝ кожа, той целуваше талията, гръдния ѝ кош, проправяйки си път към мястото, където сърцето ѝ пулсираше.

Анабел простена умолително и хвана ръката му, като се опитваше да я сложи между бедрата си. Устоявайки с тих смях, Саймън притисна двете ѝ китки над главата ѝ и залепи устните си върху нейните. Усети нейната изненада, че е била възпряна и при отговора, който последва, тя затвори очи и дъхът ѝ докосна страните му с по-бърз ритъм. Като държеше китките ѝ с едната си ръка, той плъзна другата по тялото ѝ, пръстите му започнаха да кръжат около зърната на гърдите ѝ. Собственото му тяло бе твърдо и горещо от възбуда, мускулите му стегнати от сдържана нужда. В целия си опит на любовник никога досега не бе подозирал, че съществува такава трескава погълнатост, всяка връзка със света отвън беше изтрита и мисълта му бе заета единствено от Анабел... и удоволствието ѝ, което го зареждаше... тръпнещите ѝ отговори подсилваха собственото му желание. Устата ѝ се отвори под неговата, от гърлото ѝ излезе стон, когато пронизващите му целувки станаха по-агресивни. Той докосна процепа между краката ѝ, галейки влажната копринена плът. Тялото ѝ се вдигна нагоре, хълбоците ѝ се стрелнаха към ръката му, докато закованите ѝ китки се извиваха. Всяко движение издаваше нуждата ѝ да бъде взета и изпълнена, а неговото тяло се втвърди, сякаш пронизано от първобитен глад.

Той бавно проникна в нея с един пръст и тя простена срещу устата му. Усетил еластичността на плътта ѝ, добави още един пръст, галейки я нежно, докато тя се поду от възбуда. Когато освободи устата ѝ, тя го помоли задъхано:

— Саймън, моля те... моля те, искам те... — Трепереше цялата, когато той измъкна пръстите си. — Не, Саймън...

— Ш-ш-шт. — Хвана коленете ѝ и внимателно я издърпа по леглото. — Всичко е наред — прошепна. — Ще се погрижа за теб... позволи ми да те любя по този начин... — Като придърпа хълбоците ѝ

до ръба на матрака, той я обърна с дупето нагоре. Изправен на пода, се намести между бедрата ѝ, твърдата главичка на члена му се плъзна лесно в хлъзгавия отвор. Стисна хълбоците ѝ здраво и влезе в нея с дълъг тласък, без да спира, докато я изпълни. По тялото му се плъзна червенина, сякаш беше застанал пред отворена пещ, и слабините му се стегнаха от страст, която почти не можеше да бъде понесена. Дъхът му беше остър и накъсан, той се опитваше да контролира интензивността на желанието си, преди да бъде напълно превзет от него. Анабел лежеше пасивна и неподвижна на матрака, стискаше само пръстите си. Страхувайки се, че може да ѝ причини болка, Саймън успя някак си да удържи яростната си нужда достатъчно дълго, за да се наведе и да ѝ прошепне дрезгаво: — Сладката ми... нараних ли те? — Движението го тласна още по-навътре в нея и тя простена. — Кажи ми и ще спра.

Тя не каза нищо известно време, сякаш ѝ отне няколко секунди, за да схване въпроса, а когато заговори, гласът ѝ беше хриплив от удоволствие:

— Не, не спирай.

Той остана прегърбен над нея, придвижвайки се все по-дълбоко, което накара вътрешните ѝ мускули да се стягат ненаситно около твърдия му член. Ръцете му покриха нейните, пръстите му се увиха около юмруците ѝ... поза, която я подчиняваше напълно, но все пак без той да ѝ налага собствения си ритъм. По-скоро се движеше в отговор на изискванията на нейното тяло... всеки път, когато тя се стегнеше безпомощно, той натискаше по-силно, сякаш я галеше отвътре. Тя кръжеше на ръба на съсипващо нервите освобождение, но все не можеше да го достигне, дъхът ѝ влизаше на дълги глътки, дупето ѝ се притискаше силно към слабините му.

— Саймън...

Той провря ръка под нея, намирайки лесно мястото, където беше разтегната, за да го приеме, и нежното връхче отгоре. Използвайки върха на пръста си, пренесе топлата влага на тялото ѝ по възбуждения клитор и започна да го разтрива деликатно с кръгови движения, променяйки ритъма, докато открие онзи, който я накара да извика и да се стегне около него. Тя стенеше, докато той се тласкаше навътре неуморно, и гърбът ѝ се извиваше в екстаз. Похотта завладяла напълно тялото ѝ, стана прекалено много за неговите свръх възбудени сетива...

той се задъха и се зарови в сладката ѝ плът, когато облекчението избухна в него като неконтролируем взрив.

Най-лошият момент от медения им месец дойде сутринта, когато Анабел весело каза на Саймън, че според нея старата поговорка е вярна — че бракът е най-висшата форма на приятелство. С това ѝ се искаше да му достави удоволствие, но той реагира със смайваща враждебност. Разпознавайки известния цитат от Самюъл Ричард син, Саймън бе коментирал кратко, че се надява литературният ѝ вкус да се подобри, тъй че да му спести слушането на евтини философии, взети от романи. Анабел реагира с хладно мълчание, неспособна да разбере защо думите ѝ го бяха провокирали чак толкова.

Саймън стоя далеч през цялата сутрин и през част от следобед, а когато се върна, я завари да играе карти с някои от другите дами в един от салоните на хотела. Приближавайки се зад стола ѝ, той сложи ръце на раменете ѝ. Тя усети докосването му през рипсената коприна на роклята си. Силно изкушена да продължи да се прави на обидена, си помисли за миг да се освободи от ръката му. Вместо това обаче си каза, че няма да ѝ струва нищо да прояви малко повече толерантност. Изобразявайки усмивка, тя погледна през рамо.

— Добър ден, господин Хънт — прошепна, поздравявайки го по официалния начин, който повечето женени двойки използваша публично. — Надявам се, че си прекарал добре. — След това му показва картите си с дяволита усмивка. — Имаш ли някакъв полезен съвет.

Като прокара ръце отстрани по стола ѝ, Саймън наведе тъмната си глава и прошепна в ухото ѝ:

— Да, приключи играта бързо.

Анабел усети любопитните погледи на другите жени и запази безизразно изражение, въпреки че по страните и шията ѝ изби руменина.

— Защо?

— Защото ще те любя точно след пет минути — отвърна той отново шепнешком. — Навсякъде, където се случи... тук... в апартамента ни... или по стълбите. Така че ако искаш някакво усамотение, предлагам ти да изгубиш играта възможно най-бързо.

Не би го направил, помисли си Анабел и сърцето ѝ заби разтревожено. От друга страна, като го познаваше, съществуваше вероятност...

С тази мисъл наум тя изигра една карта с треперещи пръсти. На следващата дама ѝ отне мъчително много време да избере каква карта да хвърли, а третата се консултира със съпруга си, който току-що бе дошъл до масата. Усещайки, че челото ѝ започва да се изпотява, Анабел започна да мисли как да излезе от играта. Гласът на разума я успокои и тя си помисли, че колкото и дързък да е, Саймън няма да изнасили жена си на стълбището. Но гласът на разума бе рязко задушен, когато той, без да бърза, погледна часовника си.

— Имаш три минути — дойде тихият му шепот в ухото ѝ.

Насред притеснението си Анабел усети неприлично пулсиране между бедрата, тялото ѝ с охота се настрои към мъглявото обещание в гласа му. Притискайки бедрата си силно, тя зачака с изкуствено хладнокръвие реда си, докато сърцето ѝ биеше все по-оглушително. Жените разговаряха лениво, като си вееха с ветрила, и изпратиха един келнер за още една кана ледена лимонада. Най-послед дойде редът на Анабел и тя хвърли най-силната си карта, и изтегли друга. Испита облекчение, когато видя, че изтеглената е слаба и свали ръката си.

— Боя се, че приключвам — обяви тя, правейки усилие да не издаде вълнението си. — Колко приятна игра беше... благодаря ви, трябва да тръгвам...

— Остани за още една игра — настоя една от дамите и останалите я подкрепиха.

— Да, остани!

— Поне изпий чаша вино, докато завършим тази ръка...

— Благодаря, но... — Анабел стана и отвори уста, когато усети лекия натиск на ръката на Саймън върху гърба си. Зърната ѝ се втвърдиха под роклята.

— Изтощена съм от всичките танци през миналата нощ — импровизира тя. — Трябва да си почина преди театъра тази вечер.

Последвана от хор пожелания и няколко прозорливи погледа, Анабел излезе с достойнство от салона. Веднага щом стигнаха извитото стълбище тя си отдъхна: — Ако си се опитвал да ме смутиш, успя напълно... Какво правиш? — Роклята ѝ се беше разхлабила на раменете и тя осъзна с шок, че той е разкопчал няколко от копчетата ѝ. — Саймън — изсъска тя, — да не си посмял! Не, спри! — Тя забърза пред него, но той я настигна.

— Остана ти една минута.

— Не ставай глупав. Не можем да стигнем апартамента за по-малко от минута и ти не бива... — Тя млъкна и изписка, когато го усети, че разкопчава друго копче и се обърна да го перне през грабливите ръце. Погледът ѝ хвана неговия и осъзна невярващо, че той наистина се кани да изпълни заплахата си. — Саймън, не.

— Да. — Очите му бяха пълни с жестоко веселие и изражението на лицето му беше такова, каквото досега не бе виждала.

Като вдигна нагоре полите си, Анабел се обърна и хукна по стъпалата, дъхът ѝ беше накъсан от изпълнен с паника смях.

— Невъзможен си! Остави ме на мира. Ти си... о, ако някой ни види така, никога няма да ти простя!

Саймън я следваше, без да бърза — но все пак нямаше поли и обръчи отдолу, които да го затрудняват. Тя стигна до площадката и зави зад ъгъла, коленете я боляха, когато краката ѝ изкачваха стъпало след стъпало. Чувстваше роклята си тежка, а дробовете ѝ сякаш щяха да се пръснат. О, мътните да го вземат, задето ѝ причиняваше това... и нея да я вземат мътните за кикота, който не спираше да излиза от гърлото ѝ.

— Трийсет секунди — чу го тя зад себе си и изхриптя, когато най-после стигна до втория етаж. Три дълги коридора до апартамента им... Нямаше достатъчно време. Стиснала провисналата предница на роклята си, тя погледна в двете посоки на коридора, който тръгваше от площадката. Изтича към първата врата, която видя, и която се отваряше към малък, неосветен килер. Лъхна я миризмата на колосани чаршафи и на хавлиени кърпи, които едва се виждаха на светлината от коридора.

— Не спирай — прошепна Саймън, изблъска я в килера и затвори вратата.

Всичко потъна в мрак. В гърлото ѝ се надигна смях и тя избута безрезултатно ръцете, които се протегнаха към нея. Сякаш съпругът ѝ внезапно се бе сдобил с повече ръце и от октопод, разкопчаваше дрехите ѝ и ги сваляше много по-бързо, отколкото тя можеше да се защити.

— Ами ако ни заключат тук? — попита тя, когато роклята ѝ се свлече на пода.

— Ще разбия вратата. След това.

— Ако някоя прислужница ни открие, ще ни изхвърлят от хотела.

— Повярвай ми, прислужниците са виждали далеч по-лоши неща от това. — Роклята ѝ беше стъпкана под краката на Саймън, когато свали гащите до глезените ѝ.

Тя издаде няколко апатични протеста, преди той да бръкне между бедрата ѝ и да открие доказателство за възбудата ѝ, след което по-нататъшните демонстрации изглеждаха напълно безсмислени. Устата ѝ се отвори за целувката му, нетърпеливо отвърщайки на грубия натиск на неговите устни. Каdifеният вход към тялото ѝ се разшири лесно, за да го поеме, и от гърлото ѝ се откъсна стон, когато усети как пръстите му я разтягат отвътре така, че всеки тласък на хълбоците му жулеше чувствителното връхче на секса ѝ.

Телата им се огъваха, сливаха се, всяка целувка напомняше похищение, което я възбуждаше още по-силно. Корсетът ѝ бе прекалено стегнат, но това доведе до неочаквано удоволствие — усещането бе тласнато към долната част на тялото ѝ и хванато в подпухналата от удоволствие плът. Пръстите ѝ се забиха безпомощно в дрехите му, когато желанието ѝ ескалира до лудост. Саймън нахлу в нея с дълбоки тласъци, ритъмът му беше настойчив, възторгът превзе и двамата и дробовете им се изпълниха с миризмата на чисти, гладени чаршафи, а преплетените им крайници се стегнаха, сякаш да задържат усещането между тях.

— По дяволите — промърмори Саймън няколко минути по-късно, когато бе в състояние да си поеме дъх.

— Какво? — прошепна Анабел, отпуснала глава тежко върху ревера на сакото му.

— През целия ми останал живот миризмата на скорбяла ще ме възбужда.

— Това е твой проблем — отвърна тя с усмивка и вдиша аромата на тялото му, все още слято с нейното.

— Също и твой — каза ѝ той точно преди устата му да намери нейната в тъмното.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Скоро, след като се върнаха в Лондон, двамата се сблъскаха с неизбежните търкания между двете семейства, които не биха могли да бъдат по-различни. Майката на Саймън, Берта, искаше да отидат на вечеря, за да се опознаят по-добре, тъй като това не било възможно преди сватбата. Макар Саймън да предупреди Анабел какво да очаква, а тя на свой ред да положи усилия да подготви майка си и брат си, подозираше, че сблъсъкът в най-добрия случай ще доведе до смесени резултати.

Слава богу, Джеръми се примири лесно с факта, че Саймън Хънт вече му е зет. Източил се висок през изминалите няколко месеца, той стърчеше с цяла глава над Анабел, когато я прегърна в коридора на тяхната къща. Златисто кестенявата му коса беше изсветляла заради прекараното навън време, а сините очи бяха ясни и усмихнати на загорялото му лице.

— Не можех да повярвам на очите си, когато прочетох писмото на мама, в което ми съобщаваше, че ще се омъжиш за Саймън Хънт — каза ѝ той. — След всичките неща, които приказваше за него през изминалите няколко години...

— Джеръми — намръщи се Анабел. — Да не си посмял да кажеш това втори път!

Като се смееше, Джеръми продължи да държи ръката си на рамото ѝ, докато подаваше ръка на Саймън. — Поздравления, сър. — Когато двамата си стиснаха ръцете, той продължи дяволито: — Всъщност, не бях много изненадан. Сестра ми се оплакваше от вас толкова често и от толкова отдавна, че се досещах, че таи силни чувства към вас.

Топлият поглед на Саймън падна върху намръщената му съпруга.

— Не мога да си представя от какво е намерила да се оплаква — произнесе той любезно.

— Мисля, че каза... — започна Джеръми и смигна, когато Анабел го смушка в ребрата. — Добре де, ще си мълча. — Той вдигна

ръце извинително и отстъпи назад. — Само се опитвах да проведа любезен разговор с новия си зет.

— „Любезният разговор“ предполага да се говори за времето или да се интересуваш от здравето на някого — информира го Анабел. — А не да се разкриват потенциално смущаващи коментари, които сестра ти ти е доверила.

Плъзгайки ръка около кръста на Анабел, Саймън я придърпа към гърдите си и прошепна в ухото ѝ:

— Имах идея за това, което каза. Все пак беше достатъчно склонна, за да ми го кажеш лице в лице.

Чувайки веселата нотка в гласа му, тя се отпусна срещу него.

Джеръми никога не бе виждал сестра си да говори така свободно с някой мъж и промяната го накара да се усмихне.

— Бих казал, че женитбата ти се е отразила добре, сестричке!

Точно тогава Филипа влезе в стаята и се втурна към дъщеря си с радостен вик.

— Скъпа, толкова много ми липсваше! — Тя прегърна Анабел силно, след това се обърна към Саймън с широка усмивка. — Скъпи господин Хънт, заповядайте вкъщи. Хареса ли ви Париж?

— Невероятно — отвърна любезно Саймън и се наведе да я целуне по бузата. Той не погледна към Анабел, когато добави: — Особено ми хареса шампанското.

— Ама разбира се — отвърна Филипа, — сигурна съм, че всеки, който... Анабел, скъпа, какво правиш?

— Просто отварям прозореца — отговори Анабел със странен глас, лицето ѝ почервения като цвекло от думите на Саймън, когато си спомни вечерта, когато той бе използвал една чаша шампанско прекалено творчески. — Тук е ужасно топло — защо, по дяволите, прозорците са затворени по това време на годината? — Тя продължи да стои с извърнато лице, докато накрая Джеръми не отиде да ѝ помогне.

Саймън и Филипа разговаряха, а Джеръми отвори прозореца и се усмихна, когато Анабел подложи поруменялото си лице на хладния бриз.

— Сигурно е бил страхотен меден месец — прошепна той с бърза усмивка.

— Не се предполага да знаеш такива неща — изсъска му Анабел. Джеръми изсумтя.

— На четиринайсет съм, Анабел, не на четири. — Главата му се наведе към нейната. — Е, защо се омъжи за господин Хънт? Мама казва, че е защото те е компрометирал, но като те познавам, има нещо повече. Едно е сигурно — ти не би позволила да бъдеш компрометирана, освен ако не искаш. — Блясъкът в очите му изчезна и той продължи по-сериозно: — Заради парите ли е било? Видях сметките... явно не сме имали и една лира.

— Не беше само заради парите. — Анабел винаги досега бе проявявала честност към брат си, но беше трудно да признае истината дори пред себе си.

— Разболях се в Стоуни крос, а господин Хънт бе неочаквано мил към мен. И когато започнах да се стоплям към него, открих, че той и аз... имаме, ами... влечение...

— Интелектуално или физическо? — Усмивката на Джеръми се върна, когато прочете отговора в очите ѝ. — И двамата? Това е добре. Кажете ми, ти...

— За какво си шепнете, вие двамата? — попита Филипа със смях, като им направи знак да се дръпнат от прозореца.

— Умолявах сестра си да не наплашва съпруга си — отвърна Джеръми и Анабел завъртя очи.

— Благодаря ти — каза му мрачно Саймън. — Както можеш да си представиш, изисква се голяма сила на духа, за да устоиш на такава съпруга, но дотук успявам. — Той млъкна с усмивка, когато видя заплашителния поглед на Анабел. — Виждам, че брат ти и аз можем да споделим мъжките си тайни навън, докато ти разказваш на майка си за Париж. Джеръми... искаш ли да се повозиш на фойтона ми?

Брат ѝ нямаше нужда от повече подканяне.

— Само да си взема шапката и сакото...

— Няма нужда от шапка — посъветва го лаконично Саймън. — Няма да си в състояние да я задържиш за повече от минута на главата си.

— Господин Хънт — провикна се след тях Анабел, — ако се каните да убивате брат ми, няма да получите вечеря.

Саймън извика в отговор нещо неясно и двамата с брат ѝ изчезнаха в коридора.

— Фойтоните са прекалено леки и бързи, и лесно се преобръщат — намръщи се Филипа. — Наистина се надявам, че господин Хънт е

опитен файтонджия.

— Изключителен — увери я Анабел. — Докара ни от хотела с толкова контролирана скорост, че имах чувството, че се движим в тежък, стар семеен кабриолет. Уверявам те, Джеръми не би могъл да е в по-сигурни ръце.

През следващия час двете жени седяха в салона и пиеха чай, докато обсъждаха всичко, което се бе случило през изминалите две седмици. Както Анабел очакваше, Филипа не зададе никакъв въпрос от по-интимно естество за медения месец, въздържайки се от намеса в интимните отношения на двойката. За сметка на това, обаче, прояви голям интерес към описанията на Анабел за чужденците, които бяха срещнали, и партитата, които бяха посетили. Масата богати индустриалци бяха непознати на Филипа и тя слушаше напрегнато, докато Анабел се опитваше да ѝ разкаже всичко подробно.

— Вижда се, че все повече и повече такива хора идват в Англия, — отбеляза Филипа, — за да съчетават богатството си с титла.

— Като семейство Бауман — каза Анабел.

— Да. Изглежда с всеки сезон ще идват все повече хора от Америка — а господ знае, че вече е достатъчно трудно да си хванеш благородник. И определено не се нуждаем от още конкуренция. Ще съм доволна, когато цялата тази предприемаческа треска най-после се успокои и нещата се върнат към начина, по който бяха.

Анабел се усмихна печално, когато се запита как да обясни на майка си, че от онова, което е видяла и чула, процесът на разрастваща се индустриализация току-що започва... и че нещата никога няма да се върнат към онова, което е било. Анабел едва сега бе започнала да разбира трансформацията, която железниците, витловите кораби и механизирането на фабриките щяха да окажат върху Англия и останалия свят. Това бяха темите, които Саймън и неговите познати бяха дискутирали на вечеря, вместо да се занимават с лов и провинциални партита.

— Кажете ми, разбирате ли се с господин Хънт — попита Филипа. — Защото така изглежда.

— О, да. Макар да трябва да призная, че господин Хънт не прилича на никой мъж, когото съм познавала преди. Джентълмените, с които бяхме свикнали... неговият ум работи различно от техните. Той... той е напредничав...

— О, небеса — възкликна Филипа с неопределена антипатия. — Имаш предвид политически ли?

— Не... — Анабел направи комична физиономия, когато се сети, че дори не знае към коя партия членува мъжът ѝ. — Всъщност, след като чух някои от възгледите му, не се съмнявам, че е либерал или...

— Боже мили. Може би е време да го подтикнеш да тръгне в друга посока.

Това накара Анабел да се разсмее.

— Съмнявам се. Но това всъщност няма значение, защото... Мамо, аз всъщност започнах да вярвам, че някой ден мнението на тези предприемачи и търговци ще има повече тежест от това на аристокрацията. Само финансовото им влияние...

— Анабел — прекъсна я внимателно Филипа, — смятам, че е чудесно, задето искаш да подкрепиш съпруга си. Но един търговец никога няма да е толкова влиятелен, колкото един благородник. Не и в Англия, във всеки случай.

Внезапно разговорът им бе прекъснат от нахлуването на Джеръми в салона. Той беше разрошен и очите му горяха.

— Джеръми! — Анабел скочи на крака. — Какво се е случило? Къде е господин Хънт?

— Разхожда конете из квартала, за да ги успокои. — Той поклати глава и заговори задъхано. — Този човек е луд. На три пъти едва не се преобърнахме, щяхме да убием половин дузина души, а аз бях така раздрусан, че цялата долна половина на тялото ми е синьо-черна. Ако ми беше останал дъх в гърдите, щях да започна да се моля, когато едва не умряхме. Хънт има най-злонравните коне, които съм виждал, и пускаше такива отвратителни ругатни, че само заради една от тях бих изхвърчал от училище завинаги...

— Джеръми — подзе извинително Анабел, втрещена, че Саймън би могъл да подложи брат ѝ на такава заплаха. — Толкова съм...

— Несъмнено това бе най-хубавият следобед в целия ми живот! — продължи ликуващо Джеръми. — Помолих Хънт да ме изведе отново утре и той каза, че ще го направи, ако има време — о, той е невероятен чудак, Анабел! Отивам да пия вода — по гърлото ми е полепнал сигурно един сантиметър прах. — Той изтича радостно, докато майка му и сестра му гледаха след него с отворена уста.

По-късно същата вечер Саймън заведе Анабел, Джеръми и майка им в жилището над месарския магазин, където продължаваха да живеят родителите му. Състоящо се от три основни стаи и тясно стълбище, водещо към таван на третия етаж, мястото беше малко, но добре обзаведено. Въпреки това Анабел можеше да разчете неодобрението по лицето на майка си. Филипа не можеше да проумее защо семейство Хънт не са избрали да живеят в красива градска къща. Колкото повече Анабел се опитваше да обясни, че Хънт не се срамуват от професията си и нямат желание да избягат от клеймото, че принадлежат на работническата класа, толкова пообъркана ставаше Филипа. Забелязвайки с раздразнение, че майка ѝ е преднамерено невъзприемчива, тя изостави всички опити да обсъжда семейството на Саймън и настоятелно помоли Джеръми да не позволява на Филипа да каже нещо пренебрежително пред тях.

— Ще се опитам — обеща той колебливо. — Но знаеш, че мама не се погажда добре с хора, които са различни от нас.

Анабел въздъхна с раздразнение.

— Пази боже да трябва да прекарваме вечерта с хора, които не са съвсем като нас. Може да научим нещо. Или по-лошо, може дори да се наслаждаваме на това... о, какъв срам!

Любопитна усмивка се разля по устните на брат ѝ.

— Не бъди толкова сурова към нея, Анабел. Неотдавна и ти не одобряваше тези от по-низше потекло.

— Не е вярно! Аз... — Тя млъкна и се намръщи, след това въздъхна. — Прав си, така е. Макар сега да не разбирам защо. Няма срамна работа, нали? Определено е за уважение пред лентяйството.

Джеръми продължи да се усмихва.

— Променила си се — беше единственият коментар и Анабел отвърна мрачно:

— Може би това не е лошо.

Сега, когато изкачиха тесните стълби, които извеждаха от месарския магазин към частните стаи на Хънтови, Анабел усети леката резервираност в поведението на Саймън, единственият признак за несигурността, която той сигурно чувстваше. Без съмнение се тревожеше за това как тя и семейството ѝ „ще се погодят“, както Джеръми бе казал. Решена да направи вечерта успешна, Анабел залепи уверена усмивка на лицето си и дори не трепна, когато чу суматохата в

жилището на Хънт... какофония от гласове на възрастни, детски викове и думкане, което звучеше като преобръщане на мебели.

— Боже мой — възкликна Филипа. — Това прилича на... на...

— На караница? — услужливо се обади Саймън. — Възможно е. В семейството ми невинаги е лесно да различиш любезния разговор от словесните престрелки.

Когато влязоха в главната стая, Анабел се опита да се ориентира в масата от лица... тук беше по-голямата сестра на Саймън, Сали, омъжената майка на половин дузина хлапета, които в момента търчаха из стаите... Съпругът на Сали, родителите на Саймън и трите му по-малки братя, както и по-малката му сестра Мередит, чието сериозно спокойствие беше в странен контраст с цялата бъркотия. От онова, което Саймън бе казвал на Анабел, излизаше, че е особено привързан към Мередит, която се различаваше доста от шумните си роднини със срамежливостта и пристрастеността си към книгите.

Децата се стълпиха около Саймън, който показва изненадваща способност да общува с тях, като ги подхвърляше във въздуха, успявайки през това време да провери паднало зъбче или да попие подсмърчащо носле. Първите няколко минути бяха неловки — сродените семейства се представяха един на друг, децата тичаха напред-назад, а котката измяука възмутено, когато бе ухапана от едно досадно кутре. Анабел очакваше, че нещата след това ще се успокоят, но в действителност бъркотията продължи през цялата вечер. Тя хвърляше крадешком погледи към замръзналата усмивка на майка си, към веселия Джеръми и раздражения Саймън, когато опитите му да укроти хаоса не се увенчаваха с успех.

Бащата на Саймън, Томас, беше едър, внушителен мъж, с черти, които лесно можеха да бъдат взети за застрашително строги, от време на време лицето и очите му се смекчаваха от усмивка, която не бе толкова харизматична като тази на Саймън, но притежаваше собствен чар. Анабел успя да размени няколко любезни реплики с него, докато седяха на вечеря един до друг. За съжаление, явно двете майки не се разбираха особено добре. Причината не изглеждаше да е толкова неприязън, колкото пълна неспособност да установят връзка една с друга. Животите им, преживяванията, които ги бяха възпитали и формирали възгледите им не биха могли да бъдат по-различни.

Вечерята се състоеше от дебели парчета добре изпечени бифтеци, гарнирани с пудинг и оскъдно количество зеленчуци. Потискайки една тъжна въздишка, когато си помисли за кухнята, на която се бяха наслаждавали във Франция, Анабел прилежно забодде вилица в месото.

Не след дълго Мередит се обърна към нея с дружелюбен коментар:

— Анабел, сигурно ще ни разкажете повече за Париж. Двете с мама скоро ще обиколим Континента за първи път.

— Колко хубаво! — възкликна Анабел. — Кога заминавате?

— Всъщност, след седмица. Ще отсъстваме най-малко месец и половина, като започнем от...

Разговорът за пътуване продължи до свършването на месото и една прислужница дойде да събере чиниите; семейството се оттегли в салона за чай и сладки. За радост на децата Джеръми седна с тях на пода близо до печката и започнаха да играят на клечки, като се опитваха да удържат кутрето. Анабел седна наблизко, гледаше лудориите им и разговаряше с по-голямата сестра на Саймън. Тя не можа да не забележи, че Саймън е изчезнал с майка си, която — както предположи — искаше да разпита най-големия си син за бързата женитба и състоянието на брака им.

— О, по дяволите — възкликна Джеръми. — Кутрето е направило локва.

— Някой да намери прислужницата и да ѝ каже — извика Сали, когато децата се разсмяха гръмогласно на невъзпитаното кученце.

Тъй като Анабел седеше най-близо до вратата, тя стана и отиде в съседната стая — прислужницата още чистеше остатъците от вечерята. След като я информира за малката беля, момичето бързо отиде в салона с няколко парцала. Анабел понечи да я последва, но дочу разговор откъм близката кухня и спря, когато разпозна ниския, неодобрителен глас на Берта.

— ... тя наистина ли те обича, Саймън?

Анабел замръзна, наострайки слух за отговора на Саймън.

— Хората се женят и поради много други причини.

— Значи не те обича — последва унилият извод на Берта. — Не мога да кажа, че съм изненадана. — Жени като тези никога...

— Внимавай — промърмори Саймън. — Говорим за съпругата ми.

— Тя е едно красиво украшение за ръката ти — настоя Берта, — когато се движиш сред големци. Но щеше ли да се омъжи за теб без парите ти? Би ли останала с теб във време на бедни и нещастия? Само ако беше погледнал поне едно от момичетата, с които се опитвах да те събера. Онази Моли Хевлок или Пег Ларчър... добри, стабилни момичета, които биха били истински другарки...

Анабел не чу нищо повече. Контролирайки изражението си, тя се върна сред шума и светлината на салона. *Е, това става, когато се подслушва*, каза си тя мрачно, питайки се дали мнението на Берта за нея може да падне по-ниско. Неодобрението я нарани... макар да би трябвало да знае, че няма кой знае каква причина семейството или майката на Саймън да я харесват. Всъщност, докато размишляваше за ползите от това да се омъжи за Саймън, никога не ѝ бе хрумвало да се запита какво може да му даде тя в замяна.

Запита се дали трябва да каже на Саймън какво е дочула, но веднага реши, че не бива. Зачекването на темата щеше само да го накара да започне да я успокоява или може би да се извини заради майка си, а и от двете нямаше нужда. Тя знаеше, че ще ѝ отнеме време, за да докаже своята стойност пред Саймън и пред неговото семейство... а може би дори пред самата себе си.

По-късно вечерта, когато двамата със Саймън се върнаха в „Рътлидж“, Саймън я хвана за раменете и я погледна с лека усмивка.

— Благодаря ти — каза той.

— За какво?

— За това, че беше толкова мила със семейството ми. И за това, че избра да пренебрегнеш факта, че са толкова различни от теб.

Анабел се изчерви от удоволствие и внезапно се почувства по-добре.

— Наслаждавах се на вечерта — излъга тя и Саймън се усмихна.

— Не трябва да стигаш чак толкова далеч.

— О, може би имаше един-два момента, когато баща ти говореше за животински вътрешности... или когато сестра ти разказваше какво е направило бебето във ваничката си... но като цяло те бяха много, много...

— Шумни? — предложи Саймън и очите му заблестяха.

— Щях да кажа „мили“.

Той плъзна ръце по гърба ѝ, масажирайки напрегнатите места под плешките ѝ.

— Справяш се със задачата на съпруга на неблагогородник наистина добре, като се имат предвид всички неща.

— Всъщност, не е толкова зле — съгласи се Анабел и го изгледа дръзко. — Мога да пренебрегна доста неща в замяна на...

— На банковата сметка?

Тя се засмя и провря пръсти в панталона му.

— Не на банковата сметка — успя да прошепне точно преди устата му да се затвори над нейната.

* * *

На следващия ден Анабел бе изпълнена с трепет, че ще се срещне с Лилиан и Дейзи, чийто апартамент се намираще в същото крило на „Рътлидж“. Докато се прегръщаха, трите пискаха и се смееха и скоро една прислужница, изпратена от госпожа Бауман, дойде да ги предупреди да бъдат по-тихи.

— Искам да видя Еви — оплака се Анабел и сплете ръце с Дейзи, когато тръгнаха към приемната на апартамента. — Как я каратя?

— Попадна в ужасна беда преди две седмици за това, че се опитала да види баща си — въздъхна Дейзи. — Състоянието му се влошило и сега е на легло. Но я хванали да се измъква от къщата и сега леля Флорънс и останалите от семейството я държат изолирана.

— За колко време?

— Неопределено — дойде обезкуражителният отговор.

— О, тези противни хора — прошепна Анабел. — Искат ми се да можех да отида и да спася Еви.

— Няма ли да е забавно? — Дейзи беше завладяна мигновено от идеята. — Трябва да я отвлечем. Ще вземем една стълба и ще я сложим под нейния прозорец, след което...

— Леля Флорънс ще насъска кучетата срещу нас — довърши мрачно Лилиан. — Те имат два големи дога, които се разхождат по цяла нощ.

— Ще им хвърлим малко месо с упойка — предложи Дейзи. — И когато заспят...

— О, по дяволите твоите вятърничави планове — възкликна сестра ѝ. — Искам да чуя за медения месец на Анабел.

Двата чифта кафяви очи погледнаха Анабел с неприкрит интерес.

— Е? — вдигна вежди Лилиан. — Как беше? Толкова ли е болезнено, колкото казват?

— Казвай де! — настоя Дейзи. — Нали помниш, че си обещахме да си казваме всичко!

Анабел се усмихна, наслаждавайки се на позицията си на човек, който знае нещо, което все още е загадка за тях.

— Ами, на моменти болеше доста — призна тя. — Но Саймън беше много нежен и... внимателен... и макар да нямам база за сравнение, не мога да си представя, че някой мъж може да е почудесен любовник.

— Какво имаш предвид? — попита Лилиан.

Анабел се изчерви и затърси думи да обясни нещо, което внезапно ѝ се стори невъзможно за обяснение. Човек можеше да опише подробно механиката на процеса, но това едва ли щеше да предаде нежността на едно толкова лично преживяване.

— Интимността е отвъд това, което можете да си представите... първо ти се иска да умреш от неудобство, но след това има моменти, когато се чувстваш толкова прекрасно, че забравяш за смущението и единственото, което има значение, е да си близко до него.

Настъпи кратка тишина, когато сестрите се замислиха над думите ѝ.

— А колко време трае? — осмели се да попита Дейзи.

Червенината върху лицето на Анабел се сгъсти.

— Понякога само няколко минути... а друг път няколко часа.

— Няколко часа! — повториха изумени в един глас сестрите.

Лилиан набръчка нос.

— Боже мой, това звучи ужасно.

Анабел се засмя на изражението ѝ.

— Изобщо не е ужасно. Всъщност е приятно.

Лилиан поклати глава.

— Ще намеря начин да накарам съпруга си да приключи с това бързо. Има далеч по-приятни неща, които могат да се правят, отколкото

да прекарваш часове в леглото, правейки това.

Анабел се усмихна.

— И като заговорихме за мистериозния джентълмен, който един ден ще ти е съпруг... трябва да започнем да планираме стратегията за следващата си кампания. Сезонът няма да започне до януари, което означава, че разполагаме с няколко месеца.

— Двете с Дейзи имаме нужда от настойница аристократка — въздъхна Лилиан. — Да не споменаваме уроците по етикет. И, за съжаление, Анабел, откакто се омъжи за човек без титла, ти вече нямаш реално обществено влияние, а ние сме все там, където бяхме. — Тя побърза да добави: — Не искам да те обидя, скъпа.

— Не се обиждам — отвърна спокойно Анабел. — Обаче Саймън има някои приятели измежду благородниците — лорд Уестклиф, например.

— О, не — завъртя глава Лилиан. — Не искам да имам нищо общо с него.

— Защо не?

Лилиан вдигна вежди, сякаш изненадана от необходимостта да обяснява.

— Защото е най-непоносимият мъж, когото някога съм познавала.

— Но Уестклиф е много високопоставен — отбеляза Анабел. — Освен това е най-добрият приятел на Саймън. Аз лично не го харесвам много, но той може да е полезен съюзник. Разправят, че титлата на Уестклиф е най-старата в Англия. Няма човек с по-синя кръв от неговата.

— Добре ни е известно — присви устни Лилиан. — Въпреки популистките му приказки, човек може да види, че тайно в душата си се радва, че е аристократ с много слуги, на които да заповядва.

— Чудя се защо Уестклиф още не е женен — замислено произнесе Дейзи. — Въпреки недостатъците му трябва да се признае, че е много изгодна партия за брак.

— Ще съм развълнувана, когато налага въдицата — измърмори Лилиан, карайки другите две да се разсмеят.

* * *

Въпреки че Лондон беше до голяма степен изпразнен от „добро общество“ по време на най-горещите летни месеци, градският живот не беше замрял напълно. До оттеглянето на Парламента на дванайсети август, съвпадащо с откриването на сезона за яребици, присъствието на джентълмени с титли все още се изискваше понякога по време на следобедните сесии. Докато мъжете присъстваха в Парламента или ходеха в клубовете си, съпругите им пазаруваха, посещаваха свои приятелки и пишеха писма. Вечерите бяха на соарета и балове, които обикновено траеха до два-три часа след полунощ. Такъв беше графикът на един аристократ или на онези, за които се смяташе, че се занимават с аристократични професии — свещеници, морски офицери или лекари.

За разочарование на Анабел бързо стана ясно, че съпругът ѝ, въпреки своето богатство и безспорен успех, не може да мине дори отдалечено за човек, който има аристократична професия. Заради това понякога двамата не бяха допускани до елегантните събития на висшата класа, от които тя копнееше да бъде част. Само когато някой благородник бе финансово задължен на Саймън, или беше близък приятел на лорд Уестклиф, ги канеше в дома си. Анабел получи само няколко посещения от млади съпруги на аристократи, които ѝ бяха приятелки отпреди, и макар никога да не ѝ отказваха да я посетят, не я окуражаваха да им върне визитите. Класовите граници и социални позиции не можеха да бъдат прескочени. Дори съпругата на един граф, разорена от комарджийските навици на съпруга си и прахосничеството му, поради което живееше в занемарен дом със само две прислужници на разположение, явно бе решила да демонстрира своето превъзходство над Анабел. В края на краищата съпругът ѝ, въпреки недостатъците си, беше благородник, а Саймън Хънт отблъскващ търговец.

Вбесена от студеното отношение на графската съпруга, Анабел отиде при Лилиан и Дейзи да се оплаче от високомерното отношение и отхвърляне, които бе получила. И двете проявиха съчувствие, докато слушаха пламенното ѝ недоволство.

— Трябваше да видите салона ѝ! — Анабел ходеше напред-назад пред сестрите, които бяха седнали на канапето в приемната си стая. — Всичко беше прашно и износено, по целия килим имаше петна от вино, а единственото, което можа да направи тя, бе да ме гледа

отвисоко и да ме съжالياва, че съм се омъжила за по-низш. Низш, каза тя, когато всички знаят, че съпругът ѝ е затъпял от пиянство и хвърля всеки шилинг на масата за хазарт! Може и да е граф, но не е достоен да оближе върховете на обувките на Саймън, и аз едва се сдържах да не ѝ го кажа.

— Защо се сдържа? — попита Лилиан разсеяно. — Аз бих ѝ казала точно каквото мисля за глупавия ѝ снобизъм.

— Защото човек не печели нищо от спора с такива хора. — Анабел се намръщи. — Дори да спаси дузина хора от удавяне, Саймън никога няма да получи уважението, което ще получи някой дебел благородник, който ще седи и ще гледа, без да си мръдне пръста да помогне.

Дейзи леко вдигна вежди.

— Съжالياваш ли, че не си се омъжила за благородник?

— Не — отвърна веднага Анабел и наведе глава засрамено. — Но може би... може би има моменти, когато ми се иска Саймън да беше благородник.

Лилиан я изгледа с нотка на загриженост.

— Ако можеше да се върнеш и да промениш нещата, би ли избрала лорд Кендъл пред господин Хънт?

— Господи боже, не — Анабел се отпусна с въздишка в един стол и полите на копринената ѝ рокля — зелена, на дребни цветчета се издуха около нея. — Не съжالياвам за избора си. Но съжالياвам, че нямаше как да отида на бала на Уаймаркс. Или на соарето в Джилбред хаус. Или на някое от онези събития, които хората от доброто общество посещават. Вместо това господин Хънт и аз най-често ходим на партита, давани от съвсем различна група хора.

— Какви точно хора? — поиска да знае Дейзи.

При колебанието на Анабел Лилиан произнесе с ирония:

— Предполагам, че Анабел има предвид кариеристи. Всички тези хора с многото пари, с ценности на низшата класа и плебейски маниери. С други думи, като нас.

— Не — каза Анабел веднага и двете сестри се засмяха.

— Да — кимна Лилиан. — Ти се омъжи за човек от нашия свят и вече принадлежиш към тях не повече, отколкото ние ще принадлежим към благородничеството, ако успеем да вземем съпрузи с титли. Истината е, че аз лично не горя от желание да общувам с Уаймаркс

или Джилбред, които са скучни до смърт и се интересуват само от себе си.

Анабел я изглежда замислено, внезапно виждайки положението си от друга гледна точка.

— Никога не съм се питала дали са скучни — прошепна тя. — Предполагам, че винаги съм искала да се изкача до върха на стълбата, без дори да се запитам дали гледката ще ми хареса. Но сега въпросът е без значение, разбира се. И трябва да намеря начин да се адаптирам към един различен живот, единственият, който, струва ми се, съм искала. — Като подпря лакти на коленете си, Анабел обхвана брадичка в ръце и добави: — Ще знам, че съм успяла, когато повече не ме наранява пренебрежителното отношение на някоя бледа графска съпруга.

* * *

По ирония на съдбата семейство Хънт бяха поканени същата седмица на бал, даван от лорд Хардкасъл, който беше тайно задължен на Саймън за съвета как да реструктурира стопяващия се семеен баланс на инвестиции и авоари. Беше голямо и добре организирано събитие, и въпреки новото решение на Анабел да не се интересува от организирани от висшата класа балове, нямаше как да не се развълнува. Облечена в бледо лимонена сатенена рокля, с нагласена на букли коса, завързана с жълта копринена кордела, Анабел влезе в балната зала под ръка със Саймън. Балната зала, с бели мраморни колони отстриани, беше обляна от блясъка на осем полилеи, въздухът бе изпълнен с аромата на големите букети от рози и божури. Анабел пое чаша ледено шампанско и бързо се смеси с приятелки и познати, потопена в изисканата атмосфера. Това бяха хората, които винаги бе разбирала и на които се бе опитвала да подражава — цивилизовани, с красиви маниери, познаващи музиката, изкуството и литературата. Тези джентълмени никога не обсъждаха политически или бизнес проблеми пред дама и всеки от тях би предпочел да бъде застрелян, отколкото да спомене цената на нещо или да размишлява открито за това какви са достойнствата на някого.

Тя танцува много, със Саймън и с други мъже, смя се и говори спокойно, умело отклонявайки комплиментите, които се сипеха върху нея. По средата на вечерта съзря Саймън да разговаря с приятели и изпита внезапен порив да отиде при него. Успявайки да се откъсне от двама настоятелни джентълмени, тя мина отстрани на залата, където пространството зад колоните образуваше полутъмен коридор. Между колоните, канапетата и малките групи столове беше осигурено място за гостите, където да си почиват и да разговарят. Тя мина зад няколко вдовици... след това покрай група тъжни момичета без кавалери, които предизвикаха съчувствена усмивка върху лицето ѝ. Но когато се доближи до две жени, дочу думи, които я накараха да спре в прикритието на няколко големи палми.

— ... не знам защо е трябвало да бъдат поканени тази вечер — възмущаваше се едната. Анабел разпозна гласа — беше на бивша нейна приятелка, сега лейди Уелс-Трофтън, която бе говорила приятно с нея само преди няколко минути. — Колко е самодоволна, перчи се с просташкия диамант на пръста си и с невъзпитания си съпруг без никаква следа от срам!

— Няма да се перчи вечно — дойде другият глас. — Явно още не е разбрала, че ги канят само в домовете на онези, които са им финансово задължени. Или у приятелите на Уестклиф, разбира се.

— Уестклиф е много близък с него — призна лейди Уелс-Трофтън. — Но са стигнали дотук само благодарение на благосклонността му. Би трябвало да проявят добър вкус и да не се бутат на места, които не са за тях. Тя се омъжи за обикновен човек и затова трябва да се среща с обикновени хора. Макар да подозирам, че се мисли за прекалено добра за тях...

Анабел усети, че ѝ прилошава и се дръпна, без да я забележат, след което се насочи към ъгъла на балната зала. Аз наистина трябва да се откажа от този навик да подслушвам, помисли си тя с ироничен хумор, спомняйки си вечерта, когато бе дочула коментара на Берта Хънт за себе си. *Сякаш вечно трябва да чувам такива неласкателни коментари.*

Не я изненада, че се носят слухове за нея и за Саймън — онова, която я изуми беше злостният тон на жената. Беше трудно да се проумее какво може да причини такава неприязън... освен, може би, завист. Анабел се беше сдобила с красив, мъжествен и богат съпруг,

докато лейди Уелс-Трофтън се бе омъжила за благородник с най-малко трийсет години по-възрастен от нея, който имаше чара на растение в саксия.

Анабел си спомни коментара на Филипа: „Мъж, който се занимава с търговия никога няма да бъде толкова влиятелен, колкото един благородник“. Но тя имаше чувството, че благородниците се страхуват от нарастващата мощ на индустриалци като Саймън. Малцина от тях бяха толкова умни като лорд Уестклиф да разберат, че трябва да правят далеч повече от това да се придържат към старите преимущества на собствениците на земи, за да поддържат силата си. Анабел мина между две колони и огледа балната зала, пълна с аристократи, толкова надути, толкова затънали в традиционния начин на мислене и поведение... толкова решени да игнорират това, че светът наоколо се променя. Тя продължаваше да намира компанията им безкрайно по-приятна от грубото, често незряло поведение на Саймъновите приятели. Но вече не гледаше на тях със страхопочитание или копнеж. Всъщност...

Мислите ѝ бяха прекъснати, когато един джентълмен се приближи до нея, носейки две чаши изстудено шампанско. Той беше плешив и едър, гънките на врата му преливаха над ръба на копринената му вратовръзка. Анабел простена вътрешно, когато го позна — лорд Уелс-Трофтън, съпругът на жената, която се възмущаваше от нея толкова силно. От начина, по който лакомият му поглед се плъзна по гърдите ѝ, покрити с блед сатен, излизаше, че той не споделя мнението на съпругата си, че Анабел не е трябвало да идва на бала.

Уелс-Трофтън, чиято склонност към извънбрачни афери беше добре известна, се бе приближил към Анабел година по-рано, намеквайки недвусмислено, че иска да ѝ помогне във връзка с финансовите ѝ затруднения в замяна на нейната компания. Фактът, че тя грубо бе отхвърлила предложението му, явно изобщо не бе охладил неговия интерес. Нито пък новината за брака ѝ. За аристократи като Уелс-Трофтън бракът не пречеше на една афера — по-скоро дори я подкрепяше. „Няма незаконно легло“ — беше често чувано твърдение в благородническите среди... а любовните афери бяха привилегия, на която често се наслаждаваха женените лордове и дами. Нямахше по-

привлекателно нещо за един благородник от младата съпруга на друг мъж.

— Госпожо Хънт — произнесе любезно Уелс-Трофтън, подавайки ѝ чаша с шампанско, която тя прие с хладна усмивка. — Тази вечер сте красива като лятна роза.

— Благодаря, лорде — сериозно отвърна Анабел.

— На какво трябва да отдадем очевидния ви блясък на доволство, скъпа моя?

— На наскорошния ми брак, сър.

Уелс-Трофтън се подсмихна.

— Ах, спомням си добре тези ранни години на брака. Наслаждавайте се на удоволствието, докато трае, защото бързо отлита.

— Може би за някои. А за други трае цял живот.

— Скъпа моя, колко възхитително наивна сте. — Той ѝ хвърли знаеща усмивка и погледът му отново се върна към гърдите ѝ. — Но няма да ви изваждам от тази романтична заблуда, тъй като тя ще избледнее сама с времето.

— Съмнявам се — каза Анабел, карайки го да се изкиска.

— Значи Хънт е сносен съпруг, а?

— Във всяко едно отношение — увери го тя.

— Хайде, ще ви бъда довереник, да намерим някое удобно ъгълче и да си поговорим. Знам няколко.

— Не се съмнявам — отвърна тихо Анабел, — но не се нуждая от довереник, лорде.

— Настоявам да ви отведа поне за момент. — Уелс-Трофтън сложи месестата си ръка на кръста ѝ. — Няма да проявите глупостта да възразите, нали?

Знаейки, че единствената ѝ защита е да омаловажи настояването му, Анабел се усмихна и се отдалечи от него, отпивайки шампанско с умишлено безгрижие.

— Нямам никакво намерение да отивам никъде с вас, лорде. Боя се, че съпругът ми е доста ревнив по характер.

Тя трепна леко, когато чу гласа на Саймън зад нея.

— Не без основание, както изглежда. — Макар да говореше тихо, в тона му имаше хапливи нотки, които разтревожиха Анабел. Тя го погледна с мълчалива настойчивост, молейки го да не прави сцени.

Лорд Уелс-Трофтън беше досаден, но безвреден, и Саймън щеше да го направи обект на подигравки, ако се разчуеше.

— Хънт — промърмори дебелият граф, като се хилеше без капка срам. — Вие сте късметлия да спечелите такава възхитителна награда.

— Да, късметлия съм. — Погледът на Саймън беше унищожителен. — Ако още веднъж я доближите...

— Скъпи — прекъсна го Анабел със снизходителна усмивка, — обожавам примитивния ти нрав. Но нека оставим това за след бала.

Саймън не отговори, гледаше кръвнишки към Уелс-Трофтън, докато едва сдържаният му гняв не привлече вниманието на близкостоящите.

— Стойте далеч от съпругата ми — произнесе той тихо, карайки другия мъж да пребледнее.

— Приятна вечер, лорде — каза Анабел, като пресуши чашата си и му изпрати ослепителна фалшива усмивка. — Благодаря ви за шампанското.

— Удоволствието беше мое — последва киселият отговор на лорда и той бързо се отдалечи.

Порозовяла от смущение, Анабел избегна любопитните погледи на останалите гости, когато излезе от балната зала, следвана от Саймън. Двата намериха един външен балкон и тя подложи на бриза пламналите си бузи.

— Какво ти каза той? — поиска да знае Саймън, надвесен над нея.

— Нищо важно.

— Не, той ти даваше аванси — всеки можеше да го види.

— Това не означава нищо за него, нито пък за някого друго тук. Такива са те всичките — знаеш добре, че това не са неща, които да се вземат на сериозно. За тях верността е само един... предразсъдък на средната класа... И ако мъж подкачи жена, както лорд Уелс-Трофтън ме подкачи, никой не му отдава никакво значение...

— Аз му отдавам значение, когато съпругата ми е тази, която подкачат.

— Но войнствената ти реакция ще ни направи обект на подигравки — и освен това не демонстрира никаква вяра в моята преданост.

— Ти току-що каза, че тези от твоята порода не вярват в предаността.

— Те не са от моята порода! — сопна се Анабел, губейки търпение. — Не и след като се омъжих за теб, във всеки случай! Не знам къде принадлежа сега — нито към тези хора, нито към твоите.

Изражението му не се промени, но тя усети, че го е наранила. Мигновено се разкая, въздъхна и разтърка челото си.

— Саймън, не исках да кажа...

— Всичко е наред — прекъсна я той рязко. — Да се връщаме вътре.

— Но аз искам да обясня...

— Не е нужно.

— Саймън... — Тя примига и затвори уста, когато той я поведе към балната зала, искайки с цялото си сърце да можеше да върне изречените думи.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Както Анабел се страхуваше, необмисленото обвинение, което бе отпредила на бала на Хардкасъл, бе създадо малка, но осезаема дистанция между нея и съпруга ѝ. Тя копнееше да му се извини и да обясни, че не го упреква за нищо. Но опитите ѝ да му каже, че не съжалява задето се е омъжила за него, бяха мълчаливо, но твърдо отхвърляни. Саймън, който винаги бе готов да обсъжда всичко, беше теглил чертата на този въпрос. Тя несъзнателно го бе засегнала с изтънчената точност на малка кама, и реакцията му издаваше вина, че я е отдалечил от света на висшата класа, в който някога бе мечтала да живее.

За облекчение на Анабел отношенията им бързо се върнаха към начина, по който бяха преди, разговорите им станаха отново игриви, предизвикателни и дори нежни. Но тя усещаше, че нещата не са напълно същите. Имаше моменти, когато Саймън беше сдържан с нея и двамата вече знаеха, че тя имаше силата да го нарани. Сякаш той не ѝ позволяваше да се приближи прекалено много, за да се предпази от една последна съдбоносна дистанция между тях. Помагаше ѝ, обаче, винаги, когато тя имаше нужда от помощ и подкрепа... и го доказва в нощта, когато бедата връхлетя от неочаквана посока.

Саймън се бе прибрал необичайно рано, прекарвайки целия ден в железничарската фабрика. Миришец силно на въглищен дим, масло и метал, той се върна в „Рътлидж“ с ужасно мръсни дрехи.

— Какво си правил? — възкликна Анабел, едновременно развеселена и разтревожена от вида му.

— Отбих се в леярната — отвърна Саймън, като съблече жилетката и ризата си още щом прекрачи прага на спалнята им.

Анабел му хвърли скептичен поглед.

— Определено си правил нещо повече от това да се „отбиеш“. Какви са тези петна по дрехите ти? Изглеждаш сякаш си се опитвал да построиш локомотива сам.

— Имаше един момент, в който беше нужна допълнителна помощ. — Саймън хвърли ризата на пода и под нея се разкриха стегнатите му мускули. Той изглеждаше в невероятно добро настроение. Изключително активен, Саймън изпитваше удоволствие от всяко физическо напрежение, особено когато беше свързано с някакъв риск. Анабел отиде да напълни ваната в близката баня и когато се върна завари съпруга си останал по бельо. На крака му имаше голямо колкото юмрук натъртване, а по китката му червени следи от изгоряло, които я накараха да извика разтревожено:

— Ти си наранен! Какво се е случило?

Саймън се озадачи от притеснението ѝ и от начина, по който се втурна към него.

— Няма нищо — отвърна той и се протегна към кръста ѝ.

Тя отблъсна ръцете му и коленичи, за да види удареното място на крака му.

— От какво е? В леярната е станало, нали? Саймън Хънт, искам да стоиш далече от това място! Всички тези бойлери, тръби и цистерни... следващия път сигурно ще бъдеш смачкан, сварен или целия надупчен...

— Анабел... — В гласа му се долавяше смях. Като хвана лакътя ѝ, той я издърпа нагоре. — Не мога да ти говоря, когато си коленичила пред мен така. Във всеки случай, не свързано. Мога да обясня точно какво... — Той прекъсна, тъмните му очи заблестяха странно, когато видя изражението ѝ. — Разстроена си, нали?

— Всяка на моето място ще е разстроена, ако съпругът ѝ се върне в това състояние!

Саймън плъзна ръка зад врата ѝ и лекичко го стисна.

— Реагираш прекалено силно на една подутина и на едно леко обгаряне.

Анабел се намръщи.

— Първо ми кажи какво е станало и после ще реша как да реагирам.

— Четирима души се опитваха да издърпат една метална плоча от пещта с дълги щипци. Трябваше да я занесат на рамка, където да бъде валцувана и пресована. Само че плочата се оказа по-тежка, отколкото очакваха, и когато стана ясно, че ще я изпуснат, аз взех едни щипци и отидох да помагам.

— Защо не го направи някой друг от леярите?

— Просто аз стоях най-близо до пещта. — Саймън сви рамене, опитвайки се да омаловажи епизода. — Получих натъртването, когато си блъснах крака в рамката, преди да успеем да спуснем плочата — а изгарянето, когато някой допря щипците в ръката ми. Но нищо чак толкова не е станало. Бързо ще се оправя.

— О, това ли било всичко? — възкликна тя. — Вдигнал си стокилограмово нагорещено до червено желязо по риза? Колко съм глупава да се тревожа!

Саймън наведе глава и докосна с устни бузата ѝ.

— Не трябва да се притесняваш за мен.

— Все някой трябва да го прави. — Анабел усещаше силата и здравината на неговото тяло, стоящо толкова близо до нейното. Едрият му силует излъчваше мъжествена грациозност. Но Саймън не беше неуязвим, нито неразрушим. Той беше просто човек и осъзнаването на това колко важна е неговата безопасност за нея я порази. Като се отдалечи от него, тя отиде да провери дали ваната се е напълнила, и подхвърли през рамо: — Миришеш на влак.

— С дълъг комин — допълни той и я последва.

Анабел изсумтя насмешливо:

— Ако се опитваш да бъдеш забавен, не си давай този труд. Бясна съм ти.

— Защо? — прошепна Саймън, хващайки я изотзад. — Защото съм наранен? Повярвай ми, всичките ти любими части си работят. — Той я целуна по врата.

Анабел застина, устоявайки на прегръдката.

— Изобщо не ме е грижа дали скачаш с главата надолу в цистерна с разтопено желязо, дали си толкова глупав, че да отидеш в леярната без предпазно облекло и...

— Адски бульон. — Той зарови нос в нежните кичури на тила ѝ, а другата му ръка се спусна по гърдите ѝ.

— Какво? — попита Анабел, чудейки се дали е изригнал някоя нова ругатня.

— Адски бульон... така наричат разтопеното желязо. — Пръстите му обходиха подсилената форма на гърдата ѝ, неестествено повдигната и твърда от рамката на корсета. — Боже мили... какво имаш под роклята си?

— Новият ми корсет. — Модната дреха, внесена от Ню Йорк, беше силно колосана и опъната върху метална форма, която ѝ придаваше по-голяма твърдост и структура, отколкото обикновените корсети.

— Не ми харесва. Не мога да усетя гърдите ти.

— Не е и нужно — каза Анабел с преувеличено търпение като завъртя очи, когато той плъзна ръцете си нагоре по гърдния ѝ кош и стисна експериментално. — Саймън... ваната ти...

— На първо място искам да знам кой идиот е изобретил корсетите — изсумтя той мрачно, но я пусна.

— Англичанин, разбира се.

— Така трябва да е. — Той я последва, когато тя отиде да затвори крановете в банята.

— Моята шивачка ми каза, че корсетите преди били рокли, които се носели като белег на робство.

— Защо толкова мечтаеш да носиш белег на робство?

— Защото всички го правят и ако не го правя, талията ми ще изглежда като на крава в сравнение с техните.

— Суетност, твойто име е жена — преиначи цитата той като хвърли бельото си върху плочките на пода.

— Предполагам, че мъжете носят вратовръзки само защото са изключително удобни, нали? — попита сладко Анабел, докато гледаше как съпругът ѝ влиза във ваната.

— Аз си слагам вратовръзка, защото ако не я сложа, хората ще си помислят, че съм по-нецивилизован, отколкото си въобразяват, че съм. — И като се отпусна предпазливо, тъй като ваната не беше предвидена за мъж с неговите размери, Саймън изпусна въздишка на облекчение. Водата се разплиска около кръста му.

Анабел застана до него, прокара пръсти през гъстата му коса и прошепна:

— Те не знаят и половината от това. Почакай... не спускай ръката си във водата, аз ще ти помогна да се измиеш.

Тя го насапуниса и се зае с приятно изследване на добре тренираното му тяло. Ръцете ѝ бавно се плъзнаха по коравата равнина на мускулите, някои места бяха жилави и очертани, други гладки и плътни. Чувствен по природа, Саймън не направи опит да скрие удоволствието си, гледайки я лениво през полузатворените си очи.

Дишането му се учести, макар все още да бе равномерно, и мускулите му станаха твърди като желязо под допира на пръстите ѝ.

Тишината в банята се нарушаваше само от плискането на водата и звуците от тяхното дишане. Анабел сънливо прокара пръсти по насапунисаните косъмчета на гърдите му, спомняйки си как се допираха до гърдите ѝ, когато тялото му се движеше над нейното.

— Саймън... — прошепна тя.

Клепачите му се вдигнаха и тъмните му очи се впиха в нейните. Едната му ръка се плъзна по нея и той я притисна към твърдите очертания на тялото си.

— Да?

— Ако нещо ти се случи, аз... — Тя млъкна, някой чукаше на вратата на апартамента. Унесът ѝ бе прекъснат от досадния звук. — Хм... кой ли може да е?

По лицето на Саймън мина тревога.

— Искала ли си нещо?

Като поклати глава, Анабел се изправи на крака и отиде да избърше ръцете си.

— Не му обръщай внимание.

— Не мисля, че посетителят ни ще се откаже толкова лесно. Предполагам, че трябва да отида да видя кой е. — След което излезе от банята и затвори вратата внимателно, оставяйки Саймън да довърши банята си насаме.

Тя отиде до входа на апартамента и отвори вратата.

— Джеръми! — Радостта от неочакваното посещение на брат ѝ изчезна бързо, когато видя изражението му. Лицето му беше бледо и напрегнато, а устата му беше свита в мрачна черта. Беше без шапка и без сако, и косата му беше силно разбъркана. — Джеръми, нещо лошо ли е станало? — попита тя, пропускайки го да влезе.

— Може да се каже.

Разчитайки едва потиснатата паника в погледа му, тя го изгледа с нарастваща загриженост.

— Каж ми какво се е случило.

Джеръми прокара ръка през косата си и златисто-кестенявите му кичури се изправиха.

— Фактът е... — Той спря с втрещено изражение, сякаш не можеше да повярва какво ще изрече.

— Фактът е какво? — поиска да знае Анабел.

— Фактът е... че мама намушка един човек.

Анабел изгледа брат си неразбиращо. Постепенно чертите ѝ се раздвижиха и тя се намръщи.

— Джеръми — произнесе строго, — това е най-безвкусната шега, която някога си...

— Не е шега! Макар адски да ми се искаше да е.

Тя не направи усилие да скрие скептицизма си.

— И кого е намушкала?

— Лорд Ходжхем. Един от старите приятели на татко — помниш ли го?

Внезапно цветът се оттече от лицето ѝ и през тялото ѝ премина тръпка на ужас.

— Да — чу се да прошепва. — Помня го.

— Явно е дошъл вкъщи тази вечер, докато съм бил навън с приятели — прибрах се рано у дома, — и когато прекрачих прага, видях кръв в антрето.

Анабел поклати леко глава, опитвайки се да смели думите.

— Последвах следите до салона — продължи Джеръми, — където заварих готвачката в истерия, прислужникът се опитваше да изчисти петната кръв от килима, докато мама стоеше като статуя, без да казва нищо. На масата лежеше окървавена ножица — онази, която използва за ръкоделие. От онова, което научих от слугите, Ходжхем е отишъл в салона с мама, където последвал спор, след това излязъл, залитайки, като притискал гърдите си.

Мозъкът на Анабел започна да работи на двойно по-голяма от обичайната си скорост, мислите ѝ препускаха лудо. Тя и Филипа винаги бяха крили истината от Джеръми, който беше в училище, когато Ходжхем идваше. Доколкото знаеше, Джеръми никога не бе подозирал, че лорд Ходжхем посещава къщата. Той щеше да е потресен, ако разбереше, че част от парите, с които се плащаха училищните му такси, са били давани в замяна на... не, брат ѝ не трябваше да разбира. Тя щеше да измисли някакво обяснение. По-късно. Най-важното сега беше да защити Филипа.

— Къде е в момента Ходжхем? — попита Анабел. — Лошо ли е ранен?

— Нямам представа. Явно е отишъл до задния вход, където го е чакал екипажът му; личният му слуга и кочияшът му са го откарали. — Джеръми поклати глава. — Не знам къде го е пробола мама, нито колко пъти, нито пък защо. Тя не иска да каже — само ме гледа, сякаш не си спомня собственото си име.

— А къде е тя сега? Не казвай, че си я оставил у дома самичка.

— Казах на слугата да я не я изпуска от поглед и да не... — Джеръми млъкна и погледна зад рамото на Анабел. — Здравейте, господин Хънт. Съжалявам, че ви наруших вечерта, но дойдох, защото...

— Да, чух. Гласът ти се чуваше в съседната стая. — Саймън стоеше, спокойно запасвайки в панталона чистата си риза, погледът му се насочи към Джеръми.

Анабел изстина при вида на съпруга си. Имаше случаи, в които забравяше колко заплашителен може да бъде Саймън, но в момента с жестоките си очи и пълната липса на изражение, той приличаше на безжалостен убиец.

— Защо ли Ходжхем е дошъл вкъщи по това време? — запита се гласно Джеръми, младото му лице беше изпълнено с тревога. — И защо, по дяволите, мама го е приела? Какво ли я е провокирало да го направи? Сигурно я е вбесил по някакъв начин. Трябва да е казал нещо за татко... или може би дори да ѝ е направил предложение... негодникът му с негодник!

В напрегнатата тишина, която последва невинните разсъждения на Джеръми, Анабел отвори уста да каже нещо, но Саймън поклати леко глава, принуждавайки я да замълчи. Той насочи вниманието си към Джеръми, гласът му беше студен и спокоен.

— Джеръми, изтичай до конюшната зад хотела и поръчай да впрегнат екипажа ми. Поръчай им да оседлаят и коня ми. След това си иди вкъщи, събери килима и окървавените дрехи, и ги занеси в локомотивната фабрика — първата сграда. Кажи, че идваш от мое име и мениджърът няма да ти задава въпроси. Там има пещ...

— Да — каза Джеръми, разбирайки мигновено. — Ще изгоря всичко.

Саймън му кимна кратко и момчето хукна към вратата без повече думи.

Когато брат ѝ излезе от апартамента, Анабел се обърна към съпруга си:

— Саймън, аз... искам да отида при майка ми...

— Можеш да отидеш с Джеръми.

— Не знам какво е станало с лорд Ходжхем...

— Аз ще го намеря — каза Саймън мрачно. — Само се моли раната му да е повърхностна. Ако умре, ще е много по-трудно да се прикрие тази бъркотия.

Анабел кимна, прехапвайки устните си, преди да изрече:

— Мислех, че най-последно сме се отървали от Ходжхем. Никога не съм си представяла, че ще посмее да притеснява повече майка ми, след като се омъжих за теб. Явно нищо не може да го спре.

Той я хвана за раменете и произнесе с почти плашеща нежност:

— Аз ще го спра. Можеш да си напълно спокойна за това.

Тя се намръщи.

— Какво се каниш да...

— Ще говорим по-късно. Сега иди да си вземеш пелерината.

— Да, Саймън — прошепна тя и изтича към гардероба си.

Когато Анабел и Джеръми пристигнаха в къщата на майка им, завариха Филипа да седи на стъпалата и да стиска в ръка чаша с алкохол. Тя изглеждаше дребна и почти като дете, и сърцето на Анабел се сви, като я видя така с наведена глава.

— Мамо — прошепна тя и седна на стъпалото до нея. Сложи ръка на рамото ѝ. Джеръми делово се присъедини към слугата да му помогне да навият килима и да го пренесат в екипажа отвън. Насред цялата си тревога Анабел не можеше да не отбележи, че той се справя със ситуацията изключително добре като за четиринайсетгодишно момче. Филипа вдигна глава и погледна Анабел с празни очи.

— Толкова съжалявам.

— Не, недей...

— Точно когато си мислех, че всичко вече е наред, Ходжхем дойде... каза, че искал да продължи да ме посещава, а ако не съм се съгласяла, щял да каже на всички за споразумението, което сме имали. Каза, че щял да ни съсипе и да ме направи обект на обществено презрение. Плаках и се молих, а той се смееше... след това, когато сложи ръце на мен, усетих, че нещо в мен се надига. Мернах наблизно ножицата и не се сдържах, взех я, а после... се опитах да го убия.

Надявам се, че съм го убила. Не ме интересува какво ще стане с мен сега...

— Тихо, мамо — прошепна Анабел и я прегърна силно. — Никой не може да те обвинява за действията ти — лорд Ходжхем беше чудовище и...

— Какво? — попита сковано Филипа. — Означава ли това, че е мъртъв?

— Не знам. Но всичко ще е наред — Джеръми и аз сме тук, а господин Хънт няма да позволи нищо да ти се случи.

— Мамо — извика Джеръми, повдигайки единия край на навития килим, който двамата със слугата носеха, — знаеш ли къде е ножицата? — Въпросът бе зададен така небрежно, че човек можеше да си помисли, че му трябва да си отреже канап за опаковане.

— У кухненската помощница е, струва ми се — отвърна Филипа. — Опитва се да я почисти.

— Хубаво, ще я взема от нея. — Докато се движеха по коридора, Джеръми извика през рамо:

— Огледай дрехите си, става ли? Всичко, по което има и една капчица кръв, трябва да се разкара.

— Да, скъпи.

Като ги слушаше, Анабел не можеше да не се запита как се бе случило така, че тя и семейството ѝ подеха съвсем нехаен разговор да ликвидираме на доказателства за убийство. И при мисълта, че е изпитвала, макар и леко превъзходство към семейството на Хънт, се сви.

Два часа по-късно Филипа бе свършила питието си и легеше в леглото; Саймън и Джереми пристигнаха в градската къща броени минути един след друг. Те разговаряха кратко във входното антре. Когато Анабел слезе на долния етаж, тя спря по средата, видя Саймън да прегръща с една ръка брат ѝ и да роши и без това разрошената му коса. Бащинският жест като че ли успокои Джеръми веднага и по устните му се появи слаба усмивка.

Колко изненадващо, че брат ѝ бе приел Саймън толкова лесно, а тя бе очаквала да негодува срещу авторитета му. Беше ѝ странно да наблюдава връзката, която се беше създала мигновено между тях, особено като знаеше, че доверието на Джеръми не можеше да бъде спечелено толкова лесно. Досега не ѝ бе минавало през ума какво

облекчение е за брат й да има някой силен човек, на когото да се облекне, човек, който може да разреши проблемите, с които той поради младостта си не можеше да се справи сам. Жълтата светлина от лампата във входното антре се плъзгаше по тъмната коса на Саймън и блестеше върху високите му скули, когато той вдигна поглед към нея.

Тя успя да скрие обърканите си чувства и слезе до долу.

— Намери ли Ходжхем?

— Да, намерих го. — Саймън се пресегна за пелерината, повесена върху перилата, и я наметна върху раменете й. — Ела, ще ти разкажа всичко по пътя към къщи.

Анабел се обърна към брат си:

— Джержми, ще се справиш ли, ако си тръгнем?

— Държа ситуацията под контрол — отвърна момчето важно.

Очите на Саймън блеснаха весело, когато сложи ръка на талията на Анабел.

— Да тръгваме — прошепна той.

Те се качиха в екипажа и Анабел започна да го обсипва с въпроси, докато той накрая сложи ръка пред устата й.

— Ще ти разкажа всичко, ако помълчиш поне за две-три минути. — Тя кимна и той се наведе да я целуне.

След това изражението му стана сериозно. — Намерих Ходжхем в дома му, преглеждаше го семейният му лекар. Стана добре, че отидох, тъй като вече бяха извикали един полицаи и го очакваха да дойде.

— Как убеди слугите да те пуснат да влезеш?

— Промъкнах се сам в къщата и поисках да бъда заведен при Ходжхем моментално. Цареше такава объркване, че никой не посмя да ми откаже. Накарах един слуга да ме придружи до спалнята на горния етаж, където докторът шиеше раната на Ходжхем. — Изражението му стана мрачно. — Разбира се, можех и сам да открия стаята, следвайки писъците и воя на негодника.

— Добре — доволно кимна Анабел. — Каквато и болка да изпитва лорд Ходжхем, ще е недостатъчна, според мен. Какво беше състоянието му и ти какво каза, когато влезе в стаята му?

Единият край на устата на Саймън се повдигна нагоре от отвращение.

— Раната беше на рамото — и беше малка. А по-голямата част от думите му ще е по-добре да не повтарям. След като го оставих да се навика няколко минути, казах на доктора да почака в съседната стая, докато проведе личен разговор с Ходжхем. Казах му, че съжалявам много да науча за храносмилателните му проблеми — коментар, който го обърка доста, докато не му обясних, че ще бъде от най-добър интерес за всички да опише болестта на приятелите и семейството си като стомашно неразположение, вместо като прободна рана.

— Ами ако не беше поискал? — попита Анабел със слаба усмивка.

— Ако не беше поискал, тогава щях да дам ясно да се разбере, че ще го накълцам лично като йоркширска шунка. А ако някога дочуя и най-невинния слух за очерняне на репутацията на майка ти или тази на семейството ти, ще стоваря изцяло вината върху него, след което няма да може да си намери дори място за погребение. Когато приключих с Ходжхем, той изглеждаше ужасен. Повярвай ми, никога няма да посмее да доближи майка ти повече. Колкото до доктора, компенсирах визитата му и настоях да запази случката само за себе си. Щях да си тръгна, но се наложи да изчакам идването на полицаия.

— И какво каза на полицаия?

— Казах му, че е станала грешка и присъствието му не е необходимо. И за негова беда му казах да отиде в кръчмата Браун Беър след смяната си и да почерпи всички с по толкова светли бири, колкото искат, за моя сметка.

— Слава богу. — Най-после облекчена, Анабел се притисна към него и въздъхна. — Ами Джеръми? На него какво ще му кажем?

— Не е нужно да знае истината — това само ще го нарани и обърка. Що се отнася до Филипа, тя е реагирала пресилено на авансите на Ходжхем и се е забравила за момент. — Саймън я погали по лицето. — Аз наистина имам предложение, на което ми се иска да обърнеш сериозно внимание.

Като се питаше дали това „предложение“ няма да е прикрита заповед, Анабел го погледна подозрително.

— О?

— Мисля, че ще е най-добре за Филипа да се отдалечи от Лондон — и от Ходжхем, — докато нещата се успокоят.

— Колко да се отдалечи? И къде да отиде?

— Може да се присъедини към майка ми и сестра ми по време на обиколката им из Континента. Те тръгват след няколко дена...

— Това е най-лошата идея, която съм чувала някога — възкликна Анабел. — Искам тя да стои тук, където Джеръми и аз можем да се грижим за нея. Второ, мога да гарантирам, че твоята майка и сестра ти няма да са особено доволни...

— Ще изпратим и Джеръми с тях. Той разполага с достатъчно време до следващия срок и ще бъде отличен придружител за всички тях.

— Бедният Джеръми... — Анабел се опита да си го представи как придружава трите жени през Европа. — Не бих пожелала подобна участ и на най-лошия си враг.

Саймън се ухили.

— Сигурно ще научи много за жените.

— И нищо от това няма да е приятно — отвърна тя. — Защо, според теб, майка ми трябва да избяга от Лондон? Лорд Ходжхем още ли представлява заплаха?

— Не — прошепна той, повдигайки леко лицето ѝ нагоре. — Казах ти, той никога повече няма да посмее да се доближи до Филипа. Но ако се окаже, че се заформя някаква неприятност, предпочитам да се справя, докато Филипа я няма. Нещо повече, Джеръми каза, че тя направо не била на себе си. Разбираемо е, предвид обстоятелствата. Няколко седмици туризъм ще я накарат да се почувства по-добре.

Анабел обмисли идеята и трябваше да признае, че в нея има логика. Майка ѝ отдавна не беше ходила никъде на почивка. И ако Джеръми отидеше с нея, може би дори компанията на майката и сестрата на Хънт щяха да са поносими. Колкото до това какво би искала Филипа... тя изглеждаше прекалено вцепенена, за да взема каквито и да било решения. Вероятно щеше да се съгласи с всички планове, които Анабел и Джеръми измислеха.

— Саймън... — попита тя бавно, — питаш ме за мнението ми, или ми казваш това, което вече си решил?

Погледът му мина по лицето ѝ преценяващо.

— Кое би могло по-лесно да те накара да се съгласиш? — Той се засмя, когато прочете отговора по изражението ѝ. — Много добре... питам те.

Анабел се усмихна и се притисна отново към рамото му.

— Ами, ако Джеръми е съгласен... и аз съм съгласна.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Анабел не попита Саймън как Берта и Мередит са приели новината за допълнителната компания по време на пътешествието им, а и не гореше от нетърпение да чуе отговора. Единственото, което имаше значение, беше Филипа да е далеч от Лондон и всяко напомняне за лорд Ходжхем. Анабел се надяваше, че когато майка ѝ се върне, ще е освежена, успокоена и готова за ново начало. Пътуването може би щеше да е забавно за Джеръми, който очакваше с нетърпение да види чуждите места, за които беше учил в училище.

Оставаше по-малко от седмица до тръгването и Анабел се зае да подготвя багажа на майка си и брат си, опитвайки се да предвиди какво ще им е нужно за шестседмичното приключение. Развеселен от количеството дрехи, които им е подготвила, Саймън отбеляза, че човек би помислил, че семейството ѝ се кани да преминава през неизследвани пустинни райони, а не да отсяда в странноприемници и хотели.

— Пътуването в чужбина понякога може да е неудобно — възрази Анабел, докато тъпчеше кутии чай и бисквити в една кожена чанта. Край леглото им се издигаше цяла камара пакети. Стоки от аптеката, две възглавници, допълнителни чаршафи и кутия с материали за четене, както и хранителни продукти. Като вдигна един буркан с консерви, тя го огледа критично:

— Храната на Континента е различна...

— Да — каза мрачно Саймън. — За разлика от нашата, там държат на приятния вкус...

— И климатът може да се окаже неприятен.

— Синьо небе и слънце? О, със сигурност ще искат да го избегнат на всяка цена.

Тя реагира на подигравката му с повдигане на веждите.

— Сигурно имаш по-важни неща, с които да се занимаваш, вместо да ме гледаш как отварям кутии.

— Не и когато го правиш в спалнята ни.

Изправяйки се, Анабел скръсти ръце пред гърдите си и го изгледа предизвикателно.

— Боя се, че ще трябва да контролирате първичните си нужди, господин Хънт. Може би не сте забелязали, но меденият месец свърши.

— Меденият месец няма да свърши, докато аз не кажа — информира я Саймън и се пресегна да я хване, преди да му е избягала. Той притисна устните ѝ в доминираща целувка и я хвърли на леглото. — Което означава, че няма надежда за теб.

Анабел се изкикоти, борейки се с обърканите поли на роклята си, докато накрая се оказа прикована към матрака.

— Имам още да опаковам — оплака се тя, когато той се намести между бедрата ѝ. — Саймън...

— Да съм ти споменава ли някога, че мога да разкопчавам копчета със зъби?

От устните ѝ се откъсна смях и тя се сгърчи, когато главата му се надвеси над корсажа ѝ.

— Това не е много практично умение, не е ли така?

— Полезно е в някои ситуации. Нека ти покажа...

През останалата част от деня опаковането не напредна много.

Най-накрая все пак настъпи моментът на тръгване. Анабел стоеше пред вратата на семейната градска къща и гледаше майка ѝ и брат ѝ да се качват в един екипаж за Доувър, където щяха да се срещнат със семейство Хънт и да продължат към Континента.

Саймън стоеше до нея, ръката му почиваше успокояващо на гърба ѝ, когато каретата зави зад ъгъла и се насочи по главния път. Тя махаше отчаяно с ръка подир тях, питайки се как ли ще се справят без нея.

Саймън я дръпна в къщата и затвори вратата.

— Това е за добро — увери я той.

— За тях или за нас?

— За всички, които по някакъв начин са засегнати. — Усмивайки се, той се обърна и я погледна. — Уверявам те, че следващите няколко седмици ще минат много бързо. А междувременно ти ще си много заета, госпожо Хънт. Като започнем с това, че тази сутрин ще се срещнем с един архитект във връзка с планове за къщата, след това ще трябва да избереш между два терена, които нашият агент е намерил в „Мейфеър“.

Анабел отпусна глава на гърдите му.

— Слава богу. Бях започнала да се отчайвам, че никога няма да напуснем „Рътлидж“. Не че не ми харесва, но всяка жена иска свой собствен дом и... — Тя спря, когато го усети да си играе с вдигнатата ѝ и събрана с фуркети коса. — Саймън — предупреди го, — не вади фуркетите. Прекалено ми е сложно да се занимавам с косата си отново... — Тя въздъхна и се намръщи, когато няколко фуркета паднаха с лек звън на пода и къдриците ѝ се разпиляха по раменете.

— Не можах да издържа. — Пръстите му работеха бързо в стегнато сплетена плетка. — Имаш толкова красива коса... — Той повдигна шепа от хлъзгавата коприна към лицето си и потърка бузи в нея. — Толкова е мека. И мирише на цветя. Как я правиш да мирише толкова хубаво?

— Със сапун — отвърна прозаично Анабел, скривайки усмивката си. — Със сапуна на Бауман, по-точно. Дейзи ми даде — баща им е изпратил сандъци от Ню Йорк.

— М-мм. Нищо чудно, че е милионер. Всяка жена трябва да мирише по този начин. — Той прокара косата ѝ през пръстите си и завря нос в шията ѝ. — Къде другаде го използваш? — попита шепнешком.

— Бих те поканила да разбереш — каза тя, — но трябва да се срещнем с архитекта, забрави ли?

— Той може да почака.

— Както и ти — сгълча го Анабел, макар в гърлото ѝ да се надигна смях. — Боже, Саймън, сякаш са те държали на въже. Толкова усилия полагам да те задоволя...

Той вдигна уста към нейната и я целуна толкова пламенно, че всички мисли се изпариха от главата ѝ. Притисна я към стената на входното антре и влезе вътре с език, пирувайки, а Анабел усети, че главата ѝ се замайва и пръстите ѝ стискат реверите на сакото му. Постепенно устата му се откъсна от нейната и той леко я захапа по шията. Шепнеше неща, които я шокираха, изразявайки се не с изискани фрази, а с грубите слова на мъж, чиято страст към нея не знае граници.

— Не мога да се контролирам, ако тона те интересува. Всяка минута, когато не сме заедно, мисля само за това как да съм вътре в теб. Мразя всичко, което те държи далеч от мен.

Той се пресегна зад нея и дръпна силно гърба на роклята ѝ; тя ахна и усети как платката е копчетата поддава и как те се разсипват по пода като мъниста. Потискайки звука в устата си, Саймън издърпа роклята от ръцете ѝ и преднамерено стъпи върху подгъва. Опнатият плат се разкъса и се свлече на пода. Той я вдигна срещу тялото си, хвана я за кръста и я притисна към слабините си. Анабел си пое дълбоко въздух и затвори очи, когато пръстите ѝ обхванаха силната му ерекция.

— Искам да те накарам да пициш, да забиваш нокти и да припадаш в ръцете ми — прошепна той; косъмчетата му одраскаха кожата ѝ. — Искам да те докосвам навсякъде, отвътре и отвън, докъдето стигам... — Той млькна и обхвана устните ѝ настоятелно, безразсъден в желанието си, сякаш вкусът ѝ бе екзотичен импулс, който го докарваше до лудост. Тя едва осъзна, че той бърка в джоба на сакото си, а после нещо разхлаби внезапно връзките на корсета ѝ... беше ги срязал с ножа си, осъзна тя и вдиша дълбоко, освободена от ограниченията около гърдния си кош и кръста си.

Разбирайки, че ще я обладва във входа на семейния им дом, Анабел отстъпи назад, като се усмихваше и трепереше. Дори в миговете на най-силна възбуда Саймън винаги изглеждаше, че се владее, че направлява юздите на страстта си. Тя никога не се беше страхувала, че той може да е друг, освен нежен, към нея... до сега. Саймън изглеждаше почти див, лицето му потъмня от непозната червенина, а нейното сърце започна да бие с болезнени удари. Тя облиза устните си. Нервното движение на езика ѝ сякаш привлече вниманието му още по-силно и той загледа втренчено устата ѝ със стряскаща интензивност.

— Спалнята ми... — успя да каже тя, обръщайки се към стълбището. Започна да се изкачва с треперещи крака.

След първите няколко стъпки усети, че Саймън идва след нея бързо, хвана я и я обърна с мускулестите си ръце. Преди тя да успее да издаде и звук, я вдигна и я пренесе през останалите стъпала с почти плашеща лекота.

Занесе я в спалнята, където гледката на тъмния му силует бе стряскаща сред избелелите, износени волани и дрипави дантели, и сложените в рамки гоблени, избродирани от собствените ѝ детски ръце. Като я съблече грубо, Саймън я сложи сред чаршафите, които

бяха гладки и леко спарени от дългото време, в което не бяха използвани. Неговите дрехи бързо се присъединиха към нейните на пода и тялото му се плъзна отгоре ѝ. Тя отвърна на настойчивостта му с недвусмислена готовност, разтвори ръце да го задържи, краката ѝ се разтвориха още при първото му докосване. Той влезе в нея, изпълни я с бавно, плътно хлъзгане и тя се напрегна да го поеме. След като се сляха той стана по-нежен, настойчивостта му се трансформира в опустошаваща енергия. Сякаш всяка част от него бе измислена, за да ѝ доставя удоволствие, сатенената дължина на твърдия му мускул, гъстите косъмчета по гръдния кош, които се триеха нежно във върховете на гърдите ѝ, миризмата и вкусът, които опияняваха сетивата ѝ.

Поразена от тази опустошителна интимност, Анабел почувства как в очите ѝ избиват сълзи, но Саймън я успокои с нежен шепот, точно когато нахлу още по-дълбоко, по-навътре, вземайки от нея повече, отколкото тя си мислеше, че може да даде. Устата му мина по нейната, поглъщайки неравния ѝ дъх, докато той се тласкаше в нея и караше всичките ѝ мускули да се стягат и да се опъват. Анабел изхлипа срещу устните му, молейки го беззвучно да я облекчи. Най-последно умиловен, той увеличи скоростта и я докара до разтърсващ оргазъм, двамата се сляха, екзалтирани и удивени от силата му.

Минути по-късно, докато лежеше безсилна върху тялото му и бузата ѝ почиваше върху неговото рамо, Анабел се опита да проумее обърканите си чувства. Никога не се беше чувствала толкова задоволена, всеки нейн нерв бе застинал от удоволствие. И все пак бе доловила нещо ново в тяхното любене... една непостижима висота, която се възправяше отвъд онова, което току-що бяха преживели... някаква неосъзната възможност, която кръжеше недостижима. Чувство... желание... нещо, което нямаше име. Тя затвори очи и потъна в близостта, която споделяха телата им, докато неуловимото обещание остана да витае из въздуха като доброжелателен дух.

* * *

Все по-любопитна за проекта, който отнемаше толкова много от вниманието на съпруга ѝ, Анабел попита Саймън дали ще може да

посети фабриката за локомотиви, само за да срещне отказ, увъртане и съответните тактики, които да я държат далеч от мястото. Което само увеличи решимостта ѝ.

— За съвсем малко — настоя тя една вечер. — Само да погледна. Няма да пипам нищо. За бога, след като те слушам толкова често да обсъждаш тази работа, не заслужавам ли да я видя?

— Прекалено опасно е — отвърна безизразно Саймън. — Жените не трябва да ходят на места, където има тежки машини, врящи котли и...

— От седмици ми разправяш колко е безопасно и как няма никаква причина да се тревожа, когато си там... а сега говориш, че е опасно?

Осъзнавайки тактическата си грешка, Саймън се намръщи.

— Фактът, че нещо е безопасно за мен, не означава, че е безопасно за теб.

— И защо?

— Защото си жена.

Анабел го изгледа с присвити очи.

— Ще отговоря на това след малко: стига да успея да се въздържа да те цапардосам по главата с най-тежкия близък предмет.

Саймън крачеше из салона, доказателство за раздразнението му. Той спря пред канапето, в което тя си почиваше, и се надвеси над нея.

— Анабел — произнесе пресипнало, — посещението на леярната е като да гледаш през вратите на ада. Обезопасили сме мястото възможно най-добре, но дори така това е шумна, неприятна и мръсна работа. Освен това винаги има шанс за опасност, а ти... — Той спря и прокара пръсти през косата си, след което се огледа нетърпеливо, сякаш не искаше да срещне погледа ѝ. Насили се да продължи: — Ти си прекалено важна за мен, за да рискувам безопасността ти, по какъвто и да е начин. Моя отговорност е да те пазя.

Очите ѝ се разшириха. Беше трогната и изненадана от признанието, че е важна за него. Изпита странна напрегнатост, не неприятна, но все пак някак си обезпокоителна. Като подпря глава на ръката си, тя го изгледа изпитателно.

— Добре дошъл си да ме пазиш — прошепна. — Но не желая да ме заключваш в кула от слонова кост. — Той си пое дълбоко дъх и тя

продължи спокойно: — Искам да знам повече за времето, което прекарваш, когато си далеч от мен. Искам да видя мястото, което е толкова важно за теб. Моля те.

Саймън се замисли. Когато отвърна, в гласа му се усещаше неприкрита грубост.

— Добре тогава. След като стана ясно, че няма да ме оставиш на мира, ще те заведа утре. Но не ме обвинявай, когато се разочароваш. Предупредих те какво да очакваш.

— Благодаря ти. — Тя му се усмихна с широка усмивка, която помръкна при следващите му думи.

— За щастие, Уестклиф утре също ще дойде в леярната. Ще е добра възможност двамата да се опознаете по-добре.

— Колко мило — опита се да бъде любезна Анабел, борейки се с изкушението да се намръщи при новината. Още не беше простила на графа острите му коментари и пророкуването му, че женейки се за нея, Саймън ще опрости живота си. Но ако Саймън смяташе, че перспективата да бъде в компанията на един надут задник като Уестклиф ще я разубеди, много грешеше. Като изобрази тънка усмивка на лицето си, тя прекара останалата част от вечерта в мислене за това колко е жалко, че една съпруга не може да избира приятелите на своя съпруг.

* * *

Късно следващата сутрин Саймън заведе Анабел на терена на „Кънсълйдейтид лоукъмоутив“. Редиците подобни на пещери постройки бяха пълни с многобройни наковални, изригващи пушек, който се носеше над двора за вагони и алеите. Фабриката за локомотиви бе много по-голяма, отколкото Анабел очакваше, и побираше толкова огромни съоръжения, че тя почти изгуби дар слово при гледката. Първото място, което посетиха, беше монтажният цех: деветте локомотивни двигателя в него се намираха на различен стадий на производство. Целта на компанията беше да произведе петнайсет двигателя през първата година и двойно повече през следващата. Научавайки средния размер на кешовите разходи за фабриката — милион паунда седмично — Анабел погледна съпруга си с удивление.

— Господи боже — прошепна тя. — Ти колко си богат?

В тъмните очи на Саймън проблеснаха искрици смях при този невъзпитан въпрос и той се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Достатъчно, за да си добре запасена с боти за разходка, мадам.

След това двамата отидоха в моделния цех, където чертежите на частите внимателно се проучваха и се конструираха дървени прототипи според спецификациите. По-късно, както Саймън ѝ обясни, дървените шаблони щяха да бъдат използвани, за да се направят калъпи, в които разтопеното желязо да се излее и да се охлади. Очарована, Анабел зададе една камара въпроси за процеса на отливане и как работят хидростатичните занитващи машини и преси, както и защо бързо охладеното желязо е по-здраво от бавно охладеното.

Въпреки първоначалните опасения на Хънт той явно се радваше да я разхожда из сградите и се усмихваше от време на време на погълнатото ѝ изражение. Заведе я в леярната, където тя откри, че неговото описание за това място като поглед към ада не е било никак пресилено. То нямаше нищо общо със състоянието на работниците, към които явно се отнасяха добре, нито пък със самите сгради, които бяха сравнително добре подредени. По-скоро бе свързано с характера на самата работа, своего рода координирана лудница, в която парата, оглушителният шум и червеният блясък на ревящите пещи бяха просто кипящ декор за тежко облечени работници с факли и чукове. Сигурно слугите на дявола не бяха и наполовина толкова добре организирани, когато отиваха да се трудят. Движейки се през лабиринт от огън и стомана, леярите се навеждаха под масивни, въртящи се кранове и казани с вряща вода, и спираха от време на време, позволявайки на големите метални листове да се залюлеят от единия до другия край на пътя им. Анабел усети няколко любопитни погледи към себе си, но най-често леярите бяха прекалено погълнати от работата си, за да си позволят разсейване.

Крановете бяха подредени през цялата средна част на леярната, повдигаха вагони, пълни с чугунени блокове, метални отпадъци и кокс към върха на пещите за топене, на повече от двайсет стъпки височина. Желязната смес се изсипваше в пещите, където се стопяваше и с гигантски черпаци се изливаше в метални отливки от допълнителни кранове. Миризма на гориво, метал и човешка пот тежеше във въздуха.

Докато гледаше как разтопеното желязо се прехвърля от казаните в металните отливки, Анабел инстинктивно се притисна към Саймън.

Заобиколена от неумолимия писък и стонове на огъващ се метал, сепващото съскане на парните машини и разтърсващите удари на чуковете, с които работеха шестима мъжаги, Анабел си даде сметка, че потреперва при всяка нова атака над ушите ѝ. Почти в същия миг почувства ръката на Саймън да се плъзва по гърба ѝ, докато той разговаряше приятелски — надвиквайки се! — с началника на цеха, господин Моър.

— Лорд Уестклиф тук ли е вече? — попита Саймън. — Беше планирал да дойде по обяд в леярната, а не знам да е закъснявал преди.

Леярят избърса потното си лице с една кърпа и отвърна:

— Сигурно графът е в монтажния цех, господин Хънт. Тревожеше се за размерите на новите цилиндрови отливки и искаше да ги инспектира, преди да бъдат сложени.

Саймън погледна към Анабел.

— Да излезем навън — каза ѝ той. — Прекалено горещо и шумно е, за да чакаме Уестклиф тук.

Анабел изпита облекчение, че ще избяга от шума на леярната, и се съгласи веднага. Сега, когато бе добила цялостна представа за мястото, любопитството ѝ бе задоволено и беше готова да си тръгне — дори това да означаваше, че ще прекара известно време в компанията на лорд Уестклиф. Докато Саймън спря да размени няколко думи с господин Моър, тя наблюдаваше как едно парно духало изтласква въздух в голямата централна пещ. Силната въздушна струя накара горещия метал да се разлее във внимателно подредените леярски форми, всяка съдържаща хиляди паунди нестабилна течност.

Една особено голяма купчина от метални отпадъци бе стоварена в зареждащата врата на върха на пещта... явно прекалено голяма, защото работникът извика ядосано на леяря, който бе натоварил количката. Присвила очи, Анабел ги гледаше напрегнато. Няколко груби предупредителни вика от мъжете най-горе в галерията възвестиха пореден въздушен напън от парното духало... и този път бедата се случи. Разпаленото желязо преля през черпаците и закапа на шуплести вади от пещта, някои от тях уцелвайки движещите се кранове. Саймън спря по средата на изречението и двамата с господин Моър погледнаха нагоре в едно и също време.

— Исусе — чу тя Саймън да казва и погледна лицето му, преди той да я дръпне на земята и да я покрие със собственото си тяло. В същото време две буци от адския бульон с големината на тикви паднаха в охлаждащите корита долу, предизвиквайки поредица от мигновени експлозии.

Ударът от въздушната струя беше страшен. Анабел нямаше въздух да извика, когато Саймън се метна върху нея и раменете му се извиха като щит над главата ѝ. И после...

Тишина.

Отначало изглеждаше сякаш движението на земята е спряло. Дезориентирана, Анабел примигна, за да проясни погледа си, и беше атакувана от ярката светлина на огъня, мержелеещите се силуети на машините, въздигащи се като чудовища от илюстрации на средновековен том. Пулсиращите пориви горещина я удряха с такава сила, че заплашваха да изтръгнат плътта от костите ѝ. Метални стружки и стърготини летяха из въздуха, сякаш изстреляни от оръжие. Около нея настъпиха пълен хаос и объркване, всичко това задушено от шокираща тишина. Внезапно ушите ѝ изпукаха и се изпълниха с тънък, пронизителен звук.

В този миг беше изтеглена от пода. Саймън я дръпна за ръцете, принуждавайки я да се движи. Безпомощна пред силата на инерцията, тя се стовари на гърдите му. Той ѝ говореше нещо... едва можеше да долови звука на гласа му, а малко след това чу по-малки експлозии и рева на огъня, който поглъщаше алчно сградата. Впила очи в коравото лице на Хънт, тя се опита да разбере думите му, но беше отвлечена от ужилването на още горещи метални стружки, които обсипаха лицето и врата ѝ като рояк хапещи насекоми. Водена по-скоро от инстинкт, отколкото от разума си, тя размаха бясно ръце из въздуха.

Саймън я побутна и я повлече през хаоса, опитвайки се да я пази с тялото си. Един огромен бойлер се търкулна пред тях, премазвайки всичко по пътя си. Саймън изруга и дръпна Анабел назад. Навсякъде имаше хора, блъскаха се, крещяха, обхванати от ужас и желание да избягат, струпвайки се на входовете в двата края на сградата. Леярната бе разтърсена от няколко мощни експлозии, съпроводени от дивии викове. Беше прекалено горещо да се диша и Анабел се запита замаяно дали щяха да изгорят живи, преди да стигнат вратата.

— Саймън — извика тя, притисната към него, — сега, като си помисля... мисля, че беше прав.

— За кое? — попита той, приковал поглед във входа на леярната.

— Това място е прекалено опасно за мен.

Той се наведе и я вдигна на рамене, след което я понесе над прекатурените кранове и сгромолясващи се съоръжения. Поклащаща се безпомощно, Анабел забеляза кървави дупки в сакото му и осъзна, че въздушната струя е набила метални стърготини и отломки в гърба му, докато я е закривал с тялото си. Преодолявайки едно подир друго препятствие, Саймън най-после достигна широката врата и пусна Анабел на пода. Изплаши я, когато я блъсна към някого, викайки му да я вземе. Тя се извърна и откри, че я предава на господин Моър.

— Изведете я навън — нареди дрезгаво Саймън. — Не спирайте, докато не се отдалечите достатъчно от сградата.

— Да, сър! — Началникът хвана Анабел със здравите си ръце.

Докато я влачеше насила към изхода, тя се обърна назад да погледне към Саймън.

— Какво ще правиш?

— Трябва да се уверя, че всички са излезли.

Прониза я тръпка на ужас.

— Не! Саймън, ела с мен...

— Ще съм навън след пет минути — извика той.

Лицето ѝ се разкриви и тя усети сълзи на ужас и гняв да пълнят очите ѝ.

— След пет минути сградата ще изгори до основи.

— Не спирайте да вървите — извика той на Моър и се отдалечи.

— Саймън! — изкрещя тя и се задърпа, когато го видя да изчезва обратно в леярната. Таванът беше обхванат от син пламък, а машините в сградата пищяха, изкорубени и свиващи се от високата температура. От вратата се изливаше пушек, бълвайки черни кълба, които контрастираха странно с белите облаци отгоре. Анабел бързо откри, че е безполезно да се съпротивлява на здравата хватка на Моър. Тя пое дълбоко чистия въздух отвън и се закашля, когато раздразнените ѝ бели дробове се опитаха да изхвърлят следите от дим. Моър не спря, докато не я заведе до застланата с чакъл алея, нареждайки ѝ твърдо да стои и да не мърда оттам.

— Той ще излезе — каза ѝ кратко началникът. — Стойте тук и го чакайте. Обещайте да не мърдате, госпожо Хънт — аз трябва да се опитам да събера моите хора и не искам допълнителни тревоги от вас.

— Няма да мърдам — отвърна автоматично Анабел, погледът ѝ беше фиксиран върху изхода на леярната. — Вървете.

— Да, мадам.

Тя остана неподвижна, изправена на чакълестата алея, без да откъсва смаяния си поглед от леярната, докато около нея кипеше трескава активност. Едни я отминаваха в луд бяг, други куцукаха, приведени под тежестта на ранените си колеги върху гърбовете си. Неколцина като нея стояха изправени като статуи и гледаха огнените езици с празни очи. Пожарът бучеше със сила, от която земята вибрираше, подхранен от нов гняв и живот при поглъщането на леярната. Един уред с ръчна помпа, дърпан от две дузини мъже, се търкулна близо до сградата — сигурно беше държан на мястото за спешни случаи, тъй като нямаше достатъчно време да изпрацат за помощ отвън. Мъжете трескаво се опитваха да свържат един кожен маркуч с намираща се под земята цистерна. Те се заеха да помпат усилено, създавайки достатъчно налягане във въздушната камера, за да се изпрати водна струя на триста метра във въздуха. Усилието, за съжаление, се оказа безрезултатно срещу размерите на ада.

Всяка изминала минута изглеждаше на Анабел като година. Тя усети, че устните ѝ се движат и оформят беззвучни думи... Саймън, излез... Саймън, ела...

Пет-шест души, залитайки, се появиха на вратата, лицата и дрехите им бяха черни от пушек. Погледът на Анабел търсеше любимия силует. Забелязвайки, че съпругът ѝ не е между тях, тя насочи вниманието си към ръчната помпа. Мъжете бяха насочили маркуча към съседната сграда и я обливаха в опит да спрат разпространението на огъня. Анабел поклати глава невярващо, когато осъзна, че те се отказват от леярната. Отказваха се от всичко вътре... включително от хората, които може би се намираха в огнен капан зад стените ѝ. Забелязвайки един от началник-цеховете, който мъкнеше инвентара на евакуираните леяри, Анабел се втурна към него.

— Къде е господин Хънт? — попита тя.

Той едва я удостои с поглед, когато отвърна с разсеяно нетърпение:

— Вътре има ново срутване. Господин Хънт помагаше да се освободи един леяр, затиснат сред останките. Оттогава не са го виждали.

Въпреки силната горещина, която се излъчваше от леярната, Анабел усети, че изстива вътрешно. Устата ѝ се разтрепери.

— Ако е бил в състояние да излезе — каза тя, — щеше да е излязъл досега. Явно се нуждае от помощ. Може ли някой да влезе вътре и да го намери?

Мъжът я погледна сякаш беше луда.

— Вътре? Това би било самоубийство. — И като ѝ обърна гръб, той отиде при един паднал на земята работник и се наведе да подпъхне едно сако под главата му. Когато хвърли поглед към мястото, където Анабел стоеше до преди малко, там нямаше никого.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Дори да бе забелязал, че някаква жена влиза в сградата, никой нямаше да се опита да я спре. Затиснала носа и устата си с кърпа, Анабел си проправяше път сред талазите парлив дим, които изтръгваха сълзи от присвитите ѝ очи. Пожарът, който бе започнал от другата страна на леярната, пълзеше по покривните греди в ослепителни вълни от синьо, бяло и жълто. Много по-плашещ от парещата горещина беше шумът; ръмжащите пламъци, писъкът и стенанията на огъващ се метал, звъntenето на тежки машини, сякаш някой мачкаше с подметките си детски играчки по пода. Течният метал пукаше и се пръскаше като картечни изстрели.

Като подхвана нагоре полите си, Анабел тръгна неуверено по тлеещия, стигащ до колене чакъл, и започна да вика Саймън; гласът ѝ бе заглушен в какофонията. Точно когато се отчая, че не може да го намери, забеляза, че нещо мърда в чакъла.

Тя извика и забърза към падналото тяло. Беше Саймън, жив и в съзнание, кракът му бе затиснат под стоманения стълб на един паднал кран. Когато я видя, почернялото му от сажди лице се изкриви от ужас и той се опита да се вдигне до полуседнало положение.

— Анабел — произнесе дрезгаво, прекъсван от кашлица. — По дяволите, не — излез веднага оттук! Какво правиш?

Тя поклати глава, не искаше да губи въздух в спорове. Кранът беше прекалено тежък за всеки от тях, за да бъде махнат — трябваше да намери нещо... някакъв импровизиран лост, за да го отмести. Като избърса смъдящите си очи, тя започна да претърсва една купчина отливки и натрошени камъни, и друга с тежести, за уравновесяване. Всичко бе покрито със слой масло и сажди, които караха краката ѝ да се хлъзгат, докато се движеше през останките. Една редица волани за шофиране стояха до потръпващата стена, някои от тях по-високи от нея самата. Тя си проправи път до тях и намери купчина оси и свързващи пръти, дебели колкото юмука ѝ. Хвана един, издърпа го от купчината и го довлече до съпруга си.

Само един поглед към Саймън — и стана ясно, че ако можеше да се докопа до нея, би я убил на място.

— Анабел — изрева той между пристъпите на кашлицата, — излез от тази сграда веднага!

— Не и без теб. — Тя подхвана неумело едно дървено парче, сложено в края на хидростатично бутало.

Като извиваше заклещения си крак и се опитваше да го издърпа, Саймън я обсипа със заплахи и ругатни, докато тя извлачи дървения блок върху него и го бутна срещу крана.

— Прекалено е тежко. Не можеш да го помръднеш! Излез оттук. По дяволите, Анабел...

Като пъшкаше от усилие, тя закрепил пръта върху дървения блок и вмъкна края му под крана. Натисна надолу, използвайки тежестта си. Кранът остана на място, равнодушен към усилията ѝ. Разочарована, тя продължи да се бори с лоста, докато прътът изскърца възмутено. Беше безполезно — кранът нямаше да се помръдне.

В този миг се разнесе силен пукот и във въздуха полетяха железни парчета, карайки я да залегне и да покрие главата си. Усети удар в ръката и като погледна открит, че една метална отломка се е забила в плътта ѝ, предизвиквайки пръски ярка кръв. Тя изпълзя до Саймън и го усети как я притиска към гърдите си и я прикрива, докато железният дъжд не спря.

— Саймън — произнесе тя и се дръпна да погледне в зачервените му очи, — ти винаги носиш нож. Къде е?

Важността на въпроса стигна до съзнанието му. За части от секундата го видя да претегля възможностите, след това той поклати глава.

— Не. Дори да успееш да освободиш крака, няма да можеш да ме измъкнеш оттук. — След което я отблъсна от себе си. — Не остава време — трябва да излезеш от проклетата леярна. — Когато видя отказа върху лицето ѝ, чертите му се изкривиха от силен страх, не за него самия, а за нея. — Боже, Анабел — замоли се той накрая, — не го прави. Моля те. Ако изобщо те е грижа за мен... — Раздираща кашлица разтърси тялото му. — Върви. Върви.

За миг Анабел се изкуши да му се подчини, когато желанието да избяга от адския кошмар на горящата леярна едва не я смаза. Но когато се изправи, залитайки, и погледна към него, толкова едър и въпреки

това толкова беззащитен, не можа да се застави да се махне. Вместо това вдигна още веднъж свързващия прът и го върна обратно върху дървения блок, докато болката прониза раненото ѝ рамо. Кръвта забуча в ушите ѝ, правейки невъзможно да различи изблиците на Саймън от грохота на тресящата се сграда около тях. И това вероятно беше добре, тъй като той изглеждаше обезумял от ярост. Тя издърпа лоста и се увеси на него, докато изтерзаните ѝ дробове поемаха давящия въздух и се свиваха спазматично. Всичко наоколо се размаза пред погледа ѝ, но тя продължи да натиска с всички сили, напрягайки лекото си тяло в опит да помръдне железния прът.

Внезапно усети, че нещо дърпа отзад роклята ѝ. Ако ѝ бе останал дъх да извика, щеше да го стори. Обезумяла, Анабел замръзна, когато ръцете ѝ бяха откопчени от пръта. Като се давеше и хълцаше, тя впери заслепените си от пушека очи в жилавия, тъмен силует зад нея.

— Аз ще вдигна крана. Издърпайте крака му, когато ви кажа.

Разпозна аристократичния му тон още преди да регистрира лицето. Уестклиф, помисли си учудено. Беше наистина графът, бялата му риза беше скъсана и мръсна, чертите му бяха покрити със сажди. И въпреки че беше разрошен, той изглеждаше спокоен и компетентен, когато ѝ направи знак да отиде до Саймън. Като вдигна с лекота железния прът, той сръчно намести лоста под стълба на крана. Макар да беше среден на ръст, жилавото му тяло беше здраво и изключително стегнато, тренирано от годините изтощителни физически упражнения. Когато Уестклиф натисна надолу силно, Анабел чу скърцането и стоновете на огънат метал, и масивният кран се вдигна нагоре с няколко решаващи сантиметра. Графът извика на Анабел, която трескаво задърпа крака на Саймън, без да обръща внимание на пъшкането му, когато той се търкулна изпод смазващата тежест.

Уестклиф пусна крана, който си приземи с глухо тупване, след това отиде да помогне на Саймън да се изправи, като провря рамо под мишницата му, за да го придържа откъм контузената страна. Анабел застана от другата и примига, когато Саймън я хвана силно. Пушекът и горещината я заляха, не можеше да се вижда, нито да се диша или мисли. Продължителна кашлица разтърси тялото ѝ. Ако зависеше от нея, тя никога нямаше да намери пътя за навън. Беше избутвана напред от здравата ръка на Саймън, понякога и повдигана над земята, когато трябваше да преминат останките; глезените и коленете ѝ пулсираха

болезнено. Мъчителното придвижване сякаш щеше да трае вечно, напредваха бавно, а леярната се тресеше и ревеше като звяр, кръжащ над ранена плячка. Анабел усети, че главата ѝ се замайва. Опитваше се да остане в съзнание, докато погледът ѝ бе пълен с бляскави искри и подканящ мрак, който се възправяше огромен зад тях.

Тя не си спомняше момента, когато се показаха от леярната с опушени дрехи, опърлени коси и изсъхнали от топлината лица... единственото, което можа да си спомни по-късно беше, че безброй ръце се протегнаха към нея и изморените ѝ крака внезапно бяха освободени от бремето на собствената ѝ тежест. Свличайки се бавно в нечий ръце, тя усети, че я вдигат, а дробовете ѝ жадно поеха чистия въздух. Избърсаха с някаква мокра кърпа лицето ѝ и непознати ръце се провряха под роклята ѝ да разкопчат корсета. Дори не я беше грижа. Изпаднала във вцепенение, тя се предаде на грижите и преглътна съдържанието на един метален черпак, който притиснаха към устата ѝ.

Когато най-после дойде на себе си, тя замига често-често, за да позволи на успокояващата влага да се разпространи по щипещата повърхност на очите ѝ.

— Саймън...?

— Починете си още малко — дойде един рязък глас. — Съпругът ви е добре. Малко посмачкан и обгорен, но определено спасен. Дори не мисля, че проклетият му крак е счупен.

Когато съзнанието ѝ се проясни напълно, тя осъзна, че седи в скута на лорд Уестклиф с наполовина вдигната пола. Погледна суровите му черти и видя, че загорялото му лице е покрито с черни ивици, а косата му е разчорлена и мръсна. Обикновено безупречният граф изглеждаше толкова благоразположен и отзивчив, че тя едва го позна.

— Саймън... — прошепна тя отново.

— Беше пренесен в моя екипаж, докато говорехме. Трябва да се каже, че няма търпение да отидете при него. Ще ви откарам двамата в къщата на Марсдън — вече изпратихме за доктор, който ще ни чака там. — Уестклиф я повдигна малко по-високо в ръцете си. — Защо тръгнахте след него? Можеше да станете една много богата вдовица. — Въпросът не беше зададен подигравателно, а с нежен интерес, което я обърка.

Вместо да отговори, тя насочи вниманието си към петното кръв на неговото рамо.

— Не мърдайте — прошепна тя, използвайки счупения си нокът, за да хване тънкия като игла метален къс, който стърчеше от ризата му. Дръпна го бързо и лицето на Уестклиф се сгърчи от болка.

Той погледна металното парче и поклати глава мрачно.

— Боже. Не бях забелязал.

— А вие защо влязохте, лорде?

— След като ме информираха, че сте влезли в горяща сграда, за да търсите съпруга си, си помислих да предложа услугите си... може би да отворя някоя врата, да отместя някое препятствие от пътя ви... такива неща.

— Направихте нещо много повече — каза тя, умишлено придавайки равнодушна нотка на тона си в съзвучие с неговия, и той се усмихна; зъбите му бяха бели върху почернялото му от пушека лице.

Уестклиф внимателно ѝ помогна да седне. Като я поддържаше, той завърза връзките на роклята ѝ сръчно, докато съзерцаваше опожарената напълно леярна.

— Само двама души загинаха, има и един, за когото не се знае нищо — прошепна той. — Направо е чудо, като се имат предвид размерите на бедата.

— Това означава ли краят на фабриката за локомотиви?

— Не, предполагам, че ще я възстановим възможно най-бързо. — Графът погледна с умиление изтощеното ѝ лице. — По-късно ще ми разкажете какво се случи. А сега ми позволете да ви отнеса до екипажа.

Той се изправи и я вдигна на ръце.

— Ох... няма нужда...

— Това е най-малкото, което мога да направя. — Уестклиф ѝ се усмихна. — Имам да нанасям някои поправки, касаещи вас.

— Искате да кажете, че сега вярвате, че наистина ме е грижа за Саймън, а не че съм се омъжила за него заради парите?

— Нещо такова. Явно съм бъркал по отношение на вас, госпожо Хънт. Моля, приежете искрените ми извинения.

Предполагайки, че графът рядко прави извинения от подобен род, тя обви ръце около врата му.

— Мисля, че ще трябва... след като спасихте живота и на двама ни.

— Значи мир?

— Мир — съгласи се тя.

* * *

Докато лекарят преглеждаше Саймън в главната спалня на къщата на Марсдън, Уестклиф отведе Анабел настрани и лично се погрижи за раната в горната част на ръката ѝ. Изскубна с пинсети металната стружка, наполовина забита в кожата ѝ и обля мястото със спирт, докато Анабел викаше от болка. Намаза порязаното с мехлем, превърза го умело и ѝ даде чаша бренди, за да притъпи дискомфорта. Дали защото беше добавил нещо в брeндитo, или заради изтощението, но след като останаха два пръста от кехлибарената течност, тя се почувства замаяна и сънлива. Гласът ѝ стана провлечен, когато каза на Уестклиф, че светът е щастлив, задето той не е станал лекар, което той мрачно призна за вярно. Тя залитна, когато се изправи и тръгна да търси Саймън, но беше категорично разубедена от икономката и две прислужници. Преди да си даде сметка какво се е случило, беше изкъпана и облечена в чиста нощница, взета от гардероба на майката на Уестклиф; след което я сложиха в меко, чисто легло. Веднага щом затвори очи, тя потъна в дълбок сън.

За раздразнение на Анабел тя се събуди късно на следващата сутрин, без да може да разбере къде се намира и какво е станало. В мига, в който мисълта ѝ се насочи към Саймън, тя стана от леглото и тръгна боса по коридора. Срещна една прислужница, която бе леко стресната от вида ѝ — с несресана коса и смачкана нощница... жена, която въпреки снощната баня продължаваше да мирише силно на дим.

— Къде е той? — попита Анабел без предисловие.

За чест на прислужницата, тя веднага разбра за какво става дума, и насочи Анабел към главната спалня в дъното на коридора.

Стигайки до отворената врата, Анабел видя лорд Уестклиф да седи до едно огромно легло, а Саймън се беше облегал на купчина възглавници. Раменете и торсът му се открояваха мургави на фона на белоснежните чаршафи, с които беше завит до кръста. Анабел

примига, когато видя количеството пластири на ръцете и гърдите му, представяйки си дискомфорта, който трябва да е преживял, докато са вадили металните стружки от него. Двамата мъже спряха да говорят веднага щом усетиха присъствието ѝ.

Погледът на Саймън се закова върху лицето ѝ и остана там. Сякаш в стаята се надигна невидима вълна от емоции и ги заля. Никакви думи не можеха да предадат чувствата на Анабел, докато гледаше гранитното лице на съпруга си. Ако му заговореше в момента, това щяха да бъдат или глупави хиперболи, или омаловажаване. Невероятно благодарна заради присъствието на Уестклиф като временен буфер, тя адресира първия си коментар именно към него.

— Лорде — каза тя, инспектирайки раните и подутините по лицето му, — изглеждате като човек, който е загубил в кръчмарска свада.

Уестклиф стана, взе ръката ѝ и направи безупречен поклон. Изненада я, като остави галантна целувка върху китката ѝ.

— Ако участвах някога в кръчмарска свада, мадам, уверявам ви, че не бих загубил.

Това предизвика усмивката ѝ и тя си помисли, че само преди двадесет и четири часа е презирала арогантния му апломб, докато сега ѝ се струваше почти симпатичен. Уестклиф пусна ръката ѝ, след като я стисна успокояващо.

— Госпожо Хънт, с ваше разрешение, ще се оттегля. Не се съмнявам, че имате да обсъждате доста неща с вашия съпруг.

— Благодаря, лорде.

Когато графът излезе и затвори вратата, Анабел се приближи до леглото, но Саймън извърна очи от нея намръщен; дръзкият му профил беше огрян от светлината.

— Кракът ти счупен ли е? — попита тя дрезгаво.

Саймън поклати глава, съсредоточен върху богато украсения тапет на цветя върху стените. Гласът му беше гравав от пушека, когато заговори:

— Ще се оправи.

Погледът на Анабел го докосна, спря се на тежките мускули на ръцете и гърдите му, дългите пръсти на китката, начина, по който тъмната му коса падаше на челото.

— Саймън — произнесе тя тихо. — Няма ли да ме погледнеш?

Очите му се присвиха, когато ѝ отправи враждебен поглед.

— Бих искал да направя повече от това да те погледна. Иска ми се да те удуша.

Щеше да е наивно от нейна страна да пита защо, тъй като вече знаеше. Вместо това тя зачака търпеливо, докато той не избухна:

— Онова, което направи вчера, беше неппростимо!

Тя го изгледа невярващо.

— Какво?!

— Лежейки в онзи ад, си мислех, че отправям последната си молба в живота. А ти я отхвърли.

— Оказа се, че не е била последната ти молба — отвърна тя предпазливо. — Ти оцеля, както и аз, и сега всичко е наред...

— Не е наред! — сопна се Саймън и лицето му потъмня от гняв. — През целия си останал живот ще си спомням какво е чувството да знам, че ще умреш заедно с мен, и да не мога да направя нищо, за да те спра. — Той извърна лице и задиша неравно.

Анабел протегна ръка към него, но после се възпря, ръцете ѝ останаха да висят във въздуха между тях.

— Как можа да ме помолиш да те оставя там ранен и сам? Не можех да го направя.

— Трябваше да направиш, каквото ти казах.

Анабел не трепна, разбирайки страха, който клокочеше под неговия гняв.

— Ти не трябваше да ме оставяш пред вратата на леярната.

— Знаех си, че ще го кажеш. Разбира се, че не трябваше да те оставям. Аз съм мъжът. Мъж, който трябва да закриля съпругата си.

— А съпругата трябва да помага на мъжа си — възрази Анабел.

— Ти не ми помагаше — сряза я Саймън. — Накара ме да агонизирам. По дяволите, Анабел, защо не ми се подчини?

Тя си пое дълбоко въздух, преди да отговори:

— Защото те обичам.

Саймън продължи да гледа встрани от нея, докато нежните думи го накараха да потръпне. Едрата му ръка се сви в юмрук върху завивката, когато защитата му започна да се пропуква.

— Бих умрял хиляда пъти — каза той с трепет в гласа, — за да ти спестя и най-малкото зло. А фактът, че ти искаше да подхвърлиш

живота си на напълно безсмислена жертва е повече, отколкото мога да понеса.

Очите я засмъдяха, нужда и неизтощима нежност се събраха като болка в тялото ѝ.

— Осъзнах нещо, докато стоях навън пред леярната, гледах я как гори и знаех, че си вътре. — Тя преглътна мъчително буцата в гърлото си. — По-скоро бих умряла в прегръдките ти, Саймън, отколкото да живея без теб. Всички онези безкрайни години... всички зими, лета... десетки сезони да те желая и никога да не те имам. Да остарявам, докато ти оставаш вечно млад в спомените ми. — Тя прехапа устни и поклати шава, а очите ѝ се напълниха със сълзи. — Грешах, когато ти казах, че не знам къде принадлежа. Знаем. С теб съм, Саймън. Нищо няма значение, освен това да съм с теб. Ти си свързан с мен завинаги и никога няма да те слушам, когато ми казваш да си отида. — Тя успя да се усмихне. — Така че ще е по-добре да спреш да се оплакваш и да се примириш с това.

Със стряскаща бързина Саймън се обърна и я сграбчи. Зарови лице в обърканата ѝ коса. Гласът му излезе като измъчено ръмжене.

— Боже господи, не издържам! Не мога да те пускам да излизаш всеки ден, като се страхувам всяка минута, че нещо може да ти се случи, като знам, че всяка частица разум, който ми е останал, е свързан с твоето здраве. Непоносимо е, по дяволите! Ще се побъркам. И пак няма да съм полезен на никого. Ако можех някак си да смекча това чувство... да те обичам само наполовина... може би щях да съм способен да живея с това.

Анабел се засмя неуверено на грубата му изповед, но през нея премина гореща вълна на радост.

— Но аз искам цялата ти любов — каза тя. Когато Саймън вдигна глава да я погледне, изражението му я остави без дъх. Минаха няколко секунди, преди да се съвземе. — Цялото ти сърце и ум — продължи тя с усмивка и понижи глас предизвикателно. — А също и цялото тяло.

Саймън се разтрепери и погледна лъчезарното ѝ лице така, сякаш никога нямаше да може да откъсне очи от нея.

— Това е успокояващо. След като явно нямаше търпение да отрежеш крака ми с джобен нож вчера.

Устата на Анабел се изви и тя прокара пръсти по гърдите му, играейки си с лъскавите косъмчета.

— Намерението ми беше да спася възможно най-голяма част от теб и да те измъкна от онова място.

— В онзи момент можеше и да те оставя да го направиш, ако си мислех, че ще проработи. — Саймън хвана ръката ѝ в своята и притисна устни в ожулената ѝ длан. — Ти си силна жена, Анабел. По-силна, отколкото съм предполагал.

— Не, любовта ми към теб е тази, която е силна. — И като го погледна дяволито изпод мигли, прошепна: — Не бих могла да отрежа ничий крак, знаеш го.

— Ако някога рискуваш отново живота си заради мен, ще те удуша. Ела тук. — Като прехвърли ръка през врата ѝ, Саймън я придърпа напред. Носовете им се докоснаха и той прошепна: — Обичам те, по дяволите.

Тя допря устни в неговите.

— Колко?

Той издаде слаб звук, сякаш нежната целувка го беше разтърсила.

— Безкрайно. И завинаги.

— Аз те обичам повече — каза Анабел. Тя усети прилив на удоволствие, съпроводено от чувство за съвършена пълнота, каквато никога преди не бяха изпитвали. Сякаш душата ѝ беше окъпана в светлина. Отдръпна се леко и от светналото изражение на Саймън разбра, че и той изпитва същото.

В гласа му имаше нова нотка, когато произнесе:

— Целуни ме пак.

— Не, ще те нараня. Допирам се до крака ти.

— Това не е кракът ми — дойде закачливият му отговор, който я накара да се засмее.

— Ах, ти, перверзнико!

— Толкова си красива — прошепна Саймън. — Отвътре и отвън. Анабел, моя съпруго, моя сладка любима... целуни ме пак. И не спирай, докато не ти кажа да го направиш.

— Да, Саймън — прошепна тя и с радост се подчини.

ЕПИЛОГ

— ... Не, това не е най-добрата част — каза възбудено Анабел, като размаха няколко страници, опитвайки се да накара сестрите Бауман да замълчат. Трите жени се излежаваха в апартамента на Анабел в „Рътлидж“, провесили крака, докато отпиваха от чашите си със сладко вино. — Оставете ме да чета нататък... *Когато спряхме в долината на Лоара, за да видим замък от шестнайсети век, който се реставрираше, госпожица Хънт се запозна с един неженен английски джентълмен, господин Дейвид Кеър, който придружаваше двете си по-млади братовчедки в тяхното голямо пътешествие. Явно той е историк на изкуството, занимава се с писане на научни трудове, и той и госпожица Хънт имаха много какво да обсъждат. Според майките — отсега нататък така ще наричам мама и госпожа Хънт, тъй като те са непрекъснато заедно, и явно споделят...*

— Мили боже — възкликна със смях Лилиан, — да не би брат ти да е написал тези дълги изречения?

— Ш-ш-шт! — смъмри я Дейзи. — Джеръми тъкмо щеше да каже какво мислят майките за господин Кеър! Продължавай, Анабел.

— ... едно и също мнение, че господин Кеър е предразполагащ и хубав джентълмен... — прочете Анабел.

— Това означава ли красив? — попита Дейзи.

Анабел се усмихна.

— Определено. Джеръми казва, освен това, че господин Кеър е поискал разрешение да пише на Мередит и смятал да я посети, когато се върнела в Лондон.

— Колко хубаво! — възкликна Дейзи, протягайки чашата си към Лилиан. — Налей ми още едно, скъпа... искам да пия за бъдещото щастие на Мередит.

Те всички пиха услужливо и Анабел остави писмото настрани с доволна въздишка.

— Иска ми се да можех да кажа на Еви.

— Еви ми липсва — каза Лилиан изненадващо. — Може би скоро нейните тъмничари — пардон, нейното семейство! — ще ѝ позволят да ни посети.

— Имам идея — обади се Дейзи. — Когато татко пристигне от Ню Йорк следващия месец, ще отидем с него на посещение в Стоуни крос. Естествено, Анабел и господин Хънт ще бъдат поканени заради приятелството си с лорд Уестклиф. Може би ще е възможно да помолим Еви и леля ѝ също да бъдат включени. Тогава ще проведем официална среща на дамите без кавалери — да не споменавам играта на раундърс.

Анабел простена театрално, изпивайки виното си на голяма глътка.

— Господ да ми е на помощ. — Като остави чашата си на близката масичка, тя бръкна в джоба си и извади малко хартиено пакетче, в което имаше нещо сгънато. — Което ми напомня... Дейзи, ще ми направиш ли една услуга?

— Разбира се — отвърна с готовност момичето и отвори хартията. Лицето ѝ се набръчка от любопитство, когато видя едно прилично на игла парче метал. — Какво, по дяволите, е това?

— Извадих го от рамото на лорд Уестклиф в деня на пожара в леярната. — Тя се усмихна на ужасените им физиономии. — Ако не възразяваш, вземи го със себе си в Стоуни крос и го хвърли в кладенеца на желанията.

— И какво да си пожелаея?

Анабел се засмя тихо.

— Пожелай същото за горкия стар лорд Уестклиф, което пожела за мен.

— Горкият стар Уестклиф? — изсумтя Лилиан и изгледа двете подозрително. — Какво си пожелала за Анабел? — поиска да знае тя. — Не си ми казвала.

— Не съм казвала и на Анабел — промърмори Дейзи, хвърляйки към приятелката си любопитна усмивка. — Ти откъде знаеш какво е било?

Анабел отвърна на усмивката ѝ.

— Разбрах го. — И като подви крака под себе си, тя се протегна напред и прошепна: — А сега да намерим съпруг за Лилиан... Имам една интересна идея...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.